Anulipi 2017

ଅଣୁଲିପି ୨୦୧୭

ଅଣୁଲିପି

ସମ୍ପାଦନା

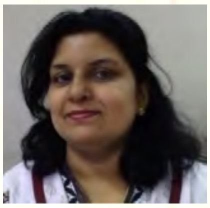

ରୋଜାଲିନ୍ ମିଶ୍ର

ସମ୍ପାଦକ ମଣ୍ଡଳୀ

ପ୍ରଶାନ୍ତ ମିଶ୍ର

ସତ୍ୟନାରାୟଣ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ

ରତିକାନ୍ତ ମିଶ୍ର

ସୁରେଶ ପରିଡା

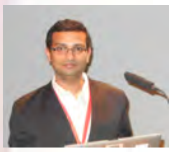

ମନୋଜ ମହାପାତ୍ର

ଶ୍ୟାମାପ୍ରସନ୍ନ ତ୍ରିପାଠୀ

ଅଣୁଲିପି ସମ୍ପର୍କରେ

୧) ଅଣୁଶକ୍ତିନଗର ଓଡିଆ ସମିତିର ବାର୍ଷିକ ଉତ୍ସବ ଅବସରରେ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଫେବୃଆରୀରୁ ଏପ୍ରିଲ୍ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ଅଣୁଲିପି ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ ।

୨) ବର୍ଷର କୌଣସି ସମୟରେ ଆପଣମାନେ ଓଡିଆ, ଇଂରାଜୀ ଓ ହିନ୍ଦୀରେ ଲେଖା ପଠାଇ ପାରିବେ । ସଂପାଦନା ମଣ୍ଡଳୀ ଦ୍ଵାରା ଲେଖା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେଲେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ । ଲେଖକ ଓ ଲେଖିକାଙ୍କୁ କୌଣସି ପାରିଶ୍ରମିକ ମିଳିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ ।

୩) ଏହି ପତ୍ରିକା ବଜାରରେ ବିକ୍ରୀ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନୁହେଁ । କେହି ଏହାର ଦୁରୁପଯୋଗ କଲେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବେ ।

ଅଣୁଶକ୍ତିନଗର ଓଡିଆ ସମିତି ସମ୍ପର୍କରେ

ଅଣୁଶକ୍ତି ବିଭାଗରେ କାମ କରୁଥିବା ଓ ମୁମ୍ବାଇରେ ଅବସ୍ଥାପିତ କାର୍ଯ୍ୟରତ ଓ ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ କୌଣସି ଓଡିଆ କର୍ମଚାରୀ କିମ୍ବା ଓଡିଆ ସଂସ୍କୃତିରେ ରୁଚି ରଖୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ସମିତିର ସଦସ୍ୟ ହୋଇପାରିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଜୀବନ ସଦସ୍ୟ ଚାନ୍ଦା ଟ୫୦୦ ଓ ବାର୍ଷିକ ସଦସ୍ୟ ଚାନ୍ଦା ଟ୧୦୦ ରଖା ଯାଇଛି । ବିଶେଷ ସୂଚନା ପାଇଁ ୱେବ୍‌ସାଇଟ୍ ଦେଖନ୍ତୁ (www.anuodia.org) ଓ

ଇମେଲ୍ (anuodia@gmail.com) ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତୁ ।

Anushaktinagar Oriya Association

(Reg.No.1377/2008, GBBSD, Maharashtra State, Mumbai, Dated 19th July 2008)

Managing Committee

www.anuodia.org
anuodia@gmail.com

President	Dr. N.K. Sahoo	
Vice-president	Dr. B.K. Nayak	
Secretary	Dr. Deepak Kumar Sahoo	
Joint Secretary	ShriAshwini Kumar Das	
Treasurer	Dr. S.P. Tripathy	
Joint Treasurer	Dr. ManojTripathy	

Managing Committee (contd.)

Members

Dr.ManjulataSahu

Dr. Rosaline Mishra

Shri Soumitra Kar

Shri B.N. Rath

Shri Srikanta Sahoo

Shri Santosh Prahan

Shri Hemant Swain

Shri Biswanath Rout

Shri Ramkishor Dass

Advisory Members

Shri P.R. Mohanty

Dr. K.C. Bhainsa

Dr. P.K. Mishra

Dr. S.N. Acharya

Dr. R. Mishra

Shri J.K. Mishra

Dr. R.Acharya

Dr. B. Dikshit

Dr. S.C. Parida

Shri M.K. Ray

SACHIDANANDA MISHRA MEMORIAL AWARD

Anushaktinagar Oriya Association is happy to bestow
"The Sachidananda Mishra Memorial Award"
for the year 2016 on

Pratyusha Rath
for her excellent academic achievement in Standard-XII Board Examination
and on

Soumil G Sahu Kausthav Ray Mimansha Das Shubhra Jena

ପ୍ରତ୍ୟୁଶା ରଥ ଦ୍ୱାଦଶ ଶ୍ରେଣୀ ଏବଂ ସୌମିଲ ଗିରିଶ ସାହୁ, କୌସ୍ତୁଭ ରାୟ, ମିମାଂଶା ଦାସ ଓ ଶୁଭ୍ରା ଜେନା ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀ ପରୀକ୍ଷାରେ କୃତିତ୍ୱର ସହ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ସ୍ମାରକୀ ପୁରସ୍କାର – ୨୦୧୬ ଲାଭ କରିଥିବାରୁ ଅଣୁଶକ୍ତିନଗର ଓଡିଆ ସମିତି ସେମାନଙ୍କୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଉଛି ଏବଂ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଭବିଷ୍ୟତ କାମନା କରୁଛି ।

Editorial

In this glorious moment, when Anushaktinagar Odia Association celebrates the Kalinga Mahotsav themed on "Mo Paiin Mo Odisha" , I on behalf of our editorial team welcome you all to the 2017 edition of Anulipi.

Our Odisha has been a repository of one of the world's finest cultural heritages, that pronounce the age old culture, traditions and customs of many hues and flavours, and is deep rooted with the lives of the people and their life style. As remarked by Pandit Nilakantha Das,

This is a land replete with history,
Here in a moment you will
Be lost in the excitement of remembering it.
The trumpet of Kharavela heard
On the forehead of the Himagiri;
Will echo in Kumari from its sea shores.

Our state is extremely rich in heritage diversity, that has always been preserved, through art, culture, customs and traditions, that are unique unto communities and ethnic groups that are usually handed down through generations. Odias have been known in history for their courage and compassion. The classical dance form –Odissi –has connoisseur across the globe; and the cultural artifact, marvelously manifested in its Patta paintings, Silver filigree, Ikat silks, and stone carvings. We Odiyas are proud of Odisha.

The present edition of Anulipi is wrapped with excellent articles, imaginations of our kids, mesmerising poems, the highlight being the writing from Padmashree and Gyanapitha awardee Dr. Pratibha Ray. Enjoy the issue.

Rosaline Mishra
On behalf of Editorial Board, Anulipi

Baijayant "Jay" Panda
Member of Parliament
(Lok Sabha)
Kendrapara, Odisha

Member :
- Consultative Committee for the Ministry of Finance
- Parliamentary Standing Committee on Home Affairs

September 16, 2017

Message

I am glad to know that Anushaktinagar Oriya Association (AOA), Mumbai is going to celebrate Kalinga Mahotsava and a Souvenir is being brought out to commemorate the occasion.

I believe the efforts of AOA in promoting the Odia language and literature is of much importance.

I congratulate AOA and wish them success to go ahead and do more to further this cause. I wish the publication of Souvenir all success.

Sincerely,

Baijayant "Jay" Panda

To,
Dr. N K Sahoo
President,
Anushaktinagar Oriya Association
45, Shreeniketan,
Anushakti Nagar, Mumbai

NEW DELHI: 2, Mahadev Road, New Delhi-110001, India | Ph.: +91 (11) 23753430/31 | Fax : +91 (11) 23323355
BHUBANESHWAR : Plot 8, Bhoi Nagar, Bhubaneswar, Odisha-751012, India | Ph. : +91 (674) 2395551 | Fax : +91 (674) 2394954
E-mail : office@bjpanda.org | Website : www.bjpanda.in
@PandaJay @Baijayant"Jay"Panda

ଅଭିନନ୍ଦନୀୟ

ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭାରତୀୟ ଭାଷାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ମାନ୍ୟତା ଲାଭ କରିବାରେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ହେଉଛି ଷଷ୍ଠ ଭାଷା ଏବଂ ପ୍ରାଚ୍ୟ ଆର୍ଯ୍ୟ ଭାଷାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବପ୍ରଥମ । ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଯେକୌଣସି ସ୍ୱାଭିମାନୀ ଓଡ଼ିଆ ପାଇଁ ଗର୍ବର ବିଷୟ ।

ମାତୃଭାଷାର ମହତ୍ତ୍ୱ ଉପଲବ୍ଧି କରି ସଂଯୁକ୍ତ ରାଷ୍ଟ୍ର ସମୂହ (ୟୁ.ଏନ.) ୨୧ ଫେବୃଆରୀକୁ ୨୦୦୦ ମସିହାରେ ବିଶ୍ୱ ମାତୃଭାଷା ଦିବସ ଭାବରେ ଘୋଷଣା କଲେ । କିନ୍ତୁ ଦେଖାଯାଉଛି ଯେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର ବ୍ୟବହାରିକ (ପ୍ରୟୋଗ) ଦିଗଟିକୁ ପ୍ରସାରିତ କରିବାର ଉଦ୍ୟମ ହେଉନାହିଁ । ଆମ ପିଲାମାନେ କ୍ରମଶଃ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଭୁଲିଯିବାକୁ ବସିଲେଣି, ବିଶେଷକରି ଓଡ଼ିଶା ବାହାରେ ରହୁଥିବା ଓଡ଼ିଆ ପିଲାମାନେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ କଥା କହିବା ତ ଦୂରର କଥା, ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଆଉ ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ଆମେ ବାପା ମା' ମଧ୍ୟ ଭାବୁଛୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ପଢ଼ି ଲାଭ କ'ଣ ? ଏଇଠି ନିଜେ ନିଜକୁ କାଠଗଡ଼ାରେ ଠିଆ କରି ପ୍ରଶ୍ନ କରିବାର ବେଳ ଆସିଛି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଜ୍ଞାନ ଭୌଗୋଳିକ ଦୂରତାକୁ ହ୍ରାସ କରୁଥିବାବେଳେ ଭାଷାଗତ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣତା ମଣିଷ ମଣିଷ ଭିତରେ ଭାବଗତ ବ୍ୟବଧାନ ବୃଦ୍ଧି କରିଚାଲିଛି । ଆଜି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ରାଷ୍ଟ୍ରଜୀବନ ଓ ଅବଶେଷରେ ବିଶ୍ୱଜୀବନ ସହ ସାମିଲ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କିନ୍ତୁ ନିଜର ମୂଳ ସଂସ୍କୃତି ଓ ମାତୃଭାଷାକୁ ଭୁଲିଯିବା ଜଣେ ସ୍ୱାଭିମାନୀ ବ୍ୟକ୍ତିର ପରିଚୟ ନୁହେଁ । ଏହା ନିଶ୍ଚିତଭାବରେ ପରିଚିତି ସଂକଟ ସୃଷ୍ଟି କରେ । କାରଣ ଭାଷା ହେଉଛି ମଣିଷର ଜାତୀୟ ପରିଚିତି । ଆମେ ବିଦେଶରେ ଯେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦରେ ରହିଲେ ବି ଆମର ପରିଚୟ କେବେହେଲେ ଆମେରିକୀୟ ବା ୟୁରୋପୀୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଅଣୁଶକ୍ତି ବିଭାଗରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ଓଡ଼ିଆ ବୈଜ୍ଞାନିକମାନଙ୍କ ଚେତନାରେ କେବଳ ଅଣୁଶକ୍ତିର ବିକାଶ ନାହିଁ ତା' ସହ ନିଜ ଭାଷା ଓ ସଂସ୍କୃତିର ବିକାଶ ଭାବନା ରହିଛି ବୋଲି ୨୦୧୬ ମସିହା ବାର୍ଷିକ 'ଅଣୁଲିପି' ମୁଖପତ୍ର ପଢ଼ି ଅବଗତ ହେଲି । ଏହା ଯେକୌଣସି ସ୍ୱାଭିମାନୀ ଓଡ଼ିଆକୁ ଆନନ୍ଦ ଦେବ । ପ୍ରଚ୍ଛଦପଟ ଆକର୍ଷଣୀୟ ଏବଂ ସଂପାଦନା ଅଭିନନ୍ଦନୀୟ । ଏହାର ଉଦ୍ୟୋକ୍ତାମାନଙ୍କ ସାଧୁ ଉଦ୍ୟମ ପ୍ରଶଂସନୀୟ । ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର ସଂକଟକୁ ନେଇ ନୈରାଶ୍ୟ ଦେଖାଦେଇଥିବାବେଳେ ଓଡ଼ିଶା ବାହାରେ ମୁମ୍ବାଇରେ ଥିବା ଅଣୁଶକ୍ତି ବିଭାଗରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ଓଡ଼ିଆମାନଙ୍କର ଉଦ୍ୟମ ଆଶା ସଂଚାର କରେ । "ଅଣୁଶକ୍ତି" ନିଜର ଶକ୍ତି ପ୍ରଦର୍ଶନ କରୁ ଏତିକି ଜଣେ ଓଡ଼ିଆ ଭାବରେ କାମନା କରୁଛି ।

(ପ୍ରତିଭା ରାୟ)

ଆଖ୍ୟାୟିକା
୨୭, ଗଜପତି ନଗର
ଭୁବନେଶ୍ୱର - ୭୫୧୦୦୫, ଓଡ଼ିଶା

SHRI ASHOK CHANDRA PANDA
MINISTER OF STATE (IND CHARGE)
Tourism & Culture, Odisha

Phone { Office : (0674) 2536642
EPABX : 232-2189

D. O. No. 832/MOSTC.

BHUBANESWAR

Date 3/X/17

MESSAGE

It gives me immense pleasure to know that Anushaktinagar Odia Association, Mumbai is going to celebrate **Kalinga Mahotsav** on the eve of the Odia Baraputra the legendry Biju Pattnaik Birthday Centenary celebration. To mark the occasion, they are also going to publish a Cultural Souvenir "**ANULIPI**" which will expose the rich cultural heritage of our Odisha.

I extend my best compliments to all the members of Anushaktinagar Odia Association for their great endeavour to celebrate the Kalinga Mahotsav and wish all the success of their socio cultural programme and the publication of the Souvenir "**ANULIPI**".

(Ashok Chandra Panda)

राष्ट्रीय विज्ञान शिक्षा एवं अनुसंधान संस्थान, भुवनेश्वर
(परमाणु ऊर्जा विभाग, भारत सरकार का एक स्वयं शासित संस्थान)
NATIONAL INSTITUTE OF SCIENCE EDUCATION AND RESEARCH, BHUBANESWAR
(An autonomous Institution under Department of Atomic Energy, Govt. of India)

डा. अभय कुमार नायक
कूल सचिव
Dr. Abhaya Kumar Naik
Registrar

ବାର୍ତ୍ତା

ସାରା ଓଡିଶାରେ ପାଳିତ ହେଉଛି ପାଇକ ବିଦ୍ରୋହର ଦୁଇଶହ ବର୍ଷ ପୂର୍ତ୍ତିର ଉତ୍ସବ-ତାଙ୍କରି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଯେଉଁ ଯୋଦ୍ଧା ପାଇକମାନେ କଳିଙ୍ଗ ପାଇଁ ସମର୍ପି ଦେଇଥିଲେ ତାଙ୍କ ଜୀବନ । ସେଇ ଓଡିଶାର ଦାୟାଦମାନେ ମୁମ୍ବାଇ ସହରର ଅଣୁଶକ୍ତି ନଗରରେ ଅଣୁଶକ୍ତି ନଗର ଓଡିଆ ସଂଗଠନ ଆନୁକୂଲ୍ୟରେ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି 'କଳିଙ୍ଗ ମହୋତ୍ସବ'-ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗର୍ବର କଥା । ସଂଗଠନର ଏହା ଏକ ସ୍ୱାଗତଯୋଗ୍ୟ ପଦକ୍ଷେପ । ଏହି ମହୋତ୍ସବ ପାଳନ ପରୀପେକ୍ଷୀରେ 'ମୋ ପାଇଁ ମୋ ଓଡିଶା' ଶୀର୍ଷକ ବିଷୟବସ୍ତୁ ପ୍ରତିଟି ଓଡିଆ ପ୍ରାଣରେ ସୃଷ୍ଟିକରେ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବନା- ଯାହା ମୋ ଭାଷାରେ ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ ।

ଏହି ମହୋତ୍ସବ ପାଳନ ପରିପେକ୍ଷୀରେ ଏକ ସାରସ୍ୱତ ପତ୍ରିକା '**ଅଣୁଲିପି**'ର ପ୍ରକାଶ ସମସ୍ତଙ୍କ ମନରେ ସେଇ ପୁରୁଣା କଥାକୁ ମନେପକାଇ ପୁଲକିତ କରାଏ ଆଉ ଆଗାମୀ ଦିନର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖାଏ । ଏହି ପତ୍ରିକା ମାଧ୍ୟମରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ଆଧାତ୍ମିକ ତଥା ମୂଲ୍ୟବୋଧର ଉତ୍ତରଣ ହେଉ-ଏତିକି ମୁମ୍ବାଇର ଆରାଧ୍ୟ ଗଣ ଦେବତା ସିଦ୍ଧି ବିନାୟକ ତଥା ପ୍ରତି ଓଡିଆର ପ୍ରାଣର ଦେବତା ମହାପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା ।

ଏହି ଆନନ୍ଦମୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମୁଁ ଅଣୁଶକ୍ତି ନଗର ଓଡିଆ ସଂଗଠନର ସମସ୍ତ କର୍ମକର୍ତ୍ତାମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ ତଥା ସାଧୁବାଦ ଜଣାଇବା ସଂଗେ ସଂଗେ '**ଅଣୁଲିପି**' ପତ୍ରିକାର ସଫଳତା କାମନା କରୁଛି ।

ଶୁଭେଚ୍ଛା ସହ,

ଅଭୟ କୁମାର ନାୟକ
ଡ. ଅଭୟ କୁମାର ନାୟକ
କୁଳସଚିବ,ନାଇସର,ଜଟଣୀ
ଭୁବନେଶ୍ୱର

ORIOZ INC

The Association of Odia (Indian) People in Au
W: www.orioz.org.au
E : oriozcommunity@gmail.com
ABN 51 116 469

September 21, 2017

Dear Odia Brothers and Sisters,

Namaskar from Australia!

I am delighted to know that the Anushakti Nagar Odia Association, Mumbai is organising "Kalinga Mahostava" on 7th October 2017.

It takes tremendous amount of commitment and dedication to organise a gala event like "Kalinga Mahostava. Your passion and love for all things Odia, Odisha and to share the wonderful Odia cultural heritage with the broader community is commendable.

I have viewed some part of the 2016 "Kalinga Mahostava" and specially enjoyed the performances by the little ones in Odia. It was heartening to see that Mumbai Odias are making great effort to pass on our cultural heritage to next generation Odias.

On behalf Orioz, the Odia Community of Australia I wish Anushakti Nagar Odia Association officials and members all success in their endeavour to keep the Odia culture alive outside of Odisha. Our best wishes for the success of the event in celebration of our Odia culture and heritage.

Best Regards

Sujeet Jena
President
Orioz, the Odia Community of Australia

Dear members

The organizing committee takes immense pleasure in welcoming you all to this year’s “Kalinga Mahotsava” celebration of AOA. I take this opportunity to congratulate all our managing and advisory committee members for their help and support in organizing “Kalinga Mahotsava” for two successive years. As an aim to share the wonderful odia heritage and culture with broader community, Anushaktinagar Odia Association hosts “Kalinga Mahotsava” with a different commemorative theme each time. We have chosen the theme of this Kalinga Mahotsava is Mo paain mo Odisha.

It indeed took a tremendous amount of commitment and hard work to organize such a gala event. I sincerely thank all the volunteers for their hard work in carrying out various works related to this function. I also wish to acknowledge the support received from all the sponsors. I hope and wish the success of this gala event to share odia culture and heritage with all the friends and families having their interest in such type of occasions.

A lot of efforts have been made in the recent past years to streamline the association activities and facilitating better privileges which have been appreciated by all the members. Considering such a wonderful community, there is always a huge scope to do more! I sincerely thank all of you for the constant inspiration and participation in large numbers.

Wishing you a successful *Kalinga Mahotsava* : 2017.

Secretery, AOA

Message

Mo Paain Mo Odisha

Time flies, memory fades, priority changes, but one thing that leaves a permanent impression and association in one's mind is "the birth place" and "the childhood days" (*Janmasthana and Piladina*). It is said, in every person there is beautiful time & space invariant child hidden somewhere, in some corner of subconscious level that brings a smile unknowingly at some point or other. The name "Odisha" is such a blissful word for all of us and the hunting music *"Sundara Mo Janama Bhuin, Sundara ta Sagua Bana, Sundar ta Pahad Nai .... Sundar ethi Sundar Sabu, Janani tahin Sundar Muhni.."*. Such is the attachment to one's Birth Place or "Janam Bhuin" and the proud identity therein.

It is heartening that our energetic Anu-Odia Association is celebrating this year's "Kalinga Mahotsava" with an invaluable theme "Mo Paain Mo Odisha". This is a theme which brings so much fond memories of yesteryears and creates so much beautiful ripples in our minds, which are countless and priceless. Many thanks to our energetic executive team to think of such a beautiful concept.

I also sincerely thank all our Anu-Odia members who have wholeheartedly and selflessly devoted their valuable time and effort to organise this function with very innovative cultural as well as associated programs. We all conclusively must admit that the Association is in the safe hands and the future is indeed bright for Anu-Odia-Association.

I take this opportunity to sincerely thank every member who have contributed directly and/or indirectly, and wish a grand success to this celebrating function, "Kalinga Mahotsava" with the theme "Mo Paain Mo Odisha".

Jai Jagannath, Jai Odisha !!
Bande Utkal Janani !!

(Naba Kishore Sahoo)
President, Anushakti Nagar Odia Association
Aushakti Nagar, Mumbai-400094

ସୂଚୀପତ୍ର

ସାହିତ୍ୟର ଭବିଷ୍ୟତ	ପ୍ରତିଭା ରାୟ	1
ସାୟାହ୍ନର ବିଳାପ	ବିଶ୍ୱନାଥ ମିଶ୍ର	6
ଓଡିଆ ଭାଷାର ସ୍ଥିତି ଓ ଗତି	ବିଭୁତି ଭୁଷଣ ସେନାପତି	11
ୱାଲ୍‌ପେପର୍	ଶକ୍ତି ମହାନ୍ତି	15
ଭବ ସାଗରେ	ସ୍ୱର୍ଗତା ଭବାନୀ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ	16
ଖରାର ଷ୍ଟିକର୍	ଶକ୍ତି ମହାନ୍ତି	17
ଦୁଃଖୀ ଦୁଃଖ	ସ୍ୱର୍ଗତା ଭବାନୀ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ	18
ଗୋଟାପଣେ ତୋର	ସ୍ୱାଗତିକା ମହାପାତ୍ର	19
ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁର ରଙ୍ଗ	କିଶୋର ପଟ୍ଟନାୟକ	20
ଫୁଲ ଫୁଟିବା ଆଗରୁ	ଯୋଗେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ନାୟକ	21
ମିଛ କହିବାଟା ମହାପାପ	ବିଷ୍ଣୁଚରଣସାହୁ	22
ବିଶାଳତାକୁ କଳିବାକୁ ହେଲେ	ପୁଷ୍ପାଞ୍ଜଳି ଶତପଥି	23
ଅଜାଙ୍କ ସପନ	ବିଷ୍ଣୁ ଚରଣ ସାହୁ	24
ଦୀଗହରା ପକ୍ଷୀ	ଝରାସେଫାଳି ସେନାପତି	25
ତୁମ ପାଇଁ ପ୍ରିୟେ	ଡଃ ମନୋରଞ୍ଜନ ବେହେରା	26
ଗୁରୁ ମନ୍ତ୍ର	ଶମ୍ଭୁନାଥ ଦାସ	28
ସମ୍ମୋହନ	ଶମ୍ଭୁନାଥ ଦାସ	29
ବର୍ଷା (ଋତୁ) ର ତାଳେ	ସଶ୍ମିତା ଦାଶ	30
ମନ ମୋର	ଝରାସେଫାଳି ସେନାପତି	31
ସର୍ପ ବଜେଟ	ଶ୍ରୀ ଅରୁଣ କୁମାର ପଣ୍ଡା	32
ଦୟାର ଉପଯୋଗିତା ତଥା ଉପକାରିତା	ବନମାଳୀ ମହାପାତ୍ର	34
ଆଧୁନିକ ସମାଜରେ କୃତଜ୍ଞତାର ଅଭାବ	ବନମାଳୀ ମହାପାତ୍ର	36
ଓଁ	ଅଚ୍ୟୁତାନନ୍ଦ ପଲେଇ	37

ପିତା ଓ ମାତାଙ୍କ ସେବା	ଧୋବା ଗୌଡ	39
Mo Paiin Mo Odisha Art Gallery	Drawing by ପ୍ରତ୍ୟୁଶା ରଥ ଅମୋଘ ତ୍ରିପାଠୀ ପ୍ରଜ୍ଞା ସାହୁ ପ୍ରତ୍ୟୁଶା ରାଉତ	41
FREE- SPIRIT	Biswanath Mishra	46
REFLECTION AND ECHO	Monalisa Sahoo	51
A road trip to Scotland With my grandparents	Spandan Sahu	52
YOGA KHYAMAM BHAYAMYAHAM	J.Pattanayak	53
Lord Jagannath: The Ancient, Existing and Future of Mankind	Banamali Mohapatra	55
IS YOGA ESSENTIAL FOR MODERN LIVING?	Praveer Pattanayak	56
The Power of Faith	DR Hota	58
Crossword	Pragnya Sahoo	62
Members of Anushaktinagar Oriya Association (As on 01/10/2017)		69-73

ସାହିତ୍ୟର ଭବିଷ୍ୟତ

ପ୍ରତିଭା ରାୟ
ଆଖ୍ୟାୟିକା
୨୭- ଗଜପତି ନଗର, ଭୁବନେଶ୍ୱର-୭୫୧୦୦୫

ଇଂରାଜୀ ଶିକ୍ଷାର ବହୁଳ ପ୍ରସାର ଫଳରେ କେତେଜଣ ଉଦୀୟମାନ ଭାରତୀୟ ଲେଖକ ନିଜର ମାତୃଭାଷାରେ ନ ଲେଖି ଇଂରାଜୀ ଭାଷାରେ ଉପନ୍ୟାସ, ଗଳ୍ପ, କବିତା ଲେଖି ବିଶ୍ୱସ୍ତରରେ ଆଦୃତ ହୋଇଛନ୍ତି । ଏହା ଗର୍ବ ଏବଂ ଆନନ୍ଦର ବିଷୟ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି ଯେ ଭାରତୀୟ ଇଂରାଜୀ ସାହିତ୍ୟର ରଚନା ପ୍ରତି ଇଂରାଜୀ ପଢୁଆ ଯୁବପିଢି ଆକୃଷ୍ଟ ହେଉଥିବା ଯୋଗୁଁ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ରଚିତ ସାହିତ୍ୟ ସଙ୍କଟର ସମ୍ମୁଖୀନ କି ? ଆଞ୍ଚିଳିକ ଭାଷା ସହିତ୍ୟର ଭବିଷ୍ୟତ କ'ଣ ? ଏପରି ଏକ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠିଲେ ମନରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠେ ଆଞ୍ଚଳିକ ସାହିତ୍ୟ ବୋଲି କିଛି ଅଛି କି ? ଯଦି ଅଛି, ତାହା କ'ଣ ଆଞ୍ଚଳିକତାର ସୀମାବଦ୍ଧତା ଭିତରେ ରହିବା ଉଚିତ କି ? ଫଣିଶ୍ୱର ନାଥ ରେଣୁଙ୍କର "ମୈଲି ଆଞ୍ଚଲ୍", ପ୍ରେମଚାନ୍ଦଙ୍କର "ଗୋଦାନ", ଫକୀରମୋହନଙ୍କର "ଛ ମାଣ ଆଠଗୁଣ୍ଠ", ଗୋପୀନାଥଙ୍କର "ପରଜା, ଅମୃତର ସନ୍ତାନ, ମାଟିମାଳ" ଏବଂ ନୋବେଲ୍ ପ୍ରାଇଜ୍ ପାଉଥିବା କେତେକ ଆଞ୍ଚଳିକ ସମସ୍ୟାଜନିତ ସାହିତ୍ୟ କ'ଣ ବିଶ୍ୱସାହିତ୍ୟ ନୁହେଁ? ନାଇଜେରିଆ, ଚୀନ୍, ଜାପାନ, ଆମେରିକା ଏବଂ ସ୍ପେନ୍‌ର ସାହିତ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅଞ୍ଚଳର ଭାଷା ଏବଂ ସମସ୍ୟାକୁ ନେଇ ଲିଖିତ । ତେବେ ସେ ସବୁ ବିଶ୍ୱସାହିତ୍ୟ ଭାବରେ ଗଣ୍ୟ ହେଉଛି କିପରି? ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ଆଞ୍ଚଳିକ ସମସ୍ୟାକୁ ନେଇ ରଚିତ ସାହିତ୍ୟରେ ଯଦି ବିଶ୍ୱମାନବର ମୌଳିକ ସମସ୍ୟା, ଆବେଗ, ସୁଖଦୁଃଖ ଓ ବିଶ୍ୱଦୃଷ୍ଟି ରହିଲା ତେବେ କ'ଣ ସେଥିରେ ମୂଳ ସଂସ୍କୃତି ବ୍ୟାହତ ହୁଏ? ବିଶ୍ୱପ୍ରାଣତାରେ ଋଦ୍ଧିମନ୍ତ ଏକ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାର ସାହିତ୍ୟ ଯଦି ଇଂରାଜୀ ଭାଷାରେ ଅନୁଦିତ ହୁଏ, ତେବେ ତହ କ'ଣ ବିଶ୍ୱ ପାଠକର ହୃଦ୍ୟ ହେବନାହିଁ? ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠେ, ଭାରତୀୟ ସାହିତ୍ୟ କିଏ ଏବଂ ଭାରତୀୟତା କ'ଣ? ଭାଷା, ଶୈଳୀ, ବିଷୟ ଏବଂ ଦର୍ଶନ ଭାରତୀୟତାର ମୂଳ ସଂସ୍କୃତି ଉପରେ ଆଧାରିତ ହୋଇଥିଲେ ତାହା ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱ ସାହିତ୍ୟର ମାନ୍ୟତା ପାଇପାରିବ । ଏହାର ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଉଦାହରଣ ହେଉଛି ବିଶ୍ୱକବି ରବୀନ୍ଦ୍ରନାଥଙ୍କର "ଗୀତାଞ୍ଜଳି" । ଜବାହରଲାଲ୍ ନେହେରୁଙ୍କର "ଡିସ୍କଭରି ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ"ର ଅନ୍ତଃସ୍ୱର । କୁନ୍ତଳାଙ୍କର "ତାରା ପ୍ରତି ଶେଫାଳୀ" ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କବିତା ତଥା ମହଦେବୀ ବର୍ମାଙ୍କର କବିତାରେ ଯେଉଁ ଛାୟାବାଦ, ରହସ୍ୟବାଦ ବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାର ସ୍ୱର ଆମେ ଶୁଣିଛୁ ତାହା ହିଁ ସମ୍ଭବତଃ ଭାରତୀୟତା । ତେଣୁ ଭାଷା ଆଞ୍ଚଳିକ ହୋଇପାରେ, ମାତ୍ର ସାହିତ୍ୟରେ ଯଦି ବିଶ୍ୱଦୃଷ୍ଟି ଓ ସାର୍ବଜନୀନତା ରହିଲା ତେବେ ତାହା ଆଉ ଆଞ୍ଚଳିକ ହୋଇ ରହିବନାହିଁ, ତାହା ସାର୍ବଜନୀନ ହୋଇଯିବ ।

ଏଠାରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି ଭାରତୀୟ ସାହିତ୍ୟ କିଏ? କେଉଁ ଭାଷାରେ ଲେଖାଯାଉଥିବା ସାହିତ୍ୟ ଭାରତୀୟ ସାହିତ୍ୟ ପଦବାଚ୍ୟ। ରାଜଭାଷା ହିନ୍ଦୀରେ ନା ଆଡପ୍ଟେଡ୍ ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ଭାଷା ବା ପୋଷ୍ୟ ଭାଷା ଇଁରଜୀରେ ଲିଖିତ ସାହିତ୍ୟ? ପୂର୍ବାପର ସଂପର୍କ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବିଚାର କରାଯାଉ। ଊନବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତୀୟ ସାହିତ୍ୟର ଧାରଣା ବା କନ୍‌ସେପ୍ଟ ଦେଇଥିଲେ ଓରିଏଣ୍ଟାଲିଷ୍ଟମାନେ। ୱେବର୍ ଓ ୱିଣ୍ଟର୍ନିଜ୍ ଇତ୍ୟାଦିଙ୍କ ମତରେ କେବଳ ସଂସ୍କୃତ, ପାଲି ଓ ପ୍ରାକୃତ ଭାଷାରେ ଲିଖିତ ପୁରାଣସାହିତ୍ୟକୁ ଭାରତିୟ ସାହିତ୍ୟର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା। ବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ୧୯୨୦ ବେଳକୁ ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଭାରତୀୟ ସାହିତ୍ୟର ସ୍ୱୟଂସଂପୁର୍ଣ ଧାରଣା ଦେଲେ। ଏଥିରେ ଭର୍ଣାକୁଲାର୍ ସାହିତ୍ୟ ବା ସ୍ଥାନୀୟ ଭାଷା ସାହିତ୍ୟକୁ ନେବା ପାଇଁ ଇଙ୍ଗିତ ଥିଲା। ସମାନ୍ତରାଳ ଭାବରେ ସାର୍ ଆଶୁତୋଷ ମୁଖାର୍ଜୀ କଲିକତା ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଜାତୀୟ ସାହିତ୍ୟ ବିଭାଗ ବା ନ୍ୟାସନାଲ୍ ଲିଟରେଚର୍ ଡିପାର୍ଟମେଣ୍ଟ ଖୋଲିଲେ। ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ନମସ୍ୟ ସାର୍ ସର୍ବପଲ୍ଲୀ ରାଧାକ୍ରିଷ୍ଣନ୍ ସାହିତ୍ୟ ଅକାଦମିର ଉଦଘାଟନ ଉତ୍ସବରେ (.....) ଭାରତୀୟ ସାହିତ୍ୟର କନ୍‌ସେପ୍ଟ ବା ଧାରଣାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଦେଇ କହିଲେ "Indian Literature is one, manifested in many languages"। ତେଣୁ ଭାରତର ପ୍ରାନ୍ତୀୟ ବା ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ଲେଖାଯାଉଥିବା ସାହିତ୍ୟ ହେଉଛି ବାସ୍ତବରେ ଭାରତୀୟ ସାହିତ୍ୟ। ଏବେ ତ ସାନ୍ତାଳୀ ଏବଂ ବୋଡୋ ଭାଷାରେ ଲେଖାଯାଉଥିବା ସାହିତ୍ୟକୁ ଭାରତୀୟ ସାହିତ୍ୟର ମାନ୍ୟତା ମିଳିସାରିଲାଣି। ସାହିତ୍ୟ ହେଉଛି ସାର୍ବଜନୀନ। ଲେଖାରେ ଯଦି ସାର୍ବଜନୀନ ଆବେଦନ, ଦୃଷ୍ଟି ଓ ଦର୍ଶନ ନାହିଁ ତାହା ସାହିତ୍ୟ ପଦବାଚ୍ୟ ନୁହେଁ। ଅତଏବ ଭାଷା ଆଞ୍ଚଳିକ ହୋଇପାରେ ମାତ୍ର ସାହିତ୍ୟ କଦାଚିତ ଆଞ୍ଚଳିକ ନୁହେଁ।

ସାହିତ୍ୟ ହେଉଛି ସଂସ୍କୃତିର ନାଭିପଦ୍ମ ଏବଂ ଏହା ମାଟିର ଆତ୍ମା ସ୍ୱରୂପ। ଲେଖକ କେବେହେଲେ ନିଜର ମଟି ଓ ସଂସ୍କୃତିଠାରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ରହିପାରିବ ନାହିଁ। କାରଣ, ତାହା ହିଁ ହେଉଛି ତା'ର ସୃଜନଉତ୍ସ। ମାଟି କେବଳ ଭୂଗୋଳ ନୁହେଁ ବା ଇତିହାସ ନୁହେଁ। ମାଟି ହେଉଛି ଏକ ମହାନ ପରମ୍ପରା ଓ ସଂସ୍କୃତିର ପ୍ରବହମାନ ଧାରା। ତେଣୁ ଯିଏ ଯେଉଁ ଭାଷାରେ ଲେଖୁଛି ସେହି ଭାଷାଟି ତା' ମାଟିରୁ ଉଦ୍ଭବ ହୋଇଥିବାରୁ ସେଥିରେ ମାଟିର ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଲେଖୁଛି – ସଂସ୍କୃତିର ନାଭିପଦ୍ମକୁ ହିଁ ପ୍ରକଟ କରୁଛି।

ଆଜି ଭାଷା ସାହିତ୍ୟର ବିକାଶପଥରେ ଆମେ ଯେଉଁ ସଙ୍କଟର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଛୁ ସେ ବିଷୟରେ ସମସ୍ତେ ସଚେତନ। ଏହାର ବହୁ କାରଣ ମଧ୍ୟରୁ ଜଗତିକରଣ ବା ଗ୍ଲୋବାଲାଇଜେସନ୍ ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ। ଯେଉଁ ଭାଷାର ଶିକ୍ଷା ଆମକୁ ଭାତ ଦେଲା ସେ ଭାଷା ପାଖରେ ଆମେ ଆମର ସ୍ୱାଭିମାନକୁ ବଳିଦେବାରେ କୁଣ୍ଠାବୋଧ କରୁନାହିଁ। ବର୍ତ୍ତମାନ ତ କେବଳ ଭାତ ନୁହେଁ, ବହୁରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କମ୍ପାନୀରେ ଚାକିରୀ ଖଣ୍ଡେ, ବିଳାସବ୍ୟସନ ଆଡମ୍ବର ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଜରୁରୀ। କଞ୍ଜ୍ୟୁମରିଜିମ୍ ଦାନବର ଆଁ ଭିତରେ ଅଭାବର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଦିଶୁଛି। କିନ୍ତୁ ଏକଥା ବି ଦେଖାଯାଉଛି ଯେ ଗ୍ଲୋବାଲାଇଜେସନ୍ ପ୍ରଭାବରେ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଇଣ୍ଡିଜିନସ୍ ଭାଷା (ଆଦିଭାଷା) ପ୍ରଭାବିତ ନ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଗତିରେ ସାମିଲ୍ ହୋଇପାରିଛନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ଆମ

କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରାନ୍ତୀୟ ଭାଷା ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷା ବା ମାତୃଭାଷା ଅବହେଳିତ ହେବା ଆରମ୍ଭ କରିଛି । ଏ ହେଉଛି ସମଗ୍ର ଭାରତ ବର୍ଷର ଭାଷାଜଗତର ଚିତ୍ର । ଭାରତବର୍ଷରେ ପ୍ରଧାନତଃ ୧୩୯ଟି ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷା ଅଛି, ଯାହା ଚାରିଟି ଭାଷା ପରିବାରର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ । ଏହି ଚାରିଗୋଟି ବିଭିନ୍ନ ଭାଷିକ ପରିବାର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଅନେକ ଉପଭାଷା ମଧ୍ୟ ଅଛି । ଏହି ସମସ୍ତ ଭାଷା ଓ ଉପଭାଷାମାନଙ୍କର ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଲିଖିତ ସାହିତ୍ୟ ଅଛି । କେତେକ ଭାଷା ଉପଭାଷାର ଲିପି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଦ୍‌ଭାବନ ହୋଇନାହିଁ । ତେଣୁ ମୌଖିକ ସାହିତ୍ୟ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଚୁର ଅଛି । ସ୍ୱାଧୀନତା ପରବର୍ତ୍ତୀ ନବ୍ୟଶିକ୍ଷିତ ଶ୍ରେଣୀ ତଥା ସଂପ୍ରତି ଆଧୁନିକ ଭାରତର ଶିକ୍ଷିତ ଶ୍ରେଣୀ ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କୃତିର ଉତ୍ତମ ଦିଗ ଏବଂ ଇଂରାଜୀ ଭାଷାର ଅର୍ଥନୈତିକ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଅନୁଭବ କରି ନିଜ ମନୋବୃତ୍ତିର ଦିଗ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିସାରିଲେଣି । ବିଜ୍ଞାନଯୁଗର ସଭ୍ୟସମାଜ ଜଗତୀକରଣ ଯୋଗୁଁ ଅର୍ଥନୈତିକ ବିକାଶକୁ ଜୀବନର ଜୈବିକ ସ୍ଥିତିର ଚୂଡାନ୍ତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିସାରିଲେଣି । ସମ୍ବିଧାନ ପ୍ରଣୟନ ସମୟରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହେଲା ଯେ ଦେବନାଗିରି ଲିପିରେ ହିନ୍ଦୀ ହେବ କେନ୍ଦ୍ରର ଭାଷା । ପ୍ରତ୍ୟକ ରାଜ୍ୟ ଯେ କୌଣସି ଭାଷା ବା ଭାଷାମାନଙ୍କୁ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟର ଭାଷା ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ କ୍ଷମତା ପାଇବେ । ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷିତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ହିନ୍ଦୀ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯୁକ୍ତି ଥିଲା ଯେ ହିନ୍ଦୀ ବା ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷା ଇଂରାଜୀ ଭାଷାର ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେ ସମସ୍ତେ ଇଂରାଜୀ ଭାଷାକୁ ଜୀବନନିର୍ବାହର ସର୍ବୋତ୍ତମ ଭାଷା ରୂପେ ବିବେଚନା କରୁଛନ୍ତି । ଭଲ ଓଡିଆ ସ୍କୁଲ୍‌ରେ ପିଲାଙ୍କୁ ନପଢାଇ ନିମ୍ନମାନର ଇଂରାଜୀ ସ୍କୁଲ୍‌ରେ ପିଲାଙ୍କୁ ପଢାଇବାର ପ୍ରବଣତା ଦେଖାଦେଇଛି । ଏହା ଭାରତର ସବୁ ଭାଷାର, ସବୁ ରାଜ୍ୟର ଚିତ୍ର । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁଠି ମାତୃଭାଷା ବିପନ୍ନ ସେତେବେଳେ ସେହି ଭାଷାରେ ସାହିତ୍ୟ ରଚନାର ଚିନ୍ତା ହେଉଛି ଏକ ଆହ୍ୱାନ । ଆଜି ଭାରତୀୟ ଭାଷା ସମାଜରେ ଏପରି ଏକ ସଙ୍କଟ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଛି ଯାହାର ବିଧାତା ହେଉଛୁ ଆମେ ସମସ୍ତେ । ଆମ ଉପରେ ଏହି ସମସ୍ୟାକୁ କେହି ଚାପି ଦେଇନି । କୌଣସି ଏକ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ସମାଧାନରେ ପହଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁ ଏପରି ଏକ ବ୍ୟର୍ଥମନୋଭାବ ପୋଷଣ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେ – ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ସାହିତ୍ୟ ରଚନାର ଭବିଷ୍ୟତ ଆଉ ନାହିଁ । ଆଜିର ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଭାରତୀୟ ସାହିତ୍ୟକୁ ତିନିଟି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ବିଚାର କରାଯାଇପାରେ ।

୧) ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ଲିଖିତ ମୌଳିକ ସାହିତ୍ୟ ।

୨) ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ଲିଖିତ ସାହିତ୍ୟର ଇଂରାଜୀ ଅନୁବାଦ ଅର୍ଥାତ୍ ଅନୁବାଦ ସାହିତ୍ୟ ।

୩) ଭାରତୀୟ ଇଂରାଜୀ ସାହିତ୍ୟ ।

ପ୍ରଥମ ପ୍ରକାର ସାହିତ୍ୟ ହେଉଛି ପ୍ରାୟ ମାତୃଭାଷାରେ ରଚିତ ସାହିତ୍ୟ, ଯାହା ଲେଖକର ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ପରିପ୍ରକାଶର ସର୍ବୋତ୍ତମ ମାଧ୍ୟମ । ସଂସ୍କୃତିର ଆତ୍ମା, ମାଟିର ସୁଗନ୍ଧ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଜାତିର ଐତିହ, ପରମ୍ପରାର ଔଜଲ୍ୟ ଏ ପ୍ରକାର ସାହିତ୍ୟର ବିଭବ । ସାହିତ୍ୟର ସୃଷ୍ଟି ହିଁ ହୋଇଥିଲା ମାତୃଭାଷାରେ, ଏକ ଦେଖାଶିଖା ବିଦେଶୀ ଭାଷାରେ ନୁହେଁ ବା ଅନୁବାଦ

ମାଧ୍ୟମରେ ନୁହେଁ । ଏ ପ୍ରକାର ସର୍ଜନା ନଦୀ ଭଳି ସାବଲୀଳ ଭାବେ ମୂଳ ଉତ୍ସରୁ ଝରିଆସେ ଏବଂ ପାଠକକୁ ନିଜ ଦୃଷ୍ଟି ଓ ଦର୍ଶନରେ ଦୀକ୍ଷିତ କରିପାରେ । ଏହି ପ୍ରକାର ସାହିତ୍ୟ ହିଁ ଅନୁବାଦ ମାଧ୍ୟମରେ ବିଶ୍ୱ ପାଠକର ହୃଦୟ ଜୟ କରେ ଓ ବିଶ୍ୱ ସାହିତ୍ୟରେ ପରିଣତ ହୁଏ । ଏ ପ୍ରକାର ସାହିତ୍ୟ ଚିରକାଳ ରଚିତ ହେବ ଓ କାଳଜୟୀ ହେବ । ଏଠାରେ ପାଠକର ଆଗ୍ରହକୁ ଲେଖକ ଅପେକ୍ଷା ରଖେ ନାହିଁ, ଯଦିଓ ଲେଖକ କେବେହେଲେ ପାଠକକୁ ଉପେକ୍ଷା ମଧ୍ୟ କରେ ନାହିଁ । ସାରଳା ଦାସ, ଉପେନ୍ଦ୍ରଭଞ୍ଜ, ଟଲଷ୍ଟୟ, ସେକ୍ସପିୟର୍ ଇତ୍ୟାଦିଙ୍କର ଅନେକ ରଚନା ପ୍ରକାଶ ନ ପାଇ କେତେ କେତେ ଅମୂଲ୍ୟ ଗ୍ରନ୍ଥ କାଳଗର୍ଭରେ ଲୀନ ହୋଇଛି । ଏବେ ମଧ୍ୟ ଗାଁ ଗହଳରେ ଅଜ୍ଞାତ ଲେଖକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସାହିତ୍ୟ ରଚନା ଚାଲିଛି । ଗଦା ଗଦା ପାଣ୍ଡୁଲିପି ଉଇ ଖାଉଛି । ତା'ସତ୍ତ୍ୱେ ଲେଖକ ଲେଖି ଚାଲିବ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରକାର ସାହିତ୍ୟ ହେଉଛି ଅନୁବାଦ ସାହିତ୍ୟ । ଆମେ ଇଂରାଜୀ ଅନୁବାଦ ମାଧ୍ୟମରେ ଓ ତହିଁରୁ ଅନୁଦିତ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷା ମଧ୍ୟମରେ ଜର୍ମାନ, ଗ୍ରୀକ୍ ବା ଲାଟିନ୍ ଆମେରିକାନ୍ ସାହିତ୍ୟର ରସସ୍ୱାଦନ କରିପାରୁ । ଠିକ୍ ସେମିତି ପୃଥିବୀର ସବୁ ଭାଷାର ସାହିତ୍ୟ ବିଶ୍ୱ ପାଠକକୁ ଉପଲବ୍ଧ ହୁଏ ଅନୁବାଦ ମାଧ୍ୟମରେ । ତେଣୁ ଅନୁବାଦ ଆଜି ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ । ଅନୁବାଦ ନ ହୋଇଥିଲେ ରବିନ୍ଦ୍ରନାଥ ବିଶ୍ୱକବି ହୋଇନଥାନ୍ତେ, ଆମେ ଗାର୍ସିଆ ଗାବ୍ରିଏଲ୍ ମାର୍କୱେ, ଚିନୁଆ ଆଚିବି, ପାବ୍ଲୋ ନେରୁଦା, ଟଲଷ୍ଟୟ, ସେକୋଭ, ଗର୍କି, କଣ୍ଡ଼ା ବାଟା, ପାମୁକ୍, ବାଜିନ୍ ଇତ୍ୟାଦିଙ୍କୁ ପଢିବାର ସୌଭାଗ୍ୟଲାଭ କରିପାରିନଥା'ନ୍ତେ । ମାତ୍ର ଦକ୍ଷ ଅନୁବାଦକ ପାଇବା ସହଜ କଥା ନୁହେଁ । ଅନୁବାଦ ସମସ୍ୟାକୁ ଏଠାରେ ଆଲୋଚନା କରୁନୁ । ମାତ୍ର ଯଦି ଅନୁବାଦ ପୁସ୍ତକଟି ମୌଳିକ ରଚନା ଭଳି ଲାଗେ ତେବେ ସିନା ଏହି ଅନୁବାଦ ବିଶ୍ୱ ମାନସରଞ୍ଜନ କରିବ ଏବଂ ବିଶ୍ୱ ସାହିତ୍ୟର ଗନ୍ତାଘରେ ପୁସ୍ତକଟି ସ୍ଥାନ ପାଇବ । ପ୍ରଥମ କଥା ହେଉଛି ପୁସ୍ତକ ଚୟନ । ଦ୍ୱିତୀୟ କଥା ଦକ୍ଷ ଅନୁବାଦକ ଚୟନ । ଓଡିଆ ସାହିତ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ହିନ୍ଦୀ ଭାଷାନ୍ତର ପାଇଁ ଦକ୍ଷ ଅନୁବାଦକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଅନୁବାଦ କର୍ମ ପ୍ରତି ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ । କିନ୍ତୁ ଓଡିଆ ଭାଷାରୁ ଇଂରାଜୀକୁ ଅନୁବାଦ କରିବା ପାଇଁ ଦକ୍ଷ ଅନୁବାଦକଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଅତ୍ୟନ୍ତ କମ୍ । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଅନୁବାଦ କର୍ମ ପ୍ରତି ସେତେ ସମୟ ଦେଇପାରନ୍ତି ନାହିଁ । କାରଣ ଭାରତୀୟ ଲେଖକମାନଙ୍କ ଭଳି ଭାରତୀୟ ଅନୁବାଦକ ମାନେ ମଧ୍ୟ ଜୀବିକାର୍ଜନ ପାଇଁ ଭିନ୍ନ ବୃତ୍ତିରେ କର୍ମରତ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଚୀନ୍, ଜାପାନ, ଲାଟିନ୍ ଆମେରିକା ଆଦି ଭାଷାରୁ ଇଂରାଜୀକୁ ଅନୁବାଦ ହୋଇଥିବା ପୁସ୍ତକ ପଢିବାବେଳେ ଆମେ ଜାଣିପାରୁନାହିଁ ଯେ ତାହା ଅନୁବାଦ ପୁସ୍ତକ । ଓଡିଆରୁ ଇଂରାଜୀକୁ ସେପରି ଅନୁବାଦ ବିରଳ ।

ଜଗତୀକରଣକୁ ଆଉ ରୋକିହେବ ନାହିଁ । ଏହା ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ । ତେଣୁ ଜଗତୀକରଣକୁ ସାହିତ୍ୟର ଅନ୍ତରାୟ ନ ଭାବି ଆମ ସାହିତ୍ୟକୁ ବିଶ୍ୱ ସାହିତ୍ୟରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାର ମାଧ୍ୟମ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଅନୁବାଦ ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ ଦେଶର ସରକାରୀ ସଂସ୍ଥା, ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର ଅନୁବାଦ ବିଭାଗ ଏବଂ ଘରୋଇ ସାହିତ୍ୟିକ ସଂସ୍ଥାମାନେ ଉଦ୍ୟମ କରିଥା'ନ୍ତି । ଆମ ଦେଶରେ ଏଭଳି ଉଦ୍ୟମ ଉତ୍ସାହଜନକ ନୁହେଁ ।

ତୃତୀୟ ପ୍ରକାର ସାହିତ୍ୟ ହେଉଛି ଇଂରାଜୀ ପଢି ଲେଖି ଜାଣିଥିବା ଦେଶୀୟ ଲେଖକ ଦେଶରେ ବା ବିଦେଶରେ ରହି ସାହିତ୍ୟ ରଚନା କରିବା, ଯାହାକୁ କୁହାଯାଏ ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ଇଙ୍ଗ୍ଲିସ୍ ଲିଟରେଚର୍ । ଏହି ବିଭାଗକୁ ମଧ୍ୟ ଦୁଇ ଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇପାରେ ।

୧) ଦେଶରେ ଥାଇ ଇଂରାଜୀ ଲେଖିବା । ଯଥା- କେ.କି.ଏନ୍. ଦାରିଓ୍ୱାଲା, ଉପମନ୍ୟୁ ଚାଟାର୍ଜୀ, ଅନୀତା ଦେଶାଇ, ଅରୁନ୍ଧତୀ ରାୟ, ଜୟନ୍ତ ମହାପାତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ।

୨) ବିଦେଶରେ ଥାଇ ଇଂରାଜୀ ଲେଖିବା । ଯଥା- ସଲମାନ୍ ରୁସ୍‌ଦୀ, ଭାରତୀୟ ବଂଶୋଦ୍ଭବ ନାଇପଲ୍, ବିକ୍ରମ ସେଠ୍, ଝୁମ୍ପା ଲାହିରି (ପୁଲିଜର୍ ପ୍ରାଇଜ) ଇତ୍ୟାଦି । ଏହି ଶ୍ରେଣିର ସାହିତ୍ୟରେ ମାଟିର ଗନ୍ଧ ଓ ସଂସ୍କୃତିର ଆତ୍ମା କେତେ ଅନୁଭୂତ ହୁଏ ତାହା ପାଠକଙ୍କ ବିଚାରାସାପେକ୍ଷ । ତଥାପି ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଭାରତୀୟ ଇଂରାଜୀ ଲେଖକ ମାନେ ଇଂରାଜୀ ସାହିତ୍ୟକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସମୃଦ୍ଧ କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ମୁଖ୍ୟତଃ ଇଂରାଜୀ ଉପନ୍ୟାସ ସାହିତ୍ୟକୁ ସମୃଦ୍ଧ କରିଛନ୍ତି । ଏହିପରି କେତେକ ଭାରତୀୟ ଲେଖକ "ଭାରତୀୟ ଇଂରାଜୀ" ନାମକ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାଷା ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଭାରତୀୟ ଇଂରାଜୀ ସାହିତ୍ୟର ଇତିହାସରେ ସେମାନେ ଏଯାବତ୍ ସ୍ଥାନ ପାଇବାର ଯୋଗ୍ୟତା ହାସଲ କରିନାହାନ୍ତି । ତେବେ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ଲିଖିତ ସାହିତ୍ୟର ଅନୁବାଦ ପୁସ୍ତକ ଯଥା- ପରଜା, ଛ'ମାଣ ଆଠ ଗୁଣ୍ଠ, ଦାନାପାଣି, ଥାକାଜି ପିଲାଇଙ୍କ ଚିମିନୀ, ଅନନ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ସଂସ୍କାର ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଭାରତୀୟ ଆଞ୍ଚଳିକ ଲେଖକମାନଙ୍କ ଅନୁବାଦ ପୁସ୍ତକ ସହ ଭାରତୀୟ ଇଂରାଜୀ ପୁସ୍ତକର ତୁଳନା କଲେ "ପୋଷାପୁଅ-ଗଞ୍ଜାରୁଅ"ର ଅନୁଭବ ହୁଏ । ତେବେ ଏହି ଭାରତୀୟ ଇଂରାଜୀ ଲେଖକଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା କେତେ? କେତେଜଣ ଇଂରାଜୀ ସ୍କୁଲ୍‌ରେ ପଢୁଆ ଭାରତୀୟ ଇଂରାଜୀ ଲେଖକ ହୋଇପାରିଛନ୍ତି? କେତେଜଣ ବିଦେଶୀ ଓଡିଆ ଇଂରାଜୀ ଲେଖକ ହୋଇ ବାହାରିଛନ୍ତି? ସମ୍ଭବତଃ ଜଣେ ବି ନୁହେଁ । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ମନେପଡନ୍ତି ବିଶ୍ୱକବି ରବୀନ୍ଦ୍ରନାଥ ଠାକୁର । ସେ ନିଜର ମାନସଗବାକ୍ଷକୁ ବିଶ୍ୱକୁ ଖୋଲି ଦେଇଥିଲେ । ମାତ୍ର ଧାର୍ କରା ଆଦର୍ଶ ତାଙ୍କ ଆତ୍ମାକୁ ପରିପୁର୍ଣ ଭାବେ ତୁଷ୍ଟ କରିପାରିଲା ନାହିଁ । କାରଣ ଭାରତର ଜାତୀୟ ସଂସ୍କୃତିର ଆତ୍ମାର ଅଭିପ୍ରେତ ମାନବର ସ୍ୱପ୍ନ ଓ ଅଭିପ୍ସା ସହିତ ସେହି ଆଦର୍ଶଗୁଡିକର ସଂପର୍କ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ବ୍ୟର୍ଥ ମନେହୋଇଥିଲା । ତେଣୁ ସତ୍ୟାନୁସନ୍ଧାନ ନିମନ୍ତେ ସେ ଫେରିଆସିଥିଲେ ହଜାର ହଜାର ବର୍ଷ ଧରି ଭାରତୀୟ ମନିଷୀମାନଙ୍କୁ ମାର୍ଗ ଦର୍ଶାଇଥିବା ଉପନିଷଦ ନିକଟକୁ, ଯାହା ବିଶ୍ୱକୁ ଭେଟି ଦେଇଥିଲା କାଳଜୟୀ ସାହିତ୍ୟ "ଗୀତାଞ୍ଜଳି" ।

ଯେଉଁ ଭାଷାରେ ଆମେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁ ମୁଖ୍ୟତଃ ତାହା ହିଁ ଆମର ମାତୃଭାଷା । ନିଜ ମାତୃଭାଷାରେ ସାହିତ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କରିବାର ସ୍ୱତଃସ୍ଫୁର୍ତ୍ତ ପ୍ରାଣୋଚ୍ଛ୍ୱାସ ଯାହାର ଅଛି ସେ ସ୍ରଷ୍ଟାମାନସରେ ବିଶ୍ୱକୁ ଧାରଣ କରି ମାତୃଭାଷାରେ ସାହିତ୍ୟ ରଚନା କଲେ ତାହା ବିଶ୍ୱମାନସ ରଞ୍ଜନ କରିବ । ତେଣୁ ସାହିତ୍ୟର ଭବିଷ୍ୟତ ହେଉଛି ସାହିତ୍ୟ, ଭାଷାର ଭବିଷ୍ୟତ ହେଉଛି ଭାଷା । ନିଜ ଭାଷାକୁ ସାହିତ୍ୟ ପଠନଠାରୁ ଦୂରରେ ରହି ଯେଉଁମାନେ ସାହିତ୍ୟ ସଂକଟରେ ପଡିଛି ବୋଲି ଚିତ୍କାର କରୁଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ସାହିତ୍ୟର ସଂକଟ ।

ସାୟାହ୍ନର ବିଳାପ

ବିଶ୍ୱନାଥ ମିଶ୍ର
Lecturer English (Retired), ପୁରି

ସାୟାହ୍ନ ଆସନ୍ନ। ଅବଗତ ଜୀବ ଜଗତ ଅନୁରୂପ କାର୍ଯ୍ୟସୂଚୀ ସହିତ ପ୍ରାୟତଃ ପ୍ରସ୍ତୁତ। ଧୀରେ ଧୀରେ ନଇଁ ନଇଁ ସମ୍ପୁର୍ଣ ବିଲୀନ ହେଇଯିବାର ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ; ଚୀର ଅନୁଶ୍ରତ ଧାରାରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆଉ ଦୃଶ୍ୟମାଣ ନ ହେଲେ ହେଁ, ପଶ୍ଚିମ ଦିଗ୍‌ବଳୟର ରକ୍ତିମ ଆଭା ସୂଚାଇ ଦେଉଛି ଅଳ୍ପ କାଳ ଆଗରୁ ତାଙ୍କର ଅବସ୍ଥିତି। ଘର ବାହୁଡା ପକ୍ଷୀମାନେ ଆନନ୍ଦ ଉଲ୍ଲାସରେ ଗାଇ ଗାଇ, ଏକ ସଫଳ ଓ ସାର୍ଥକ ଜୀବନ ପର୍ବର ଆଶ୍ୱସ୍ତିରେ ପୁଲକିତ ମନେ ହେଉଚନ୍ତି। ଟିକି ମିକି ଆଖି ମିଟିକା ମାରୁଥିବା ତାରାମାନେ କାଁ ଭାଁ ଉଦ୍‌ଭାସିତ ହେଲେଣି ରାତ୍ରୀ ରାଣୀଙ୍କ ଉଦ୍ଧ୍ୟେଶ୍ୟରେ ସ୍ୱାଗତ ସଂଗୀତ ଗାଇବାକୁ ଘନେଇ ଆସୁଥିବା ଅନ୍ଧକାରକୁ ପରିହାସ କରି; ସମୁଦ୍ରତଟ କ୍ରମଶଃ ବିଭିନ୍ନ ବର୍ଗର ଦର୍ଶକମାନଙ୍କ ସମାଗମରେ ଘନୀଭୁତ ହେବାରେ ଲାଗିଛି। ବହୁ ଜନ ସମାଗମରୁ ନିଜକୁ ଲାଭାନ୍ୱିତ କରିବାର ପ୍ରୟାସରେ, ଛୋଟ ଛୋଟ ଉଠା ବ୍ୟାପାରୀ, ଝୁଲା ପସରାରେ ଶିଶୁ ମନ ଲୋଭା ସାମଗ୍ରୀ ଭରି, ଗିତ ଗାଇ ଗାଇ, ସାମଗ୍ରୀର ଗୁଣ ଗାନ କରି, କୁନୀ କୁନୀ ଗ୍ରାହକମାନଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରିବାରେ ଲାଗି ପଡିଛନ୍ତି। ଅସୀମ, ଦୀଗନ୍ତ ବ୍ୟାପ୍ତ ସମୁଦ୍ରର ଗମ୍ଭିର ବକ୍ଷ ଛୁଇଁ ଛୁଇଁ ବହି ଆସୁଥିବା ମନ୍ଦ ମଳୟ, ପରିବେଶକୁ ବେଶ ଉପଭୋଗ୍ୟ କରି ତୋଳିଛି। ମୋଟା ମୋଟି କହିବାକୁ ଗଲେ, ବେଳାଭୂମୀର କଅଁଳ ସଂଧ୍ୟା ମନୋରମ ଓ ଆନନ୍ଦ ମୁଖର।

ଅଗଣିତ ଉପଭୋକ୍ତାମାନଙ୍କ ସାମୁହିକ ଧ୍ୱନୀ, ଅସ୍ୱଷ୍ଟ ହେଲେହେଁ ମନ ଛୁଆଁ ମୁର୍ଚ୍ଛନାଟିଏ ପରି, ସଭିଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ଛୁଇଁ ଛୁଇଁ ଭାସିଯାଉଛି। ଏକାନ୍ତର ଅନ୍ୱେଷଣରେ ଜୀବନ ଜଂଜାଳର ଛକା ପଞ୍ଝା କୋଳାହଳ ଠାରୁ ଦୂରରେ, ନିକାଂଚନ ବେଳାଭୂମୀରେ ନିରବତା ଭିତରେ ଛୁପିଯାଇ କିଛିଟା ଆତ୍ମ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରିବାକୁ ବିଶ୍ୱରଞ୍ଜନ ବସି ପଡିଥିଲେ ଦିଗବାରଣ ଖୁଣ୍ଟିର ଅନତି ଦୂରରେ ଏକ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ନିକାଞ୍ଚନ ଅନ୍ଧାରୁଆ ସ୍ଥାନରେ। ଅନତିଦୂରର ଜନ କୋଳାହଳ ତାଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଶ କରିପାରୁନଥିଲା। ପ୍ରତିଶୋଧ ବହ୍ନୀରେ ଜଳିଯାଉଥିବା, ବାରମ୍ବାର ନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି କୂଳ ଲଙ୍ଘନର ଦୁର୍ବାର ପ୍ରୟାସରେ ଗର୍ଜ୍ଜନ କରି ଆଗକୁ ମାଡି ଆସୁଥିବା ଉଦ୍ଦାମ ଲହରୀ ମାନଙ୍କର ରଣ ହୁଙ୍କାର ତାଙ୍କ ଛାତି ତଳର ଜମାଟ ବନ୍ଧା ନିରବତାକୁ ଭଙ୍ଗ କରିପାରି ନଥିଲା। ଅଭେଦ୍ୟ ସାଗରବକ୍ଷର ଘନ ଅନ୍ଧକାରାଛନ୍ନ କୁହେଳିକା, ତାଙ୍କୁ ଭୟଭୀତ କରି ପାରି ନଥିଲା। ତାଙ୍କ ନିଜସ୍ୱ ଅଟଳ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଢାଲଟିଏ ପରି, ଅମୋଘ କବଚଟିଏ ପରି, ଅଦୃଶ୍ୟମାଣ ନିରବତାର ଦୁର୍ଗ ଭିତରେ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିଥିଲା।

ଗୋଟେ ଖୁବ୍ ଲମ୍ବା କାହାଣୀ । ଦୀର୍ଘ ୭୨ ବର୍ଷର ଅନିଶ୍ଚିତ ସଙ୍ଘର୍ଷ । ଟିକି, ନିଖି, ସବୁକଥା ମନେପଡୁଥିଲେ ହେଁ, ଅସମାନ ବ୍ୟବଧାନରେ ମାଇଲି ଖୁଣ୍ଟି ପରି, ଦୂରରୁ ବାରି ହେଇଯାଉଥିବା ଡେଙ୍ଗା ଡେଙ୍ଗା ଘଟଣାମାନେ ସହଜରେ ଯୋଡିହେଇ ପାରୁଛନ୍ତି । ସର୍ବଥା, ସମସ୍ୟା ମାନଙ୍କର ଭୟାଭହ ପରାକ୍ରମ ଆଗରେ ନିଜର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ସମଝକୁ କ୍ଷୀଣ ଓ ଦୁର୍ବଳ ମନେ କରୁଥିଲେ ହେଁ; ଉଦ୍ଦ୍ୟେଶ୍ୟରେ ନିଷ୍ଠା ଓ ସଂଗ୍ରାମରେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ, ତାଙ୍କ ମନକୁ କେବେବି ପରାଜିତ ହେବାକୁ ଦେଇନାହିଁ । ଯଦି ଜୀବନର ଅର୍ଥ ସଂଗ୍ରାମ ହେଇଥାଏ, ତେବେ ସଂଗ୍ରାମପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ । ଆଖି ଟେକି ଲହରୀମାନଙ୍କୁ ଚାହିଁଛନ୍ତି..... । ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପୂର୍ବରୁ ଭାଙ୍ଗି ରୁଜି ଚୁରମାର୍ ହେଇଯାଉଥିବା ତ୍ରସ୍ତ ଲହରୀମାନେ, କିଭଳି ନିଜକୁ ସଯାଡି ପ୍ରସ୍ତୁତହେଇ ପୁଣି ଥରେ ମାଡି ଆସୁଛନ୍ତି.... ଏହା ସେମାନଙ୍କର ପରିଣାମ ଦର୍ଶୀତା କି ଅପରିଣାମ ଦର୍ଶୀତା....? ପରିଣାମ ସେମାନଙ୍କୁ ନିରାଶ କରିପାରୁନି ବରଂ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଆଶା ସିଂଚନ କରୁଛି, ଉଦ୍ଦ୍ୟେଶ୍ୟକୁ ବଳିଷ୍ଠ କରୁଛି, ସଂଘର୍ଷକୁ ଉତ୍ପିଡନ ପରିବର୍ତ୍ତେ ଉପଭୋଗ୍ୟ କରଉଛି । କ୍ରିୟା ଶୈଳୀରେ ପକ୍ୱତା ଉତ୍କର୍ଷତା ସେମାନଙ୍କ ନିଷ୍ଫଳ ସଂଗ୍ରାମକୁ ସାର୍ଥକ କରୁଛି ।

ବଳିଷ୍ଠ, ଦୁର୍ବଳ, ଶିକ୍ଷିତ ଅଶିକ୍ଷିତ, ଚତୁର ଅଚତୁର ସଭିଏଁ ଅନୁଭୂତିରୁ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରିଥାନ୍ତି । କୌଣସି ଶିକ୍ଷା ଶ୍ରେଷ୍ଠତମ ଶିକ୍ଷା ନୁହେଁ, କୌଣସି ଉପଲବ୍ଧି ଶ୍ରେଷ୍ଠତମ ଉପଲବ୍ଧି ନୁହେଁ, କୌଣସି କୌଶଳ, ସର୍ବକାଳିନ, ସର୍ବାଙ୍ଗୀନ ସାର୍ଥକ ନୁହେଁ । ଶେଷ ପାହାଚ ଏବେ ବି ଆମ ପହଞ୍ଚଠାରୁ ଅନେକ ଦୂରରେ । ସାମର୍ଥ୍ୟ ଥିବା ଯାଏଁ, ନିଜକୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଉପଯୋଗୀ ଭାବେ ବିନିଯୋଗ କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ ହିଁ ସାର୍ଥକତା । ମାର୍ଗ ପରିଣାମର ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ ନୁହେଁ ବରଂ ସହାୟକ ।

ପଛକୁ ଫେରି ଚାହିଁଲେ ବିଶ୍ୱରଞ୍ଜନ । ଜୀବନରେ କିଛି ବଡ ଆଶା କରି ନଥିଲେ । କୌଣସି ଏକ ଲକ୍ଷ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଥିଲା କି ନାଁ, ତା ବି ସନ୍ଦେହ । ଯେତେବେଳେ ଲକ୍ଷଟିଏ ବାଛିବାର ସମୟ ଆସେ; ସେତେବେଳେ ସାମର୍ଥ୍ୟ ନଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ମଣିଷ ନିଜକୁ ସମର୍ଥ ମଣେ, ସେତେବେଳକୁ ନେଡିଗୁଡ କହୁଣିକି ଗଡିଯାଇ ଥାଏ । ସେ ନିଜପାଇଁ ନୁହେଁ... ବରଂ ଆଉ କାହାପାଇଁ ଲକ୍ଷଟିଏ ଖୋଜେ । ଏହା ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ, ସର୍ବକାଳୀନ ସତ୍ୟ ଏବଂ ମଣିଷପାଇଁ ଏକ ବିଡମ୍ବନା ଜୀବନ ବିଜ୍ଞାନର ଏକ ଅଭେଦ୍ୟ ରହସ୍ୟ ।

ଲକ୍ଷ ବିନା ଯାତ୍ରା ଅହେତୁକ । ସମୟରେ ହେଉ କି ବିଳମ୍ବରେ ହେଉ, ଲକ୍ଷଟିଏ ବାଛିନେବାକୁ ପଡିଥାଏ । ବିଶ୍ୱରଞ୍ଜନଙ୍କୁ ବି ଲକ୍ଷଟିଏ ମିଳି ଯାଇଥିଲା । ପୈତୃକ, ପାରିବାରିକ ଓ ସାଂସ୍କୃତିକ ଅନୁଶୀଳନୀରୁ ଉତ୍କର୍ଷତାର ଅନୁଶରଣ କରିବାହିଁ, ଜୀବନର ଲକ୍ଷବୋଲି ସେ ଧରିନେଇଥିଲେ । ଉତ୍କର୍ଷତାର ଅନୁଧାବନ ଏକ ବିଶାଳ, ଦୁର୍ଗମ ଓ ବିବାଦୀୟ ଗନ୍ତବ୍ୟ । ଉତ୍କର୍ଷତାର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ବିବାଦୀୟ ଓ ଅନୁଧାବନ ଦୁର୍ଗମ । ଏଭଳି ଲକ୍ଷଟିଏ ବାଛିନେବା ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ କେହି ପ୍ରଭାଭିତ କି ପ୍ରଲୋଭିତ କରି ନଥିଲେ । ହାରି ଯିବାର ଗ୍ଳାନି, ଆହତ ଆତ୍ମବୋଧ, କି ପରିହାସର ପାତ୍ର ହୋଇଯିବାର ଭୟରେ, ଏ ଲକ୍ଷଟିକୁ ବଦଳାଇ ଦେବାର ଚିନ୍ତା ତାଙ୍କୁ

କେବେ ସ୍ପର୍ଷ ବି କରି ନଥିଲା ତା ନୁହେଁ, ବରଂ ସଗୌରବେ ଲକ୍ଷ ହାସଲ କରିପାରିବାର ଦୃଢ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ, ତାଙ୍କ ଗନ୍ତବ୍ୟକୁ ସମ୍ଭାବ୍ୟ କରିଥିଲା ।

ସ୍ୱଳ୍ପ, ସିମୀତ ସମ୍ବଳକୁ ପାଥେୟ କରି, ଜଣେ ନିଆରା ମଣିଷ ଭାବରେ କ୍ରମଶଃ ଏକ ଭିନ୍ନ ପରିଚୟ ସୃଷ୍ଟି ହେଇଚାଲିଥିଲା । ନିଜ ପାଇଁ କୌଣସି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପରିଚୟ ସୃଷ୍ଟି କରିବାର ପ୍ରୟାସ କେବେବି କରି ନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଲକ୍ଷ, ମାର୍ଗ ଓ ପ୍ରଣାଳୀ, ତାଙ୍କ ଅଜ୍ଞାତରେ ତାଙ୍କୁ ଭିନ୍ନ ଭାବରେ ଗଢିଚାଲିଥିଲା । କର୍ମ ପ୍ରତି ଆନ୍ତରିକ ପ୍ରେମ, ନିଷ୍ଠା, ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଏବଂ କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ପୂଜା ଓ ସର୍ବାଗ୍ରତା ପ୍ରଦାନ କରିବା, ପ୍ରତ୍ୟେକ କ୍ଷେତ୍ର ଓ ସମୟରେ, ତାଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ହେଉଥିଲା । ସହକର୍ମୀ, ପଦାଧିକାରୀ, ଆତ୍ମିୟ ଓ ବନ୍ଧୁ ପରିଜନ ବର୍ଗ, ତାଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିକୁ ଆତ୍ମିୟତାସହ ଉପଲବ୍ଧି କରୁଥିଲେ ଏବଂ ଅନୁପସ୍ଥିତିକୁ ବି ମର୍ମେ ମର୍ମେ ଘନିଷ୍ଠଭାବେ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ । ସେ ମିଷ୍ଟଭାଷୀ ନଥିଲେ, କି ତୋଷାମୋଦକାରୀ ନଥିଲେ, ସେ ଖାଲି ଥିଲେ ନିଷ୍ଠାର ପ୍ରତୀକ, ସତ୍ୟର ପୂଜାରି ଏବଂ ସଂରକ୍ଷକ, ତାଙ୍କ ସୀମିତ ପରିବେଷ୍ଟନୀ ଭିତରେ, ସହାନୁଭୂତି ଓ ଉଦାରତାର ଏକ ଶାଶ୍ୱତ ପ୍ରବାହ । ଦୁର୍ବଳ, ପ୍ରତାରିତ, ପ୍ରବଞ୍ଚିତ, ନିଷ୍କେଷିତ, ଲୁଣ୍ଠିତ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆଶ୍ୱାସନାର ଏକ ଅସରନ୍ତି ଭଣ୍ଡାର । ନ୍ୟାୟ ପାଳନ ଓ ପ୍ରତିଷ୍ଠାର ଜଣେ ଉତ୍ସର୍ଗିକୃତ ସଂଗ୍ରାମୀ । ଜୀବନ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ବେଉଷା ନଥିଲା; ତେଣୁ ସେ ଲାଭ, କ୍ଷତିକୁ ବିଚାରକୁ ନିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ପରାକାଷ୍ଠା ସହ ସଂଗ୍ରାମ କରି, ଉତ୍କର୍ଷତାର ନିକଟତର ହେବାହିଁ ତାଙ୍କର କାମନା, ଚିନ୍ତନ, କଥନ ଓ କର୍ମ ସମ୍ପାଦନର ଏକମାତ୍ର ମାର୍ଗ ଥିଲା ।

ତାଙ୍କ "ନିଆରା ପଣିଆ" ଅନେକ ସମୟରେ ତାଙ୍କୁ ମହଙ୍ଗା ପଡିଛି । ବାରମ୍ବାର ପ୍ରତିହତ, ଲୁଣ୍ଠିତ, ଅପମାନିତ ଓ ଆହତ ହେଇଛନ୍ତି ସିନା ହେଲେ ଜର୍ଜରୀତ କ୍ଷତ କାହାକୁ ଦେଖେଇ ପାରିନାହାନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଆପଣାର ମନେ ହେଉଥିବା ତାଙ୍କ ଛୋଟ ପରିସର ଭିତରେ ଖୋଜି ଖୋଜି ସେ ନିକାଞ୍ଚନତାକୁ ଅଧିକ ଘନିଷ୍ଠ ଓ ଆତ୍ମିୟ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇଥିଲେ । ନିଜର ଅଚତୁରତା ପାଇଁ, ଗୋଳିଆମିଶା ସତ୍ୟ ଅସତ୍ୟ ଭିତରୁ, ସତ୍ୟକୁ ଖୋଜି ଆବିଷ୍କାର କରିବାରେ ଅସାମର୍ଥ୍ୟ ପାଇଁ, ବାରମ୍ବାର ସହଜରେ ପ୍ରତାରିତ ହେଇଯିବାପାଇଁ, ମୁହଁର ଭାଷାକୁ ହୃଦୟର ଭାଷା ବୋଲି ଧରି ନେଇ ଥିବା ପାଇଁ ନିଜ ଉପରେ ରୁଷ୍ଟ ହେଇଛନ୍ତି ଅନେକଥର । ନିଜକୁ ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଇଛନ୍ତି, ଭବିଷ୍ୟତରେ ଯଥେଷ୍ଟ ସତର୍କତା ଅବଲମ୍ବନ କରି, ଅନୁରୂପ ଲଜ୍ଜାଜନକ ସ୍ଥିତିର ପୁନରାବୃତ୍ତିକୁ ଏଡେଇବାର ଶପଥ ନେଇ, କିନ୍ତୁ ଅବଶୋଷ! ଜୀବନରେ କୌଣସି ଦୁଇଟି ଘଟଣା ଏକାଭଳି ନୁହନ୍ତି । ବିଶ୍ୱରଞ୍ଜନଙ୍କର ଚତୁରତା, ସତର୍କତା, ପ୍ରାୟତଃ ତାଙ୍କ ଭିତରର ଦରଦୀ ଆତ୍ମା ଆଗରେ ହାର ମାନେ । ସାମର୍ଥ୍ୟ ଠାରୁ ଅଧିକ ବୋଝ ତଳେ ଦବି ଯାଉଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ୱତଃ ଆହା ... ପଦଟିଏ ବାହାରି ଅସିଥାଏ । ଦୈବ ସୃଷ୍ଟ ମଣିଷକୁ ସରଳ ମଣି, ଛଳନାରେ ହେଉ ବା ସତରେ ହେଉ, ଦୁଃଖ ବ୍ୟକ୍ତ କରୁଥିବା ମଣିଷଟିକୁ ବିନା ପରିକ୍ଷଣରେ ସହଜରେ ଗ୍ରହଣ କରିନେବା ଠାରୁ ସେ ନିଜକୁ ନିବୃତ୍ତ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ ।

ସନ୍ଧ୍ୟା ସହିତ ତାଙ୍କର ପ୍ରଥମ ସାକ୍ଷାତରୁ ଭାବୁକତାରେ ଭାସିଯାଇ, ଭୁଷୁଡି, ଉଜୁଡି ଯାଉଥିବା ସନ୍ଧ୍ୟାକୁ କୋଳାଗ୍ରତ କରି, ତାର ଦୟନୀୟ ବର୍ତ୍ତମାନକୁ ସଜାଡି, ଏକ ପରିଚୟ

ପ୍ରଦାନ କରିବାର ପ୍ରୟାସରେ, ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷ ଯାଏଁ ତାକୁ ସହଯୋଗ କରିବାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇ, ସେ କିଛି ବିରାଟ ତୃଟି କରିନଥିଲେ। ଏଭଳି ଏକ ଅସଙ୍ଗତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ପଛରେ, ଅସହାୟର ସହାୟତା କରିବାର ସଦିଚ୍ଛା ବାହାରେ ଆଉ କିଛି ବି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନଥିଲା। କିଛିଦିନର ଆଶ୍ୱସ୍ତି ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସର ବିନିମୟ ଭିତରେ ସେ ଅନୁଭବ କରିଥିଲେ ସନ୍ଧ୍ୟାର ଅନନ୍ୟ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ। ଜଣେ କୁଶଳୀ କାରୀଗରର ଯାଦୁକରୀ ତୁଳୀର ସ୍ପର୍ଶରେ, ସନ୍ଧ୍ୟା ହୁଏତ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ଉଦୀୟମାନ ସୂର୍ଯ୍ୟ, କୁମାର ପୂର୍ଣମୀର ଚାନ୍ଦ, ସଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ଗୋଲାପ ପାଖୁଡାର ଅତୁଳନୀୟ ସତେଜତା, ମଲ୍ଲୀ ଫୁଲର ମହକ ଭଳି ଉତ୍କର୍ଷତା ମାନଙ୍କୁ ପଛକୁ ଠେଲି ଆଗଧାଡିରେ ଠିଆ ହୋଇ ପାରିବ।

ସେ କେବେ ସନ୍ଧ୍ୟାଠାରୁ ତାର ଉଜୁଡା, ଭୟଙ୍କର ଇତିହାସର କାର୍ଯ୍ୟ, କାରଣ ଓ ପରିଣତି ସମ୍ପର୍କରେ ପଚାରି ଜାଣିବାର ପ୍ରୟାସ କରି ନାହାନ୍ତି। ହୁଏତ ସେ ଅଧିକ ଆହତ ହେବ? ଖାଲି ଚାହିଁଛନ୍ତି ତାର ଭବିଷ୍ୟତକୁ ସାଧ୍ୟ ମତେ ସଜାଡିବାକୁ। ଅତୀତକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ ଅବଜ୍ଞା କରି, ଭବିଷ୍ୟତର ସୌଧ ଗଢିବାର ପ୍ରୟାସ ତାଙ୍କ ପାଗଳାମୀ ନୁହେଁ ତ? ବିନା ସୁଦୃଢ ମୂଳଦୁଆରେ ସୁଉଚ୍ଚ ଅଟାଳିକା ନିର୍ମାଣର ପ୍ରକଳ୍ପ କ'ଣ ସମ୍ଭବ? ନାଁ.......। ତା ନୁହେଁ...। ବରଂ ସେ ସନ୍ଧ୍ୟାର ମୂଳଦୁଆ ସମ୍ପର୍କରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ ଆଶ୍ୱସ୍ତ। ଅନୁତାପର ବହ୍ନୀରେ ଶିଝି ଶିଝି ସେ ଗୋଟ ତତ୍‌କାଳ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲା। ହୁଏତ ଭୁଲ୍ ହେଇଥାଇ ପାରେ। କିନ୍ତୁ ... ସେ ନିରବରେ ଗ୍ରହଣ କରିନେଲା ଯେତେବେଳେ ବିଶ୍ୱରଞ୍ଜନ ତାକୁ ହାରି ଯାଇଥିବାର ଗ୍ଳାନୀରେ ଆତ୍ମସମର୍ପଣ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ, ନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ୍ କରି, ସଂଗ୍ରାମ କରିବାର ବିକଳ୍ପ ତା ଆଗରେ ଉପସ୍ଥାପନ କଲେ। ତାର ଜୀର୍ଣ୍ଣ, ଶୀର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ, ଫୁଲିଲା ଫୁଲିଲା ଆଖି, ଲୁହଭିଜା ମୁହଁ ଆଉ ଥରିଲା ଥରିଲା ଓଠ ମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ବିଶ୍ୱରଞ୍ଜନ ସନ୍ଧାନ ପାଇଥିଲେ ସଙ୍କଳ୍ପର ଦୃଢତା। ସେ ହସି ହସି କହିପକାଇ ଥିଲେ, "Yes, she can do it".

ବିଶ୍ୱରଞ୍ଜନ, ସନ୍ଧ୍ୟା ଆଖିରେ ଆବିଷ୍କାର କରିଥିବା ସଙ୍କଳ୍ପର ଭ୍ରୁଣଟି "ପକ୍ୱ ହେଉ, ସମୃଦ୍ଧ ହେଉ, ପରିପୃଷ୍ଟ ହେଉ" ସେ କାମନା କରିଥିଲେ, ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ। ଏ, ସୁଦୀର୍ଘ ଅବଧି, ସେ କେବେହେଲେ ସନ୍ଧ୍ୟା ପାଖରେ ସହାୟକର ଶାୟାଟିଏ ପରି ଠିଆ ହେଇ ପାରିବେନି, ତା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଥିଲେ। ବିଶ୍ୱରଞ୍ଜନଙ୍କର କାମନାର ସର୍ଥକତା ତାଙ୍କ ଉପରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ନିର୍ଭର କରୁଥିଲା, ସନ୍ଧ୍ୟାର ପ୍ରତିଜ୍ଞାର ଅଟଳତା ଉପରେ, ଲକ୍ଷସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ, ସାଧନ ଓ ଅନୁରୂପ ଉଦ୍ଧ୍ୟମ ଉପରେ। ତେବେ ସେ କାଇଁ ଏତେ ଉତ୍‌ଫୁଲ୍ଲିତ? ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଖୁସି ହେବାର ଏକ ବଳିଷ୍ଠ କାରଣ ଥିଲା। କାନ୍ଧ ବ୍ୟଗରୁ ତାଙ୍କ "will paper" ଟା କାଢି, ପଢିଲେ।

"ମୁଁ ବିଶ୍ୱରଞ୍ଜନ ମିଶ୍ର; ପିତା ସ୍ୱର୍ଗତ ପଣ୍ଡିତ ସଦାଶିବ ମିଶ୍ର; ମାତା, ସ୍ୱର୍ଗତା ନିଶମଣୀ ମିଶ୍ର; ଗ୍ରାମ ଭଇରିପୁର; ଥାନା: ଗୋପ; ଜିଲ୍ଲା: ପୁରୀ; ଧୀର ମନ, ସ୍ଥିର ଚିତ୍ତରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଉଛି କି, ମୋର ମୃତ୍ୟୁପରେ, ମୋର ସମସ୍ତ ସ୍ଥାବର, ଅସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକାନା; ପିତୃ, ମାତୃ ବିହୀନା କୁମାରୀ ସନ୍ଧ୍ୟା ରାଣୀକୁ ପୈତୃକ ସୂତ୍ରରେ ଉପଲବ୍ଧ ହେବ।ବିଶିଷ୍ଟ ନୋଟାରୀ,

ଆଡ୍‌ଭୋକେଟ୍ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରବାସୀ ରଥଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ଉକ୍ତ ଦଲିଲ୍, ଏ, “will paper” ରେ ଦସ୍ତଖତ କରି ସ୍ୱୀକାର କରୁଛି କି, ଏ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଅଟଳ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ ସ୍ୱତଃ ଉ ନିଜସ୍ୱ ।

ବିଶ୍ୱରଞ୍ଜନ ମିଶ୍ର ।

Witness:- Notary,

Advocate Kshetrabasi Rath.

କ୍ଷେତ୍ରବାସୀ ରଥ ।

“Will paper” ଟିକୁ ବ୍ୟାଗ୍ ଭିତରେ ରଖିଦେଇ; ସହଳ ସନ୍ଧ୍ୟାର ପତଳା କଳା ଶାଢୀ ଚିରି; ସେ ଖୋଜୁଥିଲେ ଗୋଟେ ଚିହ୍ନା, ଜଣା ମୁହଁ । ସନ୍ଧ୍ୟାର ଆସିବାର ସମୟ ହେଇଯାଇଛି । ଲହରୀଟିଏ ଧାଇଁ ଆସି ତାଙ୍କୁ ସମ୍ପୁର୍ଣ ଓଦା କରିଦେଲା । ଆପଣା ପଣ ଖୋଜି ବୁଲୁଥିବା ବିଶ୍ୱରଞ୍ଜନଙ୍କୁ ପୁରାପୁରି ଗାଧୋଇଦେଲା ଭଳି ମନେ ହେଉଥିଲା । ଭାସି ଯଉଥିବା ଚପଲ ହଳକୁ ଶାଉଁଟୁ, ଶାଉଁଟୁ; ଆଖି ପଡିଲା ତାଙ୍କ ପାଦକୁ ଲାଗି ପଡିଥିବା ଶବଟି ଉପରେ । Mobile ଟର୍ଚ୍ଚରେ ଦେଖିଥିଲେ ଶବଟିକି । ସେ ଶବଟି ଉପରେ କଚାଡି ହେଇ ପଡିଯାଇ ଚିତ୍କାର କରିଥିଲେ, “ସନ୍ଧ୍ୟା ତୁ ମତେ ଠକିନୁ, ପ୍ରତାରଣା କରିନୁ; କିନ୍ତୁ ଦେଖ୍ ପୁଣି ତୋର “Godfather” ଆଉଥରେ ଠକି ହେଇଗଲେ ।

“There are too many slips between the Cup and the lips”.

କଳିଙ୍ଗ ମହୋତ୍ସବ ଅକ୍ଟୋବର ୨୦୧୬: ମୁଖ୍ୟ ଅତିଥି ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ବି.ଜେ. ପଣ୍ଡାଙ୍କ ବକ୍ତବ୍ୟ

ଓଡିଆ ଭାଷାର ସ୍ଥିତି ଓ ଗତି

ବିଭୁତି ଭୁଷଣ ସେନାପତି

କୋହ୍ଲ ହାଇସ୍କୁଲ୍, ଗ୍ରା/ପୋ.-କୋହ୍ଲ, ଜି.- ଭଦ୍ରକ-୭୫୬ ୧୩୦

ଓଡିଆ ଜାତିର ଭାଷା, ସାହିତ୍ୟ, ସଂସ୍କୃତି, ଧର୍ମ, ଆଚାର ବିଚାର ଚଳନି ଆଦି ସାମାଜିକ ଶକ୍ତି ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ତାର ଆତ୍ମ ପ୍ରତ୍ୟୟ ହରାଇଛି । ଏହାର ମୁଖ୍ୟ କାରଣ ହେଲା ବିଦେଶୀ ଶାସକଙ୍କ ନିଷ୍ଠୁର ଶାସନର ପ୍ରଭାବ, ଏହା ସତ୍ୟ ପ୍ରାୟ ଅଷ୍ଟମ ଶତାବ୍ଦୀ ବେଳକୁ ଲୋକ ଲୋଚନକୁ ଆସିଥିବା ଓଡିଆ ଭାଷାର କ୍ରମ ବିବର୍ତ୍ତନ ୧୪ଶ ଶତାବ୍ଦୀ ବେଳକୁ ନୂଆ ରୂପ ନେଇଛି । ଚୀନ୍ ପରିବ୍ରାଜକ ହୁଏନ୍‌ସାଂ କହନ୍ତି – ଅଷ୍ଟମ ଶତାବ୍ଦୀରେ ଅବିଭକ୍ତ ପୁରୀ ଜିଲ୍ଲାରେ ଅତି ଉନ୍ନତ ସ୍ୱନ୍ତ୍ରତ ଭାଷା ଭାରତ ଲିପିରେ ଲେଖାଯାଇଥିଲା । ଭାରତ ଲିପିକୁ ଆଧାର କରି ବହୁ ପ୍ରଶ୍ନ ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ ହୋଇଛି ଲିଙ୍ଗୁଇଷ୍ଟିକ୍ ସର୍ଭେ ଅଫ ଇଣ୍ଡିଆ (Linguistic Survey of India) ରେ । ବିସ୍ତୀର୍ଣ ଓଡିଆ ଅଞ୍ଚଳର ଓ ଏହି ଭାଷାର ପ୍ରଚଳନ ସମ୍ପର୍କରେ ବହୁ ଆଭାଷ ମଧ୍ୟ ମିଳିଛି (ତମଲୁବ ଠାରୁ ବାଙ୍କୁଡା, ଷଢେଇ କଳାରୁ ବସ୍ତର, ବିଶାଖା ପାଟଣାରୁ ବନ୍ଦର), ମେଦିନିପୁର ଠାରୁ ମାଣିକ ପାଟଣା ଏବଂ ବଙ୍ଗୋପସାଗର ଠାରୁ ସମ୍ବଲପୁର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାର ନାମ ଏହା ଏଚ୍. ଟି. କୋଲବୁକ୍ ଲେଖିଛନ୍ତି (୧୮୦୧ ମସିହା) ସେତେବେଳେ ସଂସ୍କୃତ ଭାଷା ଓଡିଆ ଲିପିରେ ଲେଖାଯାଏ । ଐତିହାସିକ ପ୍ରମାଣ ଅନୁସାରେ ବିଶୁଦ୍ଧ ଓଡିଆ ଭାଷାର ଉଦ୍ଭବ ଦଶମ ବା ଏକାଦଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ବିକାଶ ଲାଭ କରିଛି । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଉରଜାମ ଶିଳାଲେଖ (୧୫୦୧) ଓ ଏକାଦଶ ଶତାବ୍ଦୀର ବଳଭଦ୍ର “ଭଗବତୀ” କାବ୍ୟ ୧୦ମ ଶତାବ୍ଦୀର ଚର୍ଯ୍ୟ ଗୀତିକା ୧୨ଶ ରୁ ୧୫ଶ ଖ୍ରୀ. ମଧ୍ୟରେ ନାଥ ସାହିତ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ପଞ୍ଚଦଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ସାରଳା ମହାଭାରତ, ଚଣ୍ଡୀପୁରାଣ ୧୭ଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଷ୍ଟାଲିଙ୍ଗଙ୍କ ଓଡିଆ ଭାଷାର କାଞ୍ଚିକାବେରି ଆଦି ରଚନା ଓଡିଆ ଭାଷାର ପ୍ରାଚୀନତା ସଂପର୍କ ବହୁ ପ୍ରମାଣ ଯୋଗାଇଛି, ତେବେ ଇଙ୍ଗ୍ରେଜ ଶାସନ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତରେ ପ୍ରଚଳିତ ଶିକ୍ଷା ମଦ୍ରାସା ଓ ମକତବ (ମୁସଲମାନଙ୍କ ପାଇଁ), ହିନ୍ଦୁଙ୍କ ପାଇଁ ଚାଟଶାଳୀ ଟୋଲ, ପ୍ରଭୃତି ଶିକ୍ଷାକେନ୍ଦ୍ର ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ । ୧୭୮୧ ମସିହାରେ ବଡଲାଟ ଓ୍ୱାରନ ହେଷ୍ଟିଙ୍ଗସ୍ ଙ୍କ କଲିକତାର ମଦ୍ରାସା ସ୍ଥାପନ ଓ ଏହାର ଦଶ ବର୍ଷ ପରେ ଜନାଥନ ଡନ୍ କାନ୍ ବନାରସରେ ହିନ୍ଦୁ ଆଇନ୍ ଓ ଦର୍ଶନ ନିମନ୍ତେ ସଂସ୍କୃତ କଲେଜ୍ ବସାଇବା ପଛରେ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଧର୍ମ ଓ ସଂସ୍କୃତିର ଅଭ୍ୟୁଦୟ ହୋଇଛି । ବ୍ରିଟିସ୍ ଙ୍କ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ବାଦନୀତିର ବାହୁ ଛାୟା ତଳେ ବଙ୍ଗ, ମାଡ୍ରାସ ଓ ସେଣ୍ଟ୍ରାଲ୍ ପ୍ରଭିନ୍ସର ଚାକଚକ୍ୟ ଓଡିଆ ଜାତି ଓ ଭାଷାର ଅବନତି ଘଟାଇଛନ୍ତି । ତତ୍ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବିଜ୍ଞାନ, କଳା ପ୍ରଯୁକ୍ତି ବିଦ୍ୟା, ହେତୁବାଦ (Rationalism) ଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯାଇ ଅଯୋକ୍ତିକ ଭକ୍ତିବାଦ, ତୁଳନା ଏବଂ ବ୍ରାହ୍ମଣ୍ୟବାଦ ଭିତରେ ନିଜକୁ ସମର୍ପିଦେଇ ଓଡିଆ ଭାଷାର ସ୍ଥିତି କ୍ରମଶଃ ନିମ୍ନଗାମି ହୋଇଛି । ଠିକ୍ ସେତିକିବେଳେ ପାରସ୍ୟ ଭାଷାର ବହୁଳ ପ୍ରୟୋଗ ଓ ଇଙ୍ଗ୍ରାଜି ଭାଷାର ହାକିମଙ୍କ ବିବୃତ୍ତି ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯାଳୟରେ ଓଡିଆ

ଭାଷାକୁ ଅନାଦର କରିବାରେ ଲାଗିଛି। ଇଂରେଜମାନେ ଭଲ କରି ଜାଣିଥିଲେ ମାତୃଭାଷା ମାଧ୍ୟମରେ ଆଧୁନିକ ଓ ପାଶ୍ଚ୍ୟାତ୍ୟ ଶିକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କଲେ ସେମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଶିକ୍ଷା ଓ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିବ। ଇଂରାଜୀକୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଷା ରୂପେ ଅଧ୍ୟୟନ କଲେ ଭାରତ ଉପନିବେଶ ବାଦୀ ସ୍ୱାର୍ଥର ହାନି ଘଟିବ। ଲର୍ଡ ମାକେଲଙ୍କ ଶିକ୍ଷାନୀତି ଓଡିଆ ଭାଷାକୁ ହତପ୍ରଭ କରିବାରେ ଅମୋଘ ଅସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ହୋଇଛି ଓ ଭାରତୀୟଙ୍କୁ ଦାସତ୍ୱପାଶରେ ବାନ୍ଧି ଦେଇଛି। ୧୮୪୪ ମସିହାରେ ଇଂରେଜ ସରକାର ଏକ ନିୟମ ଜାରିକଲା ସରକାରୀ ଚାକିରୀ ପାଇଁ ଇଂରେଜି ଜ୍ଞାନ ଜରୁରୀ ସେତେବେଳେ ଅଧିକାଂଶ ଶିକ୍ଷା ସଂସ୍ଥାନ ଲୋପ ପାଇବାକୁ ବସିଲା। ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟାନ ପାଦ୍ରୀମାନେ ସ୍କୁଲ୍ କଲେଜ ସ୍ଥାପନ କରି ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଶିକ୍ଷା ପ୍ରତି ବିଶେଷ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଲେ। କ୍ରମଶଃ ଓଡିଆ ଭାଷା ତାର ଆତ୍ମ ପତ୍ୟେୟ ଲାଭ କରିବା କଷ୍ଟକର ହୋଇ ପଡିଲା। ୧୯୦୧ ମସିହା ସିମିଳା କନ୍‌ଫରେନ୍ସରେ ଲର୍ଡ କର୍ଜନ ଗୋଟିଏ କଥା ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ – "ବିଦେଶୀ ଭାଷା ଉପରେ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ଅର୍ଥ ଦେଶୀୟ ଭାଷାକୁ ଅବନତି କରିବା, ଏହାକୁ କହିହେବ ନାହିଁ ବରଂ ଶୁଣାଯାଇ ପାରିବ"। ଲୋକମାନ୍ୟ ତିଳକ ମଧ୍ୟ ବାଧ୍ୟ ବାଧକତାରେ ବିଦେଶୀ ଭାଷାକୁ ଭାରତୀୟଙ୍କ ଉପରେ ଲଦି ଦେବାକୁ ଆଦୌ ପସନ୍ଦ କରି ନଥିଲେ। ଶିକ୍ଷିତ ଓ ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷିତ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିଭେଦ ସୃଷ୍ଟି କରେ ଇଂରେଜୀ ଶିକ୍ଷା ଏହାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଅବଗତ କରାଇଥିଲେ।

ତା ୪-୫-୧୮୭୦ ମସିହାରେ ରାଜେନ୍ଦ୍ର ଲାଲ୍ ରୟାଲ୍ ଏସିଆଟିକ୍ ସୋସାଇଟ୍ ତରଫରୁ ମେଦିନିପୁର ବାଙ୍କୁଡାରୁ ଓଡିଆ ଭାଷାକୁ ଉଚ୍ଛେଦ କଲେ । ସାରଜନ୍ ଉଡବର୍ଣ୍ଣ ୧୮୯୫ ମସିହାରେ ସମ୍ବଲପୁରରୁ ଓଡିଆ ଭାଷାକୁ ଉଠାଇ ସରକାରୀ ଭାଷା ହିନ୍ଦି କରିବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଲେ। ଏ ବାବଦରେ ଓଡିଆଙ୍କ ଦାବି ପତ୍ରକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖାନ କରାଗଲା। ରାଜା ବୈକୁଣ୍ଠନାଥ ଦେ ଲର୍ଡ କର୍ଜନକୁ ଓଡିଆ ଭାଷା ପ୍ରଚଳନ ପାଇଁ ୧୯୦୨ ମସିହାରେ ପତ୍ର ମଧ୍ୟ ଦେଲେ କିନ୍ତୁ ତାହା କାଗଜ କଲମରେ ରହିଗଲା। କଟକ ଓ ଆସାମ ପ୍ରଦେଶ ସପକ୍ଷରେ ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇ ୧୮୬୮ ମସିହାରେ ମେୟର ଚେସନିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟପନ୍ଥା ଗ୍ରହଣ କରାଗଲା। ଶେଷରେ ୧୮୭୫ ମସିହାରେ ଆସାମ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରଦେଶର ମାନ୍ୟତା ପାଇଲା। ୧୯୦୨ ମସିହାରେ ଗଞ୍ଜାମକୁ ମାଦ୍ରାଜ ପ୍ରେସିଡେନ୍ସିରେ ରଖାଗଲା। ଖଲିକୋଟ ରାଜା ଗଞ୍ଜାମକୁ ଓଡିଶା ଡିଭିଜନ୍‌ରେ ରଖିବା ପାଇଁ ଯେତେ ଦାବି କଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ଦାବିରେ ରହିଗଲା। ୧୮୭୨ ମସିହାରେ ମାଡ୍ରାସ ଟାଇମ୍‌ସରେ ମତ ଦିଆଗଲା ତେଲେଙ୍ଗା ଶିକ୍ଷକ ଓଡିଆ ପଢାଇବେ।

ରାଜା ବୈକୁଣ୍ଠନାଥ ଦେ ଓଡିଆ ଭାଷା ଭାଷିଙ୍କୁ ଏକତ୍ରିତ କରି ଯେତେ ପ୍ରକାର ପତ୍ର ଲେଖିଲେ ମଧ୍ୟ ତାର ପ୍ରଭାବ କିଛି ପଡିଲା ନାହିଁ। ସେଥିପାଇଁ ୧୯୩୦ ଡିସେମ୍ବର ୩୦ ଓ ୩୧ ରେ ଯେଉଁ ଉତ୍କଳ ସମିଳନୀ ଡକାଗଲା ସେଥିରେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜ ସଭାପତିତ୍ୱ କରି ଇ ବ୍ୟୟରେ ବିଷଦ ଭାବେ ଆଲୋଚନ କଲେ। ଏପରିକି ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀ ମଧୁସୁଦନ ଦାସ ଇଂରେଜମାନଙ୍କୁ ଉପଟୌକନ ଦେଇ ବ୍ୟଙ୍ଗ ଚିତ୍ରରେ ପ୍ରକାଶ କଲେ – "New Years greetins of a dismemberey nation, Administrative Vivisection of Orissa"। ଠିକ୍ ଏହି

ସମୟରେ ବ୍ୟାସକବି ଫକିର ମୋହନ କଲମ ଚାଳନା କରି ଉତ୍କଳ ଭାଷା ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ଆନ୍ଦୋଳନ ଚଲାଇଲେ । "ମୁହିଁ ଓଡିଆଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ଗାଇବି ନିତ୍ୟାନ୍ତ, ଓଡିଆ ଭାଷାର ହାଣି ଦେଉଛନ୍ତି ହାତ", ଓଡିଆ କାଟିବେ ଧାନ ଚଷି ମାଟି ମାତ୍ରକ ଖାଇବେ ରସ ତହିଁ ଗୁଜରାଟି" । ଓଡିଆ ଭାଷା ସୁରକ୍ଷା ଅନ୍ଦୋଳନରେ ମୁଖ୍ୟ ପୁରୋଧା ସେତେବେଳେ ସାଜିଥିଲେ ମଧୁସୁଦନ, ଫକୀର ମୋହନ, ଗଜପତି କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ଦେବ ଓ ଉତ୍କଳମଣି ଗୋପବନ୍ଧୁ ଦାସ ।

୧୮୭୦ ମସିହାରେ ତତ୍‌କାଳୀନ ବାଲେଶ୍ୱର ଜିଲ୍ଲା ସ୍କୁଲ୍‌ର ପଣ୍ଡିତ କ୍ରାନ୍ତିଚାର୍ଯ୍ୟ ଭଟ୍ଟାଚାର୍ଯ୍ୟ ଲେଖିଲେ, "ଓଡିଆ ଏବଂ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାଷା ନୟ" । ତାହାକୁ ସମର୍ଥନ କଲେ ତତ୍‌କାଳୀନ ଶିକ୍ଷା ବିଭାଗୀୟ ଡାଇରକ୍ଟର ମହୋଦୟ, ସେଥିପାଇଁ ୧୯.୯.୧୮୭୭ ମସିହାରେ ଓଡିଆ ଭାଷା ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ଜନ୍‌ବିମସ୍‌ଙ୍କ ପୃଷ୍ଟ ପୋଷକତାରେ ତାଳପତ୍ର ସାହିତ୍ୟ ଉଚ୍ଚାରଣ କମିଟି ଗଠିତ ହେଲା । ୧୮-୦୪-୧୯୭୮ ମସିହାରେ "ସମ୍ବାଦ ବାହିକା" ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା ପରେ ପରେ "ବୋଧ ଜାୟିନୀ" ସମ୍ବାଦ ପତ୍ର ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇ ଓଡିଆ ଭାଷାର କ୍ରାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବଧାରାକୁ ବଳବତ୍ତର କରାଗଲା ।

ଯେଉଁ ଚିନ୍ତାନାୟକ ମାନେ ନିଜର ଜୀବନକୁ ସଂଜଳିତା ପରି ତିଳ ତିଳ କରି ଜାଳି ଭାଷା ସୁରକ୍ଷା ଅନ୍ଦୋଳନରେ ନିଜକୁ ସାମିଲ କରି ଓଡିଆ ଭାଷାକୁ ବିଦେଶୀଙ୍କ କୁଚକ୍ରି ମାୟାଜାଲରୁ ଛିନ୍ନ କରି ଦେଇ ଗଲେ ସେହିମାନଙ୍କର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଭାବେ ଆମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ଆମେ ଅଗ୍ରସର ହେଉ ନାହାଁନ୍ତି ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖର ବିଷୟ । ପିଲାଟିକୁ ପ୍ରଥମେ ଇଂରାଜୀ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ "ଡାଡି" ଓ "ମମି"ର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖି ଇଂରାଜୀ ମାଧ୍ୟମ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଅଧ୍ୟୟନ କରାଇବା କେତେଦୂର ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ତାହା ବିଚାର କରିବାର କଥା! ପ୍ରଥମ ଭାଷା ଇଂରାଜୀ, ଦ୍ୱୀତିୟ ଭାଷା ହିନ୍ଦୀ ଏବଂ ତୃତୀୟ ଭାଷା ରୂପେ ଓଡିଆ ପଢାଯାଉଚି ନାମକୁ ମାତ୍ର । ରାମାୟଣ, ମହାଭାରତ, ଭାଗବତ, ବେଦ ଓ ଗୀତାର ଭାଷ୍ୟ ଆଜି ଅବଲୁପ୍ତ ଅଥବା କ୍ରାନ୍ତି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧ୍ୟୟନ, ସେଥିପାଇଁ ବରେଣ୍ୟ ଭାଷା ପ୍ରେମୀ କବି ଗଙ୍ଗାଧର କହିଥିଲେ – ମାତୃଭୂମି ମାତୃଭାଷାର ମମତା ଯା ହୃଦେ ଜନମି ନାହିଁ, ତାକୁ ଯଦି ଜ୍ଞାନୀ ଗଣରେ ଗଣିବା ଅଜ୍ଞାନ ରହିବେ କାହିଁ । କମ୍ପ୍ୟୁଟର ପାଖରେ ବସି ପ୍ରିଣ୍ଟର ବାହାର କରୁଥିବା ଛାତ୍ର ଆଉ କାହ୍ନୁ ଚରଣ ଅଥବା ଗୋପୀନାଥ ମହାନ୍ତିଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ମଧୁସୁଦନଙ୍କ "ଜାତିପ୍ରେମ କହି ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳିତ କର" ଗୀତ ଅଧ୍ୟୟନ କରିବ ନାହିଁ । "ସାରେ ଜହାଁସେ ଆଚ୍ଛା" କେବଳ ସ୍ୱାଧିନତା ଦିବସରେ ଗାଇବ ବାଧ୍ୟ ବାଧ୍ୟକତାରେ ।

ସ୍ୱାର୍ଥପର ଅର୍ଥସବିସ୍ୱ, ବ୍ୟକ୍ତିକୈନ୍ଦ୍ରିକ ପରିବାର ମଧ୍ୟରୁ ଦେଶ ଅଧିକ କଣ ବା ଆଶା କରିବ ବା ଓଡିଆ ଭାଷା କିପରି ତିଷ୍ଠି ରହିବ ଏହା ଭାବିବାର କଥା, ପିଲା କିପରି ଇଂରେଜୀ ଭାଷା ଅଧ୍ୟୟନ କରି ରୋଜଗାର କ୍ଷମ ହେବ ଏହାହିଁ ଚିନ୍ତା, ଏହାହିଁ ସତ୍ୟ ମାତୃଭାଷା ପଠନରେ ଦୁର୍ବଳ ହେଲେ ସମାଜ ପରିବାର ଓ ଦେଶରେ ନାନା ସଂକଟ ସୃଷ୍ଟି ହେବ । ଇତି ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରାଇମେରୀରେ ୩ୟ ଶ୍ରେଣି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଇଂରାଜୀ ଭାଷା ଆଦୌ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉନଥିଲା ।

ସ୍ୱାଧିନତା ପ୍ରାପ୍ତି ପରେ ୪ର୍ଥ ଶ୍ରେଣୀରୁ ଇଂରାଜୀ ଅଧ୍ୟୟନ ଲଦି ଦିଆଗଲା ଛାତ୍ରର ମାନସିକତା ଉପରେ ଚାପ ସୃଷ୍ଟି କରି ।

ଆଉ କେତେକ ଜ୍ଞାନୀ ଓ ଗୁଣୀଜନ କ୍ଲିଷ୍ଟ ଶବ୍ଦକୁ ଓଡିଆ ଶବ୍ଦ ଭଣ୍ଡାରରେ ପ୍ରବେଶ କରାଇ ଯେଉଁ କବିତା ଗୁଡିକ ଲେଖିଲେ ତାହାକୁ ବୁଝିବା ମଧ୍ୟ କଷ୍ଟକର ହୋଇ ପଡିଲା । ପଲ୍ଲୀକବି କୃଷ୍ଣ ବେହେରାଙ୍କ ଗୀତ ହଜିଗଲା ପରି ମନେ ହୁଏ । ତାର ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ଓ ଚମତ୍କାର ଶବ୍ଦ ସଂଯୋଜନା ଆଧୁନିକ କବିତାରେ ପ୍ରାୟ ନାହିଁ କହିଲେ ଚଳେ: “କଳମ ଫୁଲ ନିଦରେ ହୁଏ ନରମ ସଞ୍ଜ ହସେ କଞ୍ଚା କମଳା ସବୁଜ ଘାସେ ଶିଶିର ବିନ୍ଦୁ ହସେ”, ଉଡିଜାଏ ଗେଣ୍ଡାଳିଆ କଳାମେଘ ଆସେ ନଇଁ, ଝାଉଁ ବଣ ଗୀତ ଗାଏ ମଉସୁମୀ ମଉ ପିଇ” ।

ବସ୍ତୁତଃ ଫେନୋମେନୋଲୋଜି, ଷ୍ଟ୍ରକ୍‌ଚରାଲିଜିମ୍, ଡିକନଷ୍ଟ୍ରକ୍‌ସନ୍, ଫ୍ରଏଡ୍ ଆନିଜିମ୍, ମାର୍କସିଜିମ୍, ଫ୍ୟାମିନିଜିମ୍, ରିଡର୍ ରେସ୍‌ପନ୍‌ସ, କ୍ରିଟିସିଜିମ୍, ନିୟୁ୍ୟ ହିଷ୍ଟୋରିଜିମ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ବିଗତ ଦିନର ଭାଷା ସାହିତ୍ୟର ଚିନ୍ତାଧାରା ପ୍ରାୟଶଃ ଅବଲୁପ୍ତ, ଫେମିନିଷ୍ଟମାନେ ପାରମ୍ପରିକ ଓଡିଆ ସାହିତ୍ୟକୁ ପୁରୁଷକୈନ୍ଦ୍ରିକ ଅଭିହିତ କରାଇବାକୁ ପଶ୍ଚାତ୍‌ପଦ ହୋଇ ନାହାଁନ୍ତି । ଚରମ ପନ୍ଥୀ ସଚେତକ ବନ୍ଧୁମାନେ ସାମାଜିକ ମତବାଦକୁ ପାଥେୟ କରି ଆଧୁନିକ ଓଡିଆ ଭାଷା ସାହିତ୍ୟକୁ ସମାଲୋଚନା କରିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ, ପୁରାତନ ପାଉଁଶରୁ ଫିନିକ୍‌ସ ପରି ଏକ ନୂତନତ୍ୱକୁ କବି ସାଉଁଟି ନେବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି ମାତ୍ର ଓଡିଆ ଭାଷାର କବିତାର ଦୀର୍ଘତା ଓ ଅହେତୁକ ଶବ୍ଦ ସଂଯୋଜନା ପାଠକକୁ ବୀତସ୍ପୃହ କରି ପକାଉଛି ।

ସୁତରାଂ ଏ ସୃଷ୍ଟି ଯେପରି ପ୍ରେମମୟ ସେପରି ମଧୁମୟ ଓ ଅମୃତମୟ ଜଳ ସ୍ଥଳ ଆକାଶ ସବୁଠି ରହିଛି ଭାଷାର ଆକର୍ଷଣ । ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଆକାଶ, ପାଦ ତଳେ ମାଟି ତା ଉପରେ ଓଡିଆ ଭାଷା ବଞ୍ଚି ରହିଛି ଓ ରହିଥିବ ସୁସୁନ୍ଦର କୋଣାର୍କ ବା ତାଜମହଲ ପରି । ଆନ୍ଧାର ଯନ୍ତ୍ରଣା, ବିପଦ ପରିଶେଷରେ ଆସନ୍ନ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଦୁରେଇ ଦେଇ ଓଡିଆ ଭାଷା ନିଶ୍ଚୟ ନୂଆ ସକାଳର ନୂଆ ପୃଥିବୀକୁ ସ୍ୱାଗତ କରିବ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହର ଅବକାଶ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ଜନୈକ ଓଡିଆ କବି କହନ୍ତି – ମୁଁ ଓଡିଆ ଭାଷା ସ୍ମୃତି ହେବାକୁ ନ ଚାହିଁଲେ ଶବ ହେବି କାହାର ପାଶ ଭିତରେ ମୁଁ ବନ୍ଦୀ ନୁହେଁ, ମୋତେ ରୋକି ପାରିବନି ମାଟିହିଡ ମୁଁ ଶୂନ୍ୟ ନୀଳ ଆକାଶ, ଣିଳନୀରବତା ମୁଠା ମୁଠା ବୈଶାଖୀ ବାଲି ପରି ଯିଏ ସଂସାରକୁ ତତାଏ ଓ କନ୍ଦାଏ ମୁଁ ସେହି ମାନଙ୍କୁ ଏହି ମାଟି ଉପରେ କବର ଦେବି ।

ୱାଲ୍‌ପେପର୍

ଶକ୍ତି ମହାନ୍ତି
ଜୟବଡ, ଜଗତସିଂହପୁର

ଦେଖିଲ ତ, ଦଳ ଦଳ ନର୍ସିଂ ପିଲା
କେମିତି ବଗ ହେଇ ଉଡିଗଲେ,
କହୁ ନ ଥିଲି, ମେଘ ଘୋଟିଲେ
ଝିଅମାନେ ପକ୍ଷୀ ପାଲଟିଯାଆନ୍ତି !

ବର୍ଷାଦିନେ ତମ ସ୍କୁଟର୍ ଭଲ
କାପ୍ରି ପିନ୍ଧି ବସିହବନି ବାଇକ୍‌ରେ
ଆଣ୍ଠୁଯାଏଁ କାଦୁଅ, ଜାଣିଛ
ରେନ୍‌କୋଟ୍ ଆଉ ହେଲ୍‌ମେଟ୍‌ରେ
ତମେ ଗୋଟେ ମହାକାଶଚାରୀ ପରି ଦିଶ
ଆଉ ମୁଁ ତୁମକୁ ଭିଡିଧରେ ଏ ପୃଥିବୀ ଉପରୁ ।

ସାରା ଖରାଦିନ ତ ଚୁନ୍‌ରି ଢାଙ୍କିଲି
ଧଳା ଗ୍ଲୋଭ୍‌ସ୍‌ରେ ଯେମିତି ଅଶରୀରୀ ର ହାତ
ମୋ ସାର ଦେହ ଘିମିରି
ପ୍ଲିଜ୍ ମତେ ତିନ୍ତିବାକୁ ଦିଅ ।
ଦେଖ ଦେଖ, ତା ଗ୍ଲାସ୍‌ରେ ମୋ ଲିପ୍‌ଷ୍ଟିକ୍‌କୁ
ସେ ଓମ୍‌ଫେଡ୍ ବାଲା କେମିତି ଚାହିଁ ରହିଚି ।

ଜାଣିଛ, ଗୋଟାଏ ବିଜୁଳିର ଭୋଲ୍‌ଟେଜ୍
ପଚାଶ ହଜାର ଭୋଲ୍‌ଟ୍, ଆଉ
ଏ ଫ୍ଲାଇଓଭର୍ ତୀଖରେ କେବଳ
ଆମେ ଦିହେଁ,
ଆଚ୍ଛା ଏ ଫ୍ଲାଇଓଭର୍‌କୁ ଧନୁକରି କେହି ଆମକୁ
ଛାଟି ଦିଅନ୍ତାନି ଏ ଛାୟାପଥ ଉପରକୁ !
ଯେଉଁଠୁ ଏ ପୃଥିବୀ
ଗୋଟାଏ କଦମ୍ବ ଫୁଲପରି ଦିଶନ୍ତା ।

ଆଜି ରାତିରେ ବର୍ଷା ଯେବେ ଝର୍କା ପିଟିବ
ଆଉ ତୁମ ଫୋନ୍‌ରେ କମ୍ପିବ ମୋ ର ତକିଆ
କଣ କହିବି ତୁମକୁ, ଯେ ଆସ
ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଗୋଟେ ଆଦିମ ୱାଲ୍‌ପେପର୍
ଭେଟିଦେବାକୁ ଫେରିଆସ ଏ ବର୍ଷା ରାତିରେ ।

ଆରେ ଏବେ ତ ଖୋଲ ଏ ରେନ୍‌କୋଟ୍
କି ଗନ୍ଧ ଏ ରବର୍ ।

ଭବ ସାଗରେ

-ସ୍ୱର୍ଗତା ଭବାନୀ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ

ଭବ ସାଗରର   ନାଉରୀ ପୁଅ ହେ
        ମୋ କଥା ଟିକିଏ ଶୁଣ । ନାଉରୀ ପୁଅ ।
ଗର୍ବ ଅହଙ୍କାର   ମୁଁ କାରକୁ ନେଇ
        କରୁଥିଲି କେତେ ଟାଣ । ନାଉରୀ ପୁଅ ।
ମାୟାର ସଂସାର ଦୁଃଖର କାରଣ
        କିଏ ନୁହନ୍ତି କାହାର,
ଦୁଃଖର ଲହଡି ମାଡି ଆସୁଅଛି । (୨ ଥର)
        ସାହା ନାହିଁ କେହି ମୋର । ନାଉରୀ ପୁଅ ।
ଉବୁଟୁବୁ ହୁଏ   ଅଥଳ ସାଗରେ
        ତୁମେ ଏକ କର୍ଣ୍ଣଧାର,
ପତିତପାବନ   ଦୁଃଖୀ ଜନ ବନ୍ଧୁ
        ହେ ପ୍ରଭୁ ଜଗଦିଶ୍ୱର । ନାଉରୀ ପୁଅ ।
ଉଦ୍ଧାର କର ହେ   କରୁଣା ସାଗର
        ନ ହେଲେ ଗଳିଟି ସରି,
ଦୁଇ ହାତ ଟେକି   ଶରଣ ପଶୁଛି
        ତୁମକୁ ମୁଁ ଆଶ୍ରା କରି । ନାଉରୀ ପୁଅ ।
ରଖ ରଖ ପ୍ରଭୁ   ପାପୀ ଉଦ୍ଧାରଣ
        ତ୍ରାଣ କର୍ତ୍ତା ଭଗବାନ,
ଅନ୍ତକାଳ ପ୍ରଭୁ   ନିକଟ ହେଲାଣି
        ଭବାନୀ ଗୁହାରି ଶୁଣ । ନାଉରୀ ପୁଅ ।

ଖରାର ଷ୍ଟିକର୍

ଶକ୍ତି ମହାନ୍ତି
ଜୟବଡ, ଜଗତସିଂହପୁର

ଫୁଟ୍‌ପାଥ୍‌ର ଛାଇରେ ହିଁ ମିଳିଯିବ
ସେଇ ଶୁଆ, ଯିଏ ସବୁଜ ଶବ୍ଦ କହି ଜାଣେନା
ହେଲେ ନିଷ୍ଠୁର ଭାଗ୍ୟ ବତେଇ ଜାଣେ
ତା ପଞ୍ଜୁରୀର ଚାରି ପାଞ୍ଚଟି ଆସନ୍ତା କାଲିରୁ
ଗୋଟିକୁ ବାଛିବାକୁ ହେବ ଏ ଖରାରେ

ଦେଖ ଖରାରେ ଛୁଟି ଚାଲିଛି ଆମ୍ବୁଲାନ୍ସ
ଯା'ର ଛାତି ଫଟା ଚିତ୍କାର କ'ଣ ଶୁଭୁଥିବ
ସେ ଲୋକକୁ, ଯିଏ କଷ୍ଟରେ ଅବା କୋମାରେ
ଘୋଷଡା ହେଇ ଯାଉଛି ରାଜରାସ୍ତାରେ !
ନର୍ସ୍‌ର ଜାମା ବି କଫନ୍ ପରି ଧଳା ଦିଶିବ ତାକୁ,
ଏ ଖରାରେ ବି ବରଫ ହେଇ ଆସୁଥିବ ତା ର ଦେହ

ଝାଞ୍ଜିରେ ପଳାଶ ପରି ଉହକୁଚି ଏ ସହର
ଗାଡିଏ ଆଇସ୍‌କ୍ରିମ୍ ଧରି ବି, ଲୋକଟା
ଝାଳ ପୋଛି, ଚଟି ଘୋଷାରି ପହଞ୍ଚୁଚି
ଜଳଛତ୍ରରେ, ଛାଇ ତା'ର ଭାଙ୍ଗିରୁଜି
ବିଞ୍ଚିଯାଉଛି ତତଲା ପିଚୁରେ
ମୁହଁରେ ପଟି ବାନ୍ଧି, ଗୋଲାପି ଟପ୍‌ର କାଖ ଓଦାକରି

ଝିଅଟି ଛୁଟି ଚାଲିଛି, ଖରାର ସାମିଆନା ଚିରି,
ଗ୍ରୀଷ୍ମର ଛାତିରେ ତା' ଚକର ଦାଗ
ହୁଏତ ଆସନ୍ତା କାଲିର ଖବର

ସିନ୍ଦୂରମଖା ଠକୁରାଣୀ ପରି ଦିଶୁଛି
ଏ ପୋଷ୍ଟବକ୍ସ, ଯାହାକୁ ଡଷ୍ଟବିନ୍ ଭାବି
କାଁ ଭାଁ କିଏ ପ୍ରେମ ଚିଠି ଫିଙ୍ଗିଦେଇ ଯାଉଛି,
ଖରାର ଧାସରେ ନୁହେଁ, ପାପୁଲିର ଝାଳରେ ବି
କା'ର ଠିକଣା ବତୁରି ଯାଏ, ଏକଥା
ସେ ଡାକବାଲା ହିଁ ଜାଣେ

ଏଫ୍. ଏମ୍. ରେଡିଓରୁ ଶୁଭୁଛି ଖଇଫୁଟା ଖରାର ଖବର
ଧାରେ କୃଷ୍ଣଚୂଡା ପାଖେ ସରି ଯାଉଛି ସବୁତକ ବାଟ
ଆଉ ଯେବେ ପାରଦ ପରି ଚକ୍‌ଚକ୍ ମରୀଚିକା
ବାଟ ଓଗାଳି ବସୁଛି, ସୁନ୍ଦରୀ ଟ୍ରାଫିକ୍ ପୋଲିସ୍
ନୂଆ କେଉଁ ରାସ୍ତା ଆଡେ ହାତ ଠାରି ଡାକୁଚି ।

ଦୁଃଖୀ ଦୁଃଖ

ସ୍ୱର୍ଗତା ଭବାନୀ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ

ଦୁଃଖୀ ଦୁଃଖ ହରଣକାରୀ ହେ ଦିନବନ୍ଧୁ ଦଇତାରୀ,
ମୁଁ ଯେ ବଡ ଦୁଃଖୀ ଆକୁଳେ ଡାକୁଛି
ନ ଶୁଣୁଛ ଚକ୍ରଧାରୀ ।
ସୁଦାମାର ଦୁଃଖ ହରଣ କରିଛ
ଦାରିଦ୍ରତା ଦୂରକରି ।
ହରଣ କରିଛ ରୁକ୍ମିଣୀର ଦୁଃଖ
କରି ନିଜ ମନୋହାରୀ ।
ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଦୁଃଖ ହରିତ ନେଇଛ
ଜଉ ଘରରୁ ଉଦ୍ଧାରି ।
ଅନ୍ଧ ବ୍ରାହ୍ମଣର ଦୁଃଖ ହରିଅଛ
ତୁମେ ଚକ୍ଷୁ ଦାନ କରି ।
ଅଜାମିଳ ପାପୀ ପାପ ହରିନେଇ
ଦେଲ ବଇକୁଣ୍ଠ ପୁରୀ ।
ହରଣ କରିଛ ପାଞ୍ଚାଳୀର ଦୁଃଖ
କୋଟି ବସ୍ତ୍ର ଦାନ କରି ।
ଗଜରାଜ ଦୁଃଖ ହରିନେଲ ପ୍ରଭୁ
ଚକ୍ର ପେଶି ନକ୍ର ମାରି ।
ମୃଗୁଣୀର ଦୁଃଖ ହରିତ ନେଇଛ
ବ୍ୟାଧକୁ ସଂହାର କରି ।
ବନ୍ଧୁ ମହାନ୍ତିର କ୍ଷୁଧା ହରିନେଲ
ଅନ୍ନଥାଳି ଦେଇକରି ।
ମୋର ଦୁଃଖ ପ୍ରଭୁ ନକଲ ହରଣ
ବସି ଅଛି ଆଶ୍ରା କରି ହେ ଦଇତାରୀ ।

ଗୋଟାପଣେ ତୋର

ସ୍ୱାଗତିକା ମହାପାତ୍ର

୪୭, ମସୁରୀ, ଅନୁଶକ୍ତି ନଗର

ଖରାଦିନ ଟକ୍ ଟାକ୍ ଦିପହରେ, ତୁ ଯଦି ରସୁଆଳ ପାକଲା ଆମ୍ବ,
ମୁଁ ସାଜିଥାଏ ତେବେ ଗଛତଳ ମୁନିଆଁ ପଥର ।
ସବୁଜ ଘାସ ଉପର ନାଲିଆ ସାଧବ ବୋହୁ ହେବୁ ଯଦି,
ମୁଁ ସାଜେ ତତେ ଧରିବାକୁ ଧାଇଁଥିବା ବଗୁଲିଆ ଟୋକା ।
ତୁ ଯେବେ ହେଉ ଚମ ଧୁଡୁ ଧୁଡୁ ବୃଦ୍ଧର କାରୁଣ୍ୟ ଅସହାୟତା,
ମୁଁ ସେବେ ଆସିଯାଏ ରୂପନେଇ ହାଡଭଙ୍ଗା ଶୀତ ।
ତୁ ଯଦି ହେଉ କେବେ ମୋ ହାତ ସୁଆଦିଆ ଇଲିସି ମାଛ ଝୋଳ,
ମୁଁ ତେଣେ ସାଜୁଥାଏ ପରୀକ୍ଷାରେ ଅକୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ପଡୁଥିବା ବାପାଙ୍କର ଗାଳି ।
ତୁ ଯେବେ ମଉଜିଆ ମନ ମତାଣିଆ କଲେଜ ପଢା ବେଳ,
ମୁଁ ତେବେ ସାଜିଥାଏ ପଢା ପରେ ଚାକିରୀର ଚିନ୍ତା ।
ଝିପି ଝିପି ବର୍ଷାରେ କାଗଜ ଡଙ୍ଗା ଭସାଇବାର ମଜା ହେଉ ଯେବେ ତୁ,
ମୁଁ ସେବେ ବର୍ଷିଯାଏ ମୁଷଳଧାରେ ବର୍ଷା ।
ଏମିତି ତ ତୋର ମୋର ସମ୍ପର୍କ, "କ୍ଷୀର-ନୀର" , "ଅଠା-କାଠି" ର ଯେ,
କେବେ ତୋ ଭିତରେ ମୁଁ ଅବା ମୋ ଭିତରେ ତୁ, ମାପ କାଠି ଖୋଜା ଯାଏନି ଜମା ।
ତଥାପି କହେ ମୁଁହି,
ତୋ ଯୋଗୁଁ ବଢେ ମୋର ଆତ୍ମ ପରିଚୟ,
ତୋ ସହିତ ଏମିତି ଯେ ବନ୍ଧା ମୁହିଁ,
ଗୋଟାପଣେ ତୋର,
ଗୋଟାପଣେ ତୋର...... !!! ।

ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁର ରଙ୍ଗ

କିଶୋର ପଟ୍ଟନାୟକ
ପର୍ଣ୍ଣକୁଟୀର, ଫୁଲବାଣି-୧

କାଲି ନିଶାର୍ଦ୍ଧରେ ଆସି ତୁମେ ପରା ମଦାଳସି ବସି ମୋର ପାଖରେ
ନହକା ଚାତୁରେ ଦେଖେ ଚକୋର ଚକୋରୀ ଦୁହେଁ ବସିଛନ୍ତି ଶାଖାରେ
କିଟ୍‌ମିଟ ଅନ୍ଧାରରେ ତମେ ଆସିମୋ ମନ୍ଦିରେ ଆଲୋକିତ କରିଲ
ତୁମ ଦେହ ବାସନାରେ, କେତେ ନୂଆ ନୂଆ ଭାବ ମୋ ମନରେ ଭରିଲ ।

ନଖରୁ ନୟନ ଜାଏଁ ତୁମ ଦେହେ ଶିହରଣ ମନଭରି ଦେଖିଲି
କୋଟିଏ ଚୁମ୍ବନ ଦେଇ ଅଷ୍ଟାଙ୍ଗ ଶରୀରେ ତୁମ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ଆଙ୍କିଲି
କଥା କଥାକରେ ନାହିଁ ଅର୍ଥ କିଛି ବୁଝେ ନାହିଁ, ଓଠ ତୁମ ଶୁଖିଲା
ଯେତେ ଯାହା ଖାଇଲେ ବି ତୁମ ପାଖେ ଲାଗେ ମୋତେ ଭୋକିଲା ।

ହଳଦି ମାଖିଲି ଦେହେ ଗୋଲାପ ଜଳରେ ଦେଲି ଗାଧୋଇ
ମଥାରେ ପ୍ରିତି ଚନ୍ଦନ, ଶରଧାରେ ଦେଇଥିଲି ଲଗାଇ
ଛୋଟ ଶିଶୁଟିଏ ପରି ହସୁଥିଲ ମନଭରି ଗଲାକାଲି ରାତିରେ
ସ୍ୱପ୍ନ ଭୁକ୍ ମଣିଷ ମୁଁ ଭାଗ୍ୟବାନ ମଣେ ତୁମ ସାଥୀରେ ।

ଯେମିତି ହେଲା ସକାଳ ସଜାଡ଼ି ତୁମ ଅଞ୍ଚଳ ବହୁଦୂରେ ଯାଇଛ
ପୁଣ୍ୟର ନଦୀତୀରେ ଗୁଣୁଗୁଣୁ ଗୁଞ୍ଜନେ ତୁମେ ଗୀତ ଗାଉଛ ।

ଫୁଲ ଫୁଟିବା ଆଗରୁ

ଯୋଗେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ନାୟକ

ପ୍ଲଟ ନଂ-୩୭୯/୫, ବ୍ରହ୍ମେଶ୍ୱର କଲୋନି, ଗଡ ଗୋପିନାଥ ପ୍ରସାଦ, ଭୁବନେଶ୍ୱର

କଢି ସବୁ ଫୁଲ ହେଇ ଫୁଟିବା ଆଗରୁ
ତା ଶ୍ୟାମଳ ବୃନ୍ତରେ ପିଟି ହେଇଛି
କେତେ କାଳରାତିର ଝଡ
ଦ୍ୱିପ୍ରହର ବେଳାର ଶୋଷ
ଟାଇଁ ଟାଇଁ ଖରାର ଟାଣପଣ ।

କୋଣାର୍କ ମଥାରେ ମୁକୁଟ ପିନ୍ଧାଇ
ଜୀବନକୁ ବାଜି ଲଗାଇଥିବା ବାଳ
କେଉଁ ନିର୍ମମ ଦାୟରେ ହାରିଲା ଜୀବନ
ବାରଶ ବଢେଇ ତାଙ୍କ ବିଚାରରେ
ବୀରପୁଙ୍ଗବ ନ ଥିଲେ ତ ଆଉ କଣ!

ଘାଟ ଜଗିଥିବା ବାଜିଆର ବଳୀଦାନ
ଗୋରା ସାଇବଙ୍କ କ୍ରୁର ଉପଚାରରେ
ରକ୍ତ ରଞ୍ଜିତ ଅଶିଣ
କି ଚାଟୁକାର ଓଡିଆ ସିପାହୀର
ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଉପାଖ୍ୟାନ
ନା ବାଳ ବୟସକୁ କାଳ ସାଜିଥିବା
ଫିରିଙ୍ଗି ଶାସନ ।

ଇତିହାସ କେବେ ଢାଳି ଦେଇନି
ଦି ଟୋପା ସମବେଦନାର ଅଶ୍ରୁ
ବୁନ୍ଦାଏ ହେଲେ ପାଣିଚିଆ ରକ୍ତ
ସାଇତି ବି ରଖି ପାରିନି
ଦେଶର ବାଳୁତ ମାନଙ୍କ
ମାଟି ଲାଗି ନିଗିଡି ଯାଇଥିବା ଝାଳ
ଯେବେ ବି ଆସିଛି ଦୁର୍ଦ୍ଦିନ ।

ଗୁଣ୍ଡାଏ ଭାତ କି ମୁନ୍ଦାଏ ତୋରାଣୀରେ
ମାଟିକୁ ଜାବୁଡି ଧରି
ଜୀବନ ଜିଇଁବାର ଅଭିପ୍ସା
ଆକ୍ତା ମାକ୍ତା କରି ଆସିଛି କାଳକାଳ
କେତେ ନିଷ୍ପାପ ବାଳପଣ ।

ଅଇଁଠା ବାସନର ବାସନାରେ
କାରଖାନାର କାଳିଧୂଆଁରେ
ଖାଉନ୍ଦର ତତଲା ଚେଙ୍କରେ
ପାଣି ଫାଟୁଚି ଦେଖ
ଶୈଶବର କେତେ ଦିଶାହିନ ରକ୍ତ
ଯେଉଁଦିନୁ ପୋଥିଭିତରେ ପୂଜା ପାଇ ଆସୁଛି
ବଡପଣ୍ଡାଙ୍କ ବାଳଶ୍ରମିକ ଆଇନ୍ ।

ମିଛ କହିବା ଟା ମହାପାପ

ବିଷ୍ଣୁଚରଣ ସାହୁ
ବ୍ରହ୍ମପୁର, ଓଡିଶା

ମିଛ କହିବାଟା ମହାପାପ ବୋଲି
ଗୁରୁ ଦିନେ କହି ଗଲେ
ଛପି ଗଲା ସେହି ଚାରି ପଦ କଥା
ମୋର ମାନସ ପଟରେ --------(୧)
କରୁଛି ଶପଥ କହିବି ମୁଁ ସତ
ପଡୁ ବା ଯେତେ ବିପଦ
ହିତ କଥା ତାକୁ ଅହିତ ଲାଗଇ
ମିଛ ଯିଏ କହୁଥିବ -------------(୨)
ବାପା ମା ମଧ୍ୟ ସତ କହିବାକୁ
ଉପଦେଶ ଦେଉଥାନ୍ତି
ଟାଣ ଥିବ ମନ ସଦା ସରବଦା
ମନ ରେ ନ ଥିବ ଭିତୀ --------(୩)
ମହତ ପଣରେ ହୁଏ ସିନା ଗଣା
ସତ ଯିଏ କହୁ ଥାଏ
ହାରେ ନାହିଁ ସିଏ କେବେ କେଉଁଠାରେ
ସତ୍ୟରେ ଯେ ଚାଲୁ ଥାଏ --------(୪)
ପାରେ ନାହିଁ ସିଏ ମିଛ କହେ ଯିଏ
ସଦା ମନେ ଥାଏ ଭୟ
ପଡନ୍ତି ବିପଦେ ମିଥ୍ୟାବାଦି ମାନେ
ସତ୍ୟ ର ସଦା ବିଜୟ --------(୫)

ବିଶାଳତାକୁ କଳିବାକୁ ହେଲେ ......

ପୁଷ୍ପାଞ୍ଜଳି ଶତପଥି

ଆକାଶରେ ମିଟି ମିଟି ତାରକାର ମାଳ
ରାତ୍ରି ଗଗନକୁ ସୁଶୋଭିତ କରିତ ଆସୁଛି
ମେଘମାଳା ସହ ଲୁଚକାଳି ଖେଳେ, କେତେବେଳେ ଲୁଚିଯାଇ ପୁଣି ଚହକି ଉଠୁଛି
ଜୋଛନାର ମୁଗ୍ଧ ଶୋଭା ସହ ନିଦାଘରେ ବିଜୁଳିର ପ୍ରଭା
ପୁଲକିତ ଉଲ୍ଲସିତ କରିବାକୁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ କାହିଁ ?
ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ଏ ପସରା ଅଜାଚିତ ଭାବେ ପରସି ଦେଉଥିବା ଯୋଗୁଁ
ତା'ର ଉତ୍କର୍ଷତା ଲଘୁ ହୋଇଯାଏ ।
ଦିନର ଉଜ୍ଜଳ ଆଲୋକ ରାତ୍ରିର ଅନ୍ଧାରକୁ ପୋଛି ଦେଇ ଗଲେ
ସାଧାରଣ ଜଣାଯାଏ, ରାତି ପରେ ଦିନ ତ ଆସିବ
ନୂତନତା ଅଛି କ'ଣ? ବିଶେଷତା ନାହିଁ କିଛି ତା'ର
ଚମତ୍କାର ସୃଷ୍ଟିର ସର୍ଜନା ଚମତ୍କୃତ କରେନାହିଁ କାହିଁ?
ସୁଶୀତଳ ସମିର ଛୁଇଁ ଦେଇ ଗଲେ ଅବା ଫୁଲର ମହକ ସୁବାସିତ କଲେ
ପକ୍ଷୀର କାକଳି ସୁମଧୁର ହେଲେ, ଅବା ଲତା, ଗୁଳ୍ମ ମହାଦ୍ରୁମ ବନ ରାଇଜରେ ଘନତା
ଆଣିଲେ ।
ଗିରି ବୁକୁ ଚିରି ନଦୀଝର, ଜୀବଦେହେ ଜୀବନ ସଞ୍ଚରିଲେ ଅବା
ଫଳ ଶସ୍ୟ ଶରୀରକୁ ପୃଷ୍ଟି ଦେଉଥିଲେ ।
ନିତ୍ୟନୈମିତିକ ବିଶ୍ୱର ଅ ବିବିଧ ରଚନା ଦୃଢ, ସ୍ଥିର ପ୍ରକୃତିର ଅଭଙ୍ଗା ନିୟମ ।
ତେଣୁ ଅତି ସାଧାରଣ ମନେହୁଏ ଏ ମହାନ୍ ସୃଷ୍ଟିର ବିବିଧତା
ବ୍ୟତିକ୍ରମ ହେଲ ସିନା ହୃଦ୍ ବୋଧ ହୁଅନ୍ତା
ସାଧାରଣ ମନେ ହେଉଥିବା ସମସ୍ତ ସର୍ଜନା କେତେ ଅସାମାନ୍ୟ
ଆମ ଭାବନାର ସୀମାରୁ ଅତିତ ଚିନ୍ତା ଚେତନାରୁ ଆହୁରି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ କଳାନରୁ ପରେ
ଅସୀମକୁ କଳନା କରିବା ସମ୍ଭବ ହୁଏନାହିଁ ଯେଣୁ ଆମେ ଯେ ସୀମିତ
ହେଲେ ଅସୀମ ବ୍ୟାପକ ସେ ମହାନ୍ ସତ୍ତାକୁ ବୁଝିବାକୁ ହେଲେ
ନିଜକୁ ଚିହ୍ନିବାକୁ ହେବ ବ୍ୟାପକତାର ଅଙ୍ଗର ନିଜେ ଜାଣିବାକୁ ହେବ
ସେତେବେଳେ ସାମାନ୍ୟ ଅବା ଅସାମାନ୍ୟ ପ୍ରଭେଦ ନଥିବ କିଛି, ଅଭେଦ ଲଗିବ ।
ଅର୍ନ୍ତବୋଧର ଏ ଯାତ୍ରା ପଥରେ ଚାଲିବା ଆରମ୍ଭ ତ ହେଉ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଦିନେ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ ।

ଅଜା ଙ୍କ ସପନ

ବିଷ୍ଣୁଚରଣ ସାହୁ
ବ୍ରହ୍ମପୁର, ଓଡିଶା

ଅଜା ଯାଇ ଥିଲେ ମାଛ ବଜାରକୁ
ଆଣି ଥିଲେ କିଲେ ଚିଙ୍ଗୁଡ଼ି ।
ଚିଙ୍ଗୁଡ଼ି ଭଜାକୁ ପଖାଳରେ ଖାଇ
ଶୋଇଗଲେ ମାରି ଘୁଙ୍ଗୁଡ଼ି ।
ଘୁଙ୍ଗୁଡ଼ି ମାରି ସେ ନିଘୋଡ଼ ନିଦରେ
ଦେଖି ଲେ ଗୋଟାଏ ସପନ ।
ସପନେ ଦେଖିଲେ ଟଙ୍ଗା ହୋଇ ଅଛି
ଆଗରେ ଗୋଟିଏ ଦର୍ପଣ ।
ଦର୍ପଣ ଆଗରେ ଚୌକିରେ ବସି
ଦେଖୁ ଥିଲେ ନିଜ ଚେହେରା ।
ଚେହେରା ଟା ତାଙ୍କ ଯୁବ ବୟସର
ବାଳ କାଟୁ ଥିଲା ବେହେରା ।
ବେହେରା କାଟିଲା ଅଜାଙ୍କର ବାଳ
ଟୋକା ଟକାଳିଆ ଢଙ୍ଗରେ ।

ଢଙ୍ଗଟା ତାଙ୍କର ପୁରା ବଦଳିଲା
ଧଳା ବାଳ କଳା ରଙ୍ଗରେ ।
ରଙ୍ଗଟା ବାଳର ବଦଳିଲା ବୋଲି
ଅଜା ହୋଉଥିଲେ ବାଉଳି ।
ବାଉଳି ଭିତରେ ବାହା ହେବା ପାଇଁ
ହେଉ ଥିଲେ ସିଏ କାଉଳି ।
କାଉଳି ହୋଇ ସେ ପାଟି ଟାଏ କଲେ
ଖୋଜ ତାଙ୍କ ପାଇଁ କନିଆଁ ।
କନିଆଁ ପଦଟା ଅଜା ତୁଣ୍ଡୁ ଶୁଣି
ଆଇ ହୋଇ ଗଲେ ଛାନିଆ ।
ଛାନିଆରେ ଆଇ ଦଉଡି ଆସିଲେ
ଅଜା ଙ୍କୁ ନିଦରୁ ଉଠାଇ ।
ଉଠାଇ କହିଲେ ଖୋଜୁଛ କନିଆଁ
ମୋତେ କେଣେ ଦେବ ପଠାଇ ।

(In this poem last word of each line is constructed as first word of the next line. Contributed by Dr G.K.Sahu, SO/G, L&PTD, BARC)

ଦୀଗହରା ପକ୍ଷୀ

ଝରାସେଫାଳି ସେନାପତି

ଦିଗହରା ଏକ ପକ୍ଷୀଟିଏ ମୁଁଜେ
ଭୁଲିଚି ମୁଁ ମୋ ନିଜ ଠିକଣା
ଅଦିନ ଝଡ ମାଡିଆସି କାହୁଁ
କରିଦେଲା ଆହା ମତେ ବାଟ ବଣା
ଭାଙ୍ଗିଗଲା ନିଡ ତୁଟିଗଲା ସବୁ
ସ୍ନେହ ମମତାର ସେଇ ବନ୍ଧନ
ପୋଛି ନେଇଗଲା ହସଖୁସି ସବୁ
ଚୁନା କରିଦେଲା ଏଇ ସୁନା ମନ
ଆଶା ଆକାଂକ୍ଷାର ପାହାଡ ଭାଙ୍ଗିଲା
ଅବୁଝାମଣାର ଡିନାମାଇଟ୍‌ରେ
ଅସ୍ଥିର ନଦୀ ତା କୂଳ ଲଙ୍ଘିଗଲା
ଧୋଇନେଲା ସବୁ ଇଛା ତା ସୁଅରେ
ରକ୍ତ ଧିକ୍କାରେ ରକ୍ତକୁ ତାର
ଉଦ୍‌ଗାରେ ଖାଲି ବିଷ
ସେ ବିଷଜ୍ୱାଳାରେ ଛାଡିଯାଏ ପ୍ରାଣ
ତନୁ ମନ ଛାଡେ ବାସ ।

ତୁମ ପାଇଁ ପ୍ରିୟେ

ଡ: ମନୋରଞ୍ଜନ ବେହେରା
ହାଇଦ୍ରାବାଦ

ସକାଳ ଗଲେ ସନ୍ଧ୍ୟା ହୁଏ
ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ବରୁ ପଶ୍ଚିମରେ ଗତି କରେ
ଜୀବନର ଏ ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ ମୁଁ ଲେଖୁଚି
କବିତା ତୁମ ପାଇଁ ପ୍ରିୟେ । (୧)
ତୁମକୁ ଦେଖିଲେ ଦୁଃଖ ଲାଗେ
କାରଣ ମୁଁ ଜାଣି ପାରୁନି
ଅନେକ ଚେଷ୍ଟା ବ୍ୟର୍ଥ ହୁଏ
କିଛି କୁହ ନାହିଁ, ଚୁପ୍ ଚାପ୍ ଗୁମ ମାରି
ମୋଠୁ ଦୁରେଇ ଯାଅ ପ୍ରିୟେ । (୨)
ଅନେକ ଖୋଜିଲା ପରେ
ବହୁ ଦିନ ପରେ
ଆଜି ପାଇଛି କାରଣ ତାର
କେମିତି କହିବି କୁହ
ମୁଁ ଯେ ଗୋଲାକାର ସମସ୍ୟାର
କେନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁ ମୁଁ ପ୍ରିୟେ । (୩)
କେତେ ଥର ଚେଷ୍ଟା କରିଛି
ମନଲାଖି ଚିଠିଟିଏ ଲେଖିବି
ହେଲେ କାଗଜଟା ରହିଯାଏ ଧଳା
ଯଦି କେବେ ଚେଷ୍ଟା କରେ
ଲେଖିବାକୁ କାଗଜରେ କେତୋଟି ଶବ୍ଦ
ରହିଯାଏ କଲମଟା ମୋର
ତୁମ ମୁହଁଟିକୁ ଦେଖି ପ୍ରିୟେ । (୪)
ଆଜିକାଲି କୁହ କିଏ ଚିଠି ଲେଖେ
Facebook ଓ WhatsApp ର ଦୁନିଆରେ
ମନକଥା କହିବାକୁ କାହାର ବି ଇଛା ଅଛି

ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ଅତି ଦୃଢ
ଏ ଅନ୍ଧକାର ଘୁଞ୍ଚିଯିବ

ମନକଥା ଶୁଣିବାକୁ କାହାର ବା ଆଗ୍ରହ ଅଛ ଖାଲି
WhatsApp ରେ status
ବଦଳେଇ ଦିଅ ପ୍ରିୟେ । (୫)
ତୁମ ଦୁଃଖ କିଏ ବୁଝିବ ଏ ଦୁନିଆରେ
ତୁମେ କାହାକୁ ଦେଖିବ ଏ ସମୟରେ
Fivestar ଚକୋଲେଟ୍ ନଖାଇ
ଅଝଟ କରି ଶୋଇଥିବା ଝିଅ କିଓୖଷଧ ଆଣି
ଗରମ ପାଣି ନମିଳିବାରୁ ଗରଗର କରି ଶୋଇଥିବା
ମା--------ପ୍ରିୟେ । (୬)
ନିଜ ଗାଁ, ନିଜ ଜାଗା, ଚାକିରି
ସବୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇଛ ତା ପାଇଁ
କେବେବି ପ୍ରଶ୍ନ କରିନ, ଝଗଡା କରିନ
ଯାହା ମିଳିଲା ତାକୁ ନେଇ ଅଗେଇ ଚାଲିଛ
ପ୍ରିୟେ । (୭)
ଅବୁଝା ମନକୁ ସହଜରେ କେବେ
ବୁଝେଇ ହୁଏନା
ସ୍ୱପ୍ନର ଆଶା, ସଂସାରର ବ୍ୟଥା
ସବୁ ଏକାଠି କରି
ମଣିଷକୁ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ କରିଦିଏ ପ୍ରିୟା । (୮)
ଏ ଅବୁଝା ମନରେ ମାନିନେଇ ପାରେନା
ଯିଏ ଶିବ ସେ ବିଷ୍ଣୁ
ଓ ଗଣେଷତ ଶିବଙ୍କର ପୁତ୍ର
ଗୌରୀ, ପାର୍ବତୀ ଓ ଲକ୍ଷ୍ମୀ
ସେ ତ ଶକ୍ତିର ପ୍ରତୀକ ପ୍ରିୟେ । (୯)

ମୁଁ ତ ଜନ୍ମ ନେଇଛି ତୁମ ପାଇଁ
ତୁମର ସେବା, ଅସହାୟତାର ସାଥିପାଇଁ

ଏ ଅଶୃଧାର ପୋଛି ହୋଇଯିବ
ତୁମ ଏକାକତା ରହିବନି
ଜୀବନରେ ମଧୁ ଝରିବ ଜଗନ୍ନାଥ
କୃପାରେ ପ୍ରିୟେ । (୧୦)

ନିଜକୁ ନିଜେ କେତେ ପଚାରୁଛି
ନିଜ ଭିତରୁ ଅସୁଥିବା
ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଆଉ ପାଉନି
ନିଜକୁ ଦୋଷୀ ଦୋଷୀ ଭାବି
ଛାତିରେ ଏ ଦୁଃଖ ନେଇ
ବଞ୍ଚି ପାରିବିନି ପ୍ରିୟେ । (୧୧)

ତୁମର ସୁନ୍ଦର ମୁହଁ, କାଜଳ ଆଖି
ଦେଖିଲେ ସବୁ ଭୁଲିଯାଏ
ତୁମର ମନ ନେଇ ଶୁଣିବାର
ଏ ଅନନ୍ୟ ଆବେଗତା
ସବୁ ମତେ ଟାଣିନିଏ ପ୍ରିୟେ । (୧୨)

ତମେ ଯେତେ ପଛରେ ଥାଇ ଧକ୍କା ମାରୁଛ
ମୋର ଶକ୍ତି ସେତେ ବଢୁଛି
ଆଗକୁ ଆଗକୁ ଉଡିବା ପାଇଁ ପ୍ରିୟେ । (୧୩)

ତୁମେତ ନିରୀହ ପକ୍ଷୀ ଟିଏ ପରି
ଉଡି ଚାଲିଛ ନିଜ ସଂସାର କୁ ନେଇ
କାହାର କିଛି ଖରାପ କରିନ
କାହାର କିଛି ନିନ୍ଦା କରିନ କି
କାହାର ବଦ୍‌ନାମ କରିନ
ସିଦ୍ଧିବିନାୟକ ସବୁ ଦେଖୁଛି
ସାତ କୋଷ ଦୁରରେ ଥାଇ ପ୍ରିୟେ । (୧୪)

ଚାଲ ଆମେ ଫେରିଯିବା
ପୁଅ ଝିଅକୁ ନେଇ
ଆମର ସଂସାରରେ ସେ ଘରକୁ
ଏ ଧରିତ୍ରୀ କେବେ ଚାହିଁବନି
ଜଣେ ଅତୃପ୍ତ ମାର
ପାଦ ଛନ୍ଦିଦେବାକୁ ପ୍ରିୟେ । (୧୫)

ଗୁରୁ ମନ୍ତ୍ର

ଶମ୍ଭୁନାଥ ଦାସ, ମୁଖ୍ୟ ସମ୍ପାଦକ: "ଅଭିଯାନ"
୧୭୫-ଏ/୧, ବିଶ୍ୱଲକ୍ଷ୍ମୀ ତାଲା ରୋଡ, କୋଲକାତା-୭୦୦୦୭୦

ଗୁରୁଜୀ କହିଲେ, ବତ୍ସ !
ବୁଝିଲ ତ ସାମ୍ପ୍ରତିକ ସ୍ଥିତି ସମାଜର
ଏବେ ତୁମେ ନିଜେ କବିତା ଲେଖ
ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ ଯତିପାତ
ପାଠକେ ବୁଝା-ଅବୁଝାର ସଂକଟରେ
ହେଲେ ହେଉଥାନ୍ତୁ ଛଟପଟ ।
ଖୋଲା କବାଟବନ୍ଧରେ ହାତ
ଦେଖିବାକ୍ଷଣି ଦୁର୍ବୃତ୍ତଙ୍କୁ କିଳିବ କବାଟ
କଟିଗଲେ କଟିଯାଉ ପାପିଷ୍ଠ ଅଙ୍ଗୁଳ
କୁକର୍ମରେ ହେବେ ନିଶ୍ଚେ ପରାହତ
ଆଉ, ଅନାୟାସେ ତୁମେ ସତ୍ୟ
ବିଚାରାଳୟେ ହୋଇଯିବ ମୁକ୍ତ ।
କଲମକୁ କରିଦିଅ ଲାଉଡଙ୍କ ସର୍ପ
ଅବନୀର ପୁଷ୍ପୋଦ୍ୟାନେ ଦେଖିବ ତସ୍କର
ଝିଙ୍କୁଥିବେ ନାନାଜାତି ପୁଷ୍ପ
ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ବଦନକୁ ଲମ୍ଫ
ମାରି ଫୁଟାଇବ ସେମାନଙ୍କ ନେତ୍ର
ନ ଲାଗିବ ଦୋଷ କିଛି ମାତ୍ର ।
ତେଣେ ପାତ୍ର-ମନ୍ତ୍ରି କୋଟି କୋଟି ଅର୍ଥ
ଅହରହ କରନ୍ତି ହଡପ
ଏଣେ ଚାଷୀଙ୍କର କରୁଣ ବିଳାପ
ବାଧକ ସାଜିଛି ଅର୍ଥ ଅବା ପ୍ରକୃତି ତାଣ୍ଡବ
ଦେଖି ଚାଷିଙ୍କର ଆତ୍ମହତ୍ୟା ଦୃଶ୍ୟ
ସାଜିବ ଡାମରା ତୁମେ ଛାଡିବ କୁହାଟ ।
କବିତାର ରୂପରେଖ ହୋଇବ ଏମନ୍ତ
ଲେଖନୀ ହେବ ତବ ଯନ୍ତ୍ର-ତନ୍ତ୍ର-ମନ୍ତ୍ର
ବାଘ-ଭାଲୁ ବନ୍ୟଜନ୍ତୁ ମାରିବେ ସଲାମ
ଜନମାନସେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଈଶ୍ୱର ନିତ୍ୟ
ମସ୍ତକେ ଶୋଭାପାଉଥିବ ତବ
ସାରସ୍ୱତ ମଣିର ମୁକୁଟ ।

ସମ୍ମୋହନ

ଶମ୍ଭୁନାଥ ଦାସ, ମୁଖ୍ୟ ସମ୍ପାଦକ: "ଅଭିଯାନ"
୧୭୫-ଏ/୧, ବିଶ୍ୱଲକ୍ଷ୍ମୀ ତାଲା ରୋଡ, କୋଲକାତା-୭୦୦୦୭୦

ଗୋଧୁଳି ଉଭେଇଗଲା...
ସଞ୍ଜ ରତରତ...
ମାଡି ଆସିଲା ଅନ୍ଧାର...
ଗର୍ଜନ କଲା ନିଶାକର... ।

ସବୁଥର ପରି ଏଥର ବି
ସେମାନେ ଧଷେଇ ପଶିଲେ
ଆମ ଇଲାକାକୁ,
ଆମକୁ ପୁଣି ବୁଝାଇଲେ
ଧୈର୍ଯ୍ୟ-ସାହାସର ପରାକାଷ୍ଠାରେ... ।
ଆମେ ଶରୀରର କ୍ଷତ ଦେଖାଇଲୁ
ସେମାନେ ବିଶଲ୍ୟକରଣୀ ବଢାଇଦେଲେ
ଆମେ ମନର ବ୍ୟଥା ଜଣାଇଲୁ
ସେମାନେ ଗୋଲାପ ଫୁଲ ବଢାଇଦେଲେ
ଆମେ ହୃଦୟବେଦନା ବଖାଣିଲୁ
ସେମାନେ ବୀଣା ରେ ସଙ୍ଗୀତ ରଗିଣୀ ତୋଳିଲେ,
ଆମେ ଆମ ଆମ୍ରବନର
କୋକିଳ-କୂଜନରେ ସେମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗୀତ
ରାଗ-ରାଗିଣୀକୁ ପରାସ୍ତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲୁ,
ପେଚକର ଧ୍ୱନି ସେମାନେ କଲେ ଆବାହନ,
ଆମେ ପ୍ରକାଶିଲୁ ଅଶୁଭ ଲକ୍ଷଣ
ସେମାନେ ଜିତିଲେ ଯୁକ୍ତିରେ
କହି ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ବାହନ ।
ସେମାନଙ୍କ ନାମରେ ଥିଲା ମୋହର
ଜ୍ଞାନୀ-ଗୁଣୀ-ବିଦ୍ୱାନ-ପଣ୍ଡିତ
ରାଜନ୍ୟ ... ରାଜଶେଖର
ଯେଣୁ ଆମେ ସଭିଏଁ ସୋମ୍ମୋହିତ
ସେଣୁ ସେମାନଙ୍କ ଅଦେଶ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ।
ରାତି ପାହିଲା... ସକାଳ ହେଲା
ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ପହିଲି କିରଣରେ
ପୁନଶ୍ଚ ମହୁଲି-ମାଦକେ ଉଚ୍ଚାଟନ
ପୁନଃ ପୁଲକିତ କଲା ତନି-ମନ-ପ୍ରାଣ,
ସେମାନଙ୍କ ଅଦେଶରେ ଆମେ
ସେହି ଚିରାଚରିତ ଦାବିରେ
ଧଷେଇ ପଶିଲୁ କୁସ୍ତାକୁସ୍ତିରେ
ଠେଲା-ପେଲା ଦଳାଚକଟାରେ
ଆମେ କ୍ଷତାକ୍ତ... ରକ୍ତାକ୍ତ... ମୃତାହତ
ମାତ୍ର ...
ସେମାନଙ୍କର ନଥିଲା ସାକ୍ଷାତ ।
ସମୟ ନିହାତି ଖରାବେଳ
କୁହୂ-କୁହୂ ମଧୁର ସ୍ୱନ
ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଉଥିଲା ଆମକୁ କେବଳ
ଆମ ସେହି ଆମ୍ର-କାନନ କୋକିଳ ।

ବର୍ଷା (ଋତୁ) ର ତାଳେ

ସସ୍ମିତା ଦାଶ

ଡି-୭, ନାଲ୍‌କୋ କଲୋନି, ସେକ୍ଟର-୩, ଦାମନ୍‌ଜୋଡି, ଓଡିଶା

ଟପ୍ ଟପ୍ ଟପ୍ ଝର୍ ଝର୍ ଝର୍
　　　　　　ବରଷି ଯାଉଛି ପାଣି
ସବୁଜ ଶାଢିରେ ସଜେଇ ହେଲାଣି
　　　　　　ଆମରି ପ୍ରକୃତି ରାଣୀ
ଆହା ଦିଶେ କେଡେ ସୁନ୍ଦର !
　　　　　　ଭାଇ, ଭଉଣୀଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ବୁଲି ବାହାରିଲେ କଳା ଠାକୁର
ଝମ୍ ଝମ୍ ଝମ୍ ସର୍ ସର୍ ସର୍
　　　　　　ଶ୍ରାବଣ ଭାଦ୍ରବ ମାସ
ଆନନ୍ଦ ଉଲ୍ଲାସେ କୁନି ପିଲାମାନେ
　　　　　　ପୂଜିବେ ଦେବ ଗଣେଶ
ଆହା ଦିଶେ କେଡେ ବଢିଆ !
　　　　　　ବରଷାର ମଜ୍ଜା ବଢେଇ ଦିଏଟି ସଞ୍ଜବେଳେ ମୁଢି ନଡିଆ
ଲାଲ୍ ଟୁକ୍ ଟୁକ୍ ସାଧବ ବୋହୁଟି
　　　　　　ବଢାଏ କ୍ଷେତର ଶୋଭା
ଘାସ ଗାଲିଚାରେ ଦିଶୁଥାଏ ଯେହ୍ନେ
　　　　　　ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁର ଆଭା
ଆହା କି ମନ ହରଷ !
　　　　　　ସ୍ରଷ୍ଟାଙ୍କ ସୃଜନା ବର୍ଷା ଋତୁକୁ ଦେବାକୁ ମନେ ସରସ

ମନ ମୋର

ଝରାସେଫାଳି ସେନାପତି

କହରେ ମନ ମୋର କାହିଁ ମିଛେ ହେଉ ତୁ ଯେ ଏଡିକି ଅଧିର
ଆରେ ଦୁଃଖି ମନ ମୋର
ଦୁଖଃ ବୁଝିବାକୁ କେହି ନାହିଁ ଯେ ତୋହର
ସଂସାର ସାଗରେ ଯାହାକୁ ପାଇଲୁ ଭାବି ନେଲୁ ସିନା ସିଏ ଏକା ତୋର
ଅଧାବାଟେ ସେ ତ ଛାଡି ଚାଲିଗଲା କରି ତତେ ସାତପର
ଆରେ ଦୁଃଖି ମନ ମୋର
ବେସାହାରା ଦୁନିଆରେ ଖୋଜିଲୁ ସାହାରା
ଦେଲା ଜିଏ ନେଲା ସବୁ ହେଲୁ ପଥହରା
ଯେ ପଥର ପଥିକ ତୁ ସେ ପଥ ଭୁଲିଲୁ
ଛଳନାରେ ପଡି ପ୍ରିୟେ ପଥ ତୁ ହଜିଲୁ
ବୁଝିଲୁନି ମାୟା, ମାୟା ମରିଚିକାର ଆତୁରେ ଧାଇଁଲୁ ସିନା ହେଲୁ ଜରଜର
ଆରେ ଦୁଃଖି ମନ ମୋର ମିଛେ କାଇଁ ହେଉ ଏଡିକି ଅଧିର ରେ ଦୁଃଖି ମନ ମୋର
ପାଦତୋ ଛିଡିଲା ରୁଧିରେ ତିନ୍ତିଲା ଆଜି କିଏ ଅଛି କାହିଁ କହ
ବୁଝିବାକୁ ତୋ ବେଦନା ତୋ ମନର କୋହ
ଅନ୍ଧ ବଧିର ମୁକ ତୁ ସାଜିଲୁ ମୁହଁ କାନ ଆଖି ଥାଇ
ଆଖି ଖୋଲି ଥରେ ଦେଖିଲୁ ତ ନାଇ ଛଳନାର ରୂପ ଏଇ
କାନ ଡେରି ଥରେ ଯଦି ତୁ ଶୁଣନ୍ତୁ ବୁଝନ୍ତୁ କପଟ ଭାଷା
ମୁହଁ ଖୋଲି ଥରେ ଯେବେ ତୁ କହନ୍ତୁ ଆସନ୍ତା ସୁନେଲି ଉଷା
ଛଳନାର ରାତ୍ରି ଆଜି କାଳିମାରେ ଭରା
ନାହିଁ ଏଠି ଶାନ୍ତି ସୁଖ ସବୁ ଦିଗହରା
ଛଳନାର ହାତ ଧରି ଚାଲିଲୁ ଆଗକୁ
ଚାହିଁ ଦେଖ ଥରେ ଆଜି କିଏ ଅଛି ପଛକୁ
ସନ୍ତପିତ ତୋ ଅନ୍ତର ଦେଉଛି ଧିକାର କହ ଆଜି ଦୁନିଆରେ ହେଲୁ ତୁ କାହାର
ନିଳକଣ୍ଠ ସାଜି ନିଜେ ପିଇଲୁ ଜହର ସର୍ବହରା ହେଲୁ ଆଜି ତୁ ଭିକାରି ଦାଣ୍ଡର
ଆରେ ଦୁଃଖି ମନ ମୋର
ମିଛେ କାଇଁ ହେଉ କହ ଏଡିକି ଅଧିର ଆରେ ଦୁଃଖି ମନ ମୋର

ସର୍ପ ବଜେଟ

ଶ୍ରୀ ଅରୁଣ କୁମାର ପଣ୍ଡା

ଅବେଳ ଅକାଳରେ ବର୍ଷାର ପହିଲି ସ୍ପର୍ଶ । ଓଦାମଆଟିରେ ଭୁରୁଭୁରୁ ଗନ୍ଧର ମହକ । ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗରୁ ବାତାୟନ ଦେଇ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି ଶାନ୍ତ ଶୀତଳ ସମୀରଣ । କ୍ଲାନ୍ତ ଶିଥିଳ ଅବୟବ ପ୍ରକୃତିର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ଦୁରେଇ ଦେଇ ହୋଇଛି କର୍ମ ମୁଖର । ଦୁଇଚକିଆ ଯାନର ଗତିକୁ ତିବ୍ର କରି, ସରକାରି କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ଆଡକୁ ମାଡି ଆସୁଛି ଅଲୋଡା, ଅଦରକାରି, ଅନାମଧେୟ ଦସ୍ତାବିଜ ପାଇଥିବା "ବିଜ୍ଞାନ ବେପାରି" । ଦ୍ରୁତ, ଅବିଚଳିତ ପାଦର ଗତି ମନ୍ଥର ହେଇଯାଏ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଭାବରେ ଦେଖି ଏକ କାଳସର୍ପ ବିଜ୍ଞାନଗାରରେ । ହୃଦସ୍ପନ୍ଦନର ଗତି ତୀବ୍ର ହୁଏ ଭୟର ମାନସ ମନ୍ଥନରେ, ସର୍ପ ସର୍ପ ବୋଲି କରେ ସେ ଚିତ୍କାର ବିକଳ ମନରେ ।

ଏତାଦୃଶ ଅବସ୍ଥାର ସମୀକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ପହଞ୍ଚିଗଲେ ବାବୁ "ନିର୍ଲଜ" । କାନ୍ଥ ବାଡରେ ପୋଷ୍ଟର ମାରିଲେ "ସର୍ପ" ହଜିଛି ଖୋଜ । ଦେଖି ଏ ପୋଷ୍ଟର ବିକଳ ଗୁପର ବୟୋଜ୍ୟେଷ୍ଠଙ୍କର ବଢିଗଲା ହୃଦସ୍ପନ୍ଦନର ଗତି । କହିଲେ ଚାଲଯିବା ଟି ପ୍ୟାଣ୍ଟ୍ରି (Tea pantry), ମଗଜରେ ଆସିବ ବୁଦ୍ଧି, ବିଚାର ପାଇବାକୁ ଏଥିରୁ ମୁକ୍ତି ।

ଭୟେ ଏ ବିଚାରା ନ ପାଇ ଚାରା, ଦୁଃଖ ଅସହାୟେ ପହଞ୍ଚିଲା ଅଧିକାରିଙ୍କ ଘରେ । ଦୁଃସମ୍ବାଦ ଶୁଣି ଅଧିକାରି ମୋର ପାଇଲେ ମୁର୍ଚ୍ଛା, କହିଲେ ତୋ ରାଶିଟା "ବିଛା" । ରହିଚି ରାହୁ କେତୁଙ୍କର ମହାଦଶା, ଭୋଗିବାକୁ ହେବ ବଡ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ।

ତୁ ପୋଡାମୁହାଁ, ଫଟା କପାଳ, ଭାଗ୍ୟରେ ତୋହର ବହୁତ ଗୋଳ । କେହି ଦେଖିଲେନି ସାପ, ତୁ ଶଳାଟା ମାରିଦେଲୁନି ଆଖିରେ ଛେପ । ଯା କର ତୁହି "ଯଜ୍ଞ କର୍ମ", କଟିଯିବ ତୋ ସର୍ପ ଯୋଗ ।

ଦପ୍ତର ଆସିବୁ ଆଖିରେ ବାନ୍ଧି କଳାକନା, ଚକ୍ଷୁଦୋଷରୁ ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ କରିଦେ ଏକ "ଜୀବନ ବିମା" । ସର୍ପ ଖୋଜିବା ନୁହେଁ ମୋର କର୍ମ, ଯାଅ ତୁ ଉପର ଅଫିସର ।

ଉପରିସ୍ଥ ଅଫିସର ମୋର ମୃଦୁ ହସି କହିଲେ ଦେଖ ମୋର ବାପ, ଚାଲିଛି ଏ ମାର୍ଚ୍ଚ ମାସ ବଜେଟ୍ ନିଅଣ୍ଟ । "ସାପ" ଖୋଜିବା ପାଇଁ ବଜେଟ୍ (Budget) ସଂସ୍ଥାନ ଆଜି ଯାଏଁ କରିନି ଆଲଟ୍ । ଆସନ୍ତା ମାସେ ଅଛି "ମହା ମୂର୍ଖ" କମିଟିର ସଭା, ଏ ବିଷୟେ ସେଠି ଆଲୋଚନା କରାଇବା । ସମୟ ଅତି ସିମିତ, କର ଯାଇ ଉପସ୍ଥାପନା "ସର୍ପ ବଜେଟ୍" ଓ ତାହାର ଏସ୍ଟିମେଟ୍ (Estimate) ।

ମହାମୁର୍ଖ କମିଟିର ମୁଖ୍ୟ "ବଜ୍ରକୀଳା", ପଚାରନ୍ତି ସର୍ପ ଥିଲା କାଳିଆ କି ଗୋରା କିବା ହଳଦିଆ । କରିଥିଲ କି ତୁମେ ପରିକ୍ଷା, ସର୍ପ ଥିଲା ବିଷାକ୍ତ କି ପ୍ରଭୁଭକ୍ତ । ବିନମ୍ରେ କହିଲି ଏ "ବଜ୍ରକୀଳା" ଜାଣିଲି ଆଜି ତୁମ୍ଭ ମୁଣ୍ଡଟା ଗୋବର, ସର୍ପ ଦଶଂନର ଅନୁଭୁତି ନାହିଁ ମୋର । ମଦମତ୍ତ ହସ୍ତି ପରି ରାଗେ ଜର ଜର, ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରନ୍ତି ବାଙ୍ଗରା ବାବା ମହୋଦୟ । ସର୍ପ ଥିଲା ଜଳଚର, ସ୍ଥଳଚର, କି ଥିଲା ତାହାର ଆକାର, ପ୍ରକାର । "ମିଥ୍ୟାମୂର୍ତ୍ତି" ଦମ୍ଭେ ହୋଇ

ଆଗଭର, ଯଦି ସେ ସର୍ପ ହୋଇଥାଏ ଜଳଚର, ଆସିଥିବ ନିଶ୍ଚେ ସେ ଭାରତ ମହାସାଗର କିମ୍ବା ବଙ୍ଗୋପ ମହାସାଗର ମଧ୍ୟର ।
ସର୍ପ ଯଦି ହୋଇଥିବ ସ୍ଥଳଚର, ସିସିଟିଭି (CCTV) କ୍ୟାମେରା ରେ ରଖିବା ନଜର । ସର୍ପ ରକ୍ଷା ନିମିତ୍ତ ହେବ କଡା ସୁରକ୍ଷା, କାଲିଠୁ ଆୟୋଜନ ହେଉ ତ୍ରିସ୍ତରିୟ ସୁରକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥା । ମହାପ୍ରାଚୀର କରାଯାଉ ନିର୍ମାଣ, ଦାୟିତ୍ୱ ନ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଉ ହେ ମହାଜନ ।
ଶୁଣୁଥିଲେ ଧୀର ମନେ "ଅତି ତଣ୍ଡିପ" ମହାଶୟ, କହିଲେ "ସର୍ପ ପରିକ୍ଷାଗାର" କରାଯାଉ ନିର୍ମାଣ ଓ ଦିଆଯାଉ "ସର୍ପ ବିଶେଷଜ୍ଞ" ନିଯୁକ୍ତି ପ୍ରଦାନ । "ଗାଲୁ ମହାରାଜ" ଅତି ସନ୍ତର୍ପଣରେ ନିଦରୁ ଉଠିଲେ, ଏ ବଜେଟ୍ ଏକ୍ସପର୍ଟ (Expert) ନାହିଁ ହେ ବୋଇଲେ ।
ବିନା ବିଶେଷଜ୍ଞେ ବଜେଟ୍ ହେବ ନାହିଁ ଅଧିଗ୍ରହଣ, ନାହିଁ ୟାର କିଛି "ଟର୍ମସ ଆଣ୍ଡ୍ କଣ୍ଡିସନ" (Terms & Condtions) । "ପୋଲା" ବାବୁ ସଗର୍ବେ କହିଲେ ବିଶେଷଜ୍ଞ ହେବୁ ଆମ୍ଭେ ଏ ବଜେଟ୍ ର, ଯଦିଓ ଏ ବିଷୟେ ଜ୍ଞାନ ଆମ "ପୋଥି ବାଇଗଣ" କରିନୁ କେବେ "ବାରି ବାଇଗଣ" ।
"ଭାରିଜା" ମୋର ହେଉଥିଲା ବ୍ୟସ୍ତ, ବିଗତ ବର୍ଷରୁ ଆମ୍ଭେ କରିନୁ ବିଦେଶ ଗସ୍ତ । ହେ ମହାନୁଭବ କରନ୍ତୁନି ଶଙ୍କା, ଖେଦିଯିବୁ ଆମ୍ଭେ ଉଗାଣ୍ଡା, ନାମ୍ବିଆ, କେନିଆ, ଆଫ୍ରିକା । ଏ ବିଷୟେ ବିଦେଶେ କରିବୁ ଆମ୍ଭେ ବିଶ୍ଳେଷଣ, ଛଅ ମାସ ମଧ୍ୟେ କରିବୁ ରିପୋର୍ଟ ପ୍ରଦାନ । ଯଦି "ସର୍ପ ବଜେଟ୍" ହୋଇବ ସଫଳ, ହେ ବଜ୍ରକୀଳା ! ମିଳିବ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଛଦ୍ମଶ୍ରୀ (ପଦ୍ମଶ୍ରୀ) ବା ଛଦ୍ମ ବିଭୁଷଣ (ପଦ୍ମ ବିଭୁଷଣ) ।
ଏକ ବରଷ ବିତି ଗଲା ଏହି ମାଧ୍ୟମରେ, ବଜେଟ୍ ଆପ୍ରୋଭ୍ ହେଲା ବହୁ ଆଲୋଚନା ପରେ । ସର୍ପ ଧରିବା ପାଇଁ ବିଦେଶରୁ ଆସିଲେ "ବିଶେଷଜ୍ଞ" ଓ ବୋଇଲେ ସର୍ପ ଧରିବା ପାଇଁ Man Power ଦରକାର । ଦିଅ ଏକ କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟ ୱାର୍କର ନତୁବା ଏକ ଅଫିସର । ସର୍ପ ଦଂଶନେ ଯଦି କିଛି ହୁଏ କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟ ୱାର୍କର ଆଗେ ହେବ ଆମରଣ ଅନଶନ, ଦୁର୍ବିସହ ହେବ ଆମର ଜୀବନ । ଛେପ ଥୁକିଲେ ଯଦି ପଡେ କା ଉପରେ, ସିଏ ଏକ ଅଫିସର ଏକ ବିଭାଗରେ ।
ନେଇ ଅଫିସର ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରାଗଲା ବିଜ୍ଞାନଗାର ର ଦ୍ୱାର, କାହିଁ ସେ କାଳସର୍ପ ନା କିଛି ଅଛି ଚିହ୍ନିବା ଅତିତ । "କାଳସର୍ପ" ଥିଲା ଏକ କାଳର ଚେତନା, ଜାଣିବା ପାଇଁ ଆମ୍ଭର ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଅବ୍ୟବସ୍ଥା, କରାୟତ କସରତ କେତେ ପାରିବାର ଓ କେତେ ସଚେତନ । ସିଂହାସନେ ବସିଗଲେ ଛାଗଳ ଦେହେ କି ଆସେ ଶତ ସିଂହର ବଳ, କେବଳ କାଳର କରାଳ କଳରେ ଧ୍ୱଂସ ହେବ ମାନବ ସଭ୍ୟତାର ।

ଦୟାର ଉପଯୋଗିତା ତଥା ଉପକାରିତା

ବନମାଳୀ ମହାପାତ୍ର
ବୀରନରସିଂହ ପୁର ଶାସନ, ପୁରି

"ବାବା ଆମ୍‌ଟେ"ଙ୍କ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି "ମଦର ଟେରେସା" ଓ "ବିଲ୍ ଗେଟ୍‌ସ୍" ଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବଲୋକନ କଲେ ଆମେ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଉପନିତ ହେବ ଯେ, ଆମେ ସର୍ବଦା ଦାନୀ ଓ ଦୟାବାନ୍ ଲୋକଙ୍କର ଗୁଣଗାନ କରିଛନ୍ତି ।

ଆଜିର ବିଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ କହୁଛି ଯେ, ଦୟା କେବଳ ଆମକୁ ସୁଖି କରାଇନଥାଏ, ଏହା ଆମକୁ ଦୀର୍ଘାୟୁ ମଧ୍ୟ କରିଥାଏ । ବିଚାର ବୁଦ୍ଧିର ଅଭାବ ସର୍ବଦା ଜୀବନକୁ ଦୁର୍ବିସହ କରିଥାଏ । ମାତ୍ର ଏକ ମିନିଟ୍ ପାଇଁ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତୁ । ଏକ ବିଶ୍ୱ ଯେଉଁ ଠାରେ ସମସ୍ତେ ଜଣେ ଜଣେ ଦୟାବାନ୍ ବ୍ୟକ୍ତି । ଆପଣ ଟ୍ରାଫିକ୍ ଜାମ୍ ରେ ଥିଲାବେଳେ କେହି ଜଣେ ଆପଣଙ୍କୁ ପ୍ରବେଶର ଅନୁମତି ଦେଲେ । କୌଣସି ଦୋକାନ ବଜାରରେ ଭିଡ ଭିତରେ ଆପଣ ଜଣଙ୍କୁ ହଠାତ୍ ଆପଣଙ୍କ ପୁର୍ବରୁ ଯିବାକୁ ଦେଲେ । ନୂତନ ତଥ୍ୟ ସୁରକ୍ଷିତ ଜୀବନର ସଜ୍ଞା ହେଲା ଦୟା ଯୋଗୁଁ ମନୁଷଜାତି ସର୍ବଦା ସମୃଦ୍ଧ । "ଶାନ୍ତାଫେ" ଅନୁଷ୍ଠାନର ପ୍ରାଧ୍ୟାପକ "ସାମ୍ ବାଉଲ୍‌ସ୍" ଆମେରିକାର ପୁରାତନ ସମାଜକୁ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରି ଏକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଉପନିତ ହେଲେ ଯେ ସମାଜ ତିଷ୍ଠିବା ପାଇଁ ପ୍ରଧାନ ଅସ୍ତ୍ର ହେଲା ଦୟା ।

ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ଏକ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଶକ୍ତି ଅଛି ଯାହା ଯୋଗୁଁ ଆମେ ଆବଶ୍ୟକତା ସମୟରେ ଅନ୍ୟ ମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଆଗଭର ହେଇଥାଉ । ଏହା ଗବେଶଣା ଲବ୍ଧ ଯେ ଦୟା ଓ ଦାନଶୀଳତା ଆମକୁ ଖୁସି ରଖିଥାଏ । ପ୍ରଫେସର୍ ସାମ୍ ଙ୍କ ମତରେ, ଶିକ୍ଷା ମାଧ୍ୟମରେ ଛାତ୍ରମାନେ ପ୍ରମାଣିତ କରି ଦେଖେଇଥିଲେ ଯେ, ଅଧିକା ଦାନ କରିଥିବା ଓ ଦୟାଭାବ ଦେଖେଇଥିବା ଛାତ୍ରମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ଖୁସି ଥିଲେ । ଅଜଣା ଲୋକ ବା ପ୍ରିୟ ଲୋକ ଯାହାକୁ ବି ସାହାଯ୍ୟ କଲେ ଏହା ଆନନ୍ଦକୁ ବହୁଗୁଣିତ କରିଥାଏ । ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ବା ନଗଣ୍ୟ ପରୋପକାର କାର୍ଯ୍ୟ ବହୁ ଉଚ୍ଛାସନ ଦେଇଥାଏ । ଅଜ୍ଞାତ ଲୋକପାଇଁ ଚା" ଟିଏ ଦାନ କଲେ ସାମୟିକ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଜଣେ ଅସମର୍ଥ ପଡୋଶୀ ପାଇଁ ସଉଦା ଅଣିଦେବାରେ ସମ୍ପର୍କ ଦୀର୍ଘସ୍ଥାଇ ହୁଏ । ଦୟାଭାବର ମଧ୍ୟ ସୁଖ ଅପେକ୍ଷା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଉପକାରୀତା ରହିଚି । ଦୟାଶୀଳତା ଉତ୍ତମ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ଚାବିକାଠି । ଯେଉଁମାନେ ଅଭ୍ୟାସଗତ ଭାବେ ପରୋପକାରୀ, ସେମାନଙ୍କର ମାନସିକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଭଲ ରୁହେ ଓ ହୀନମନ୍ୟତା ଆସେ ନାହିଁ । ଏହା ସର୍ବଜନବିଦିତ ଯେ ସୁଖ, ସମୃଦ୍ଧି ଓ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଗୋଟିଏ

ରଜ୍ଜୁରେ ବନ୍ଧା । ଅଧିକନ୍ତୁ ଆପଣ ଯଦି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର ସ୍ନେହ ଦେଖାନ୍ତି ତେବେ କ୍ରୋଧ ଭୟ ଓ ପ୍ରତିଶୋଧ ପରାୟଣତା ଆପେ ଆପେ ଅପସରି ଯିବ । ଦୟାଭାବ ମନୁ୍ୟଷ୍ୟ ମନରେ ଏକ ନୂତନ ପରିବର୍ତ୍ତନର ତରଙ୍ଗ ଖେଳାଇ ଦେଇଥାଏ ଯାହାକି ଆମ କର୍ମମୟ ଜୀବନରେ ଉତ୍ସାହ ଅଣିଥାଏ ।

ଏହି ଦୟାଭାବ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର ହେଲେ ଏହାର ଉପକାରିତା ବହୁଗୁଣିତ ହୋଇଯାଏ । ଏହା ସେତେବେଳେ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ଅଜ୍ଞାତ ବ୍ୟକ୍ତି ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ପାଇଁ ଦୟାଳୁ ହୁଏ ।

କ୍ଷଣ ମାତ୍ର ପାଇଁ କଳ୍ପନା କରନ୍ତୁ, ଆମର ବିଶ୍ୱ ଯେଉଁଠାରେ ସମସ୍ତେ ଜଣେ ଜଣେ ଦୟାଳୁ ବ୍ୟକ୍ତି । ତେବେ ଯାଇ ସେହି ବିଶ୍ୱର ଅଧିବାସୀ ଅନ୍ୟପ୍ରତି ଦୟାଳୁ ହେବାରେ ଅଧିକ ଖୁସି ଅନୁଭବ କରିବେ । ଯେପରି ଖୁସି ଜଣେ ଛୋଟ ପିଲା ଆଇସ୍କ୍ରିମ୍ ଟିଏ ପାଇଲେ ହୋଇଥାଏ ।

ଆମେ ଏହା ଆଖପାଖରୁ ମଧ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିପାରିବା । ସାହି ପଡିଶା ପିଲାଙ୍କ ପାଇଁ କିଛି ଚକୋଲେଟ୍ କିଣି ପାରିବେ । ଜରା ନିର୍ବାସକୁ ଯାଇ ଅନ୍ତେବାସୀ ମାନଙ୍କ ସହିତ କିଛି ସମୟ ବିତାଇ ପାରିବା । ଏପରି କଲେ ଦେଖିବେ ଆପଣଙ୍କ ଚଲାପଥ କୁସୁମିତ ହୋଇଉଠିବ ।

ବାର୍ଷିକ ଉତ୍ସବ ଅପ୍ରେଲ୍ ୨୦୧୭: ନୁପୁର ଟିମ୍‌ଙ୍କ ନୃତ୍ୟପ୍ରଦର୍ଶନ

ଆଧୁନିକ ସମାଜରେ କୃତଜ୍ଞତାର ଅଭାବ

ବନମାଳୀ ମହାପାତ୍ର

ବୀରନରସିଂହ ପୁର ଶାସନ, ପୁରି

ଆପଣଙ୍କୁ ଜଣେ ତିରସ୍କାର କଲେ ଯେତିକି କଷ୍ଟ ନହୁଏ, ଜଣେ ଉପକୃତ ବ୍ୟକ୍ତି କୃତଜ୍ଞତା ବଦଳରେ ଖାମ ଖିଆଲି ଭାବେ ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣେଇଲେ ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ କଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ଆପଣଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତ ଆରାମ ମିଳେ ସେତେବେଳେ ଯେବେ ଆପଣ ଜାଣିବାକୁ ପାଆନ୍ତି ଯେ ଆପଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପକୃତ ଏକାଧିକ ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷ କୃତଜ୍ଞତାର ଲକ୍ଷଣକୁ ସଦାସର୍ବଦା ମନରେ ଉଜ୍ଜିବିତ କରି ରଖିଚନ୍ତି । ଜୀବନକାଳ ମଧ୍ୟରେ ଜଣେ କିନ୍ତୁ କୃତଜ୍ଞଲୋକ ଅପେକ୍ଷା ଅକୃତଜ୍ଞ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଅଧିକ ସାମ୍ନା କରିଥାଏ । ସେମାନେ ସମାଜର ଜଣେ ଜଣେ କଳଙ୍କ ।

ଥରେ ଜଣେ ଟାକ୍ସି ଚାଳକ ଗୋଟିଏ ଟଙ୍କାର ଥଳି ଫେରେଇବା ପାଇଁ ସାରାଦିନ ଖୋଜି ଜନୈକ ଭଡାଟିଆ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ଟଙ୍କା ଥଳୀ ଫେରେଇଲା । କିନ୍ତୁ ସାଧୁବାଦ୍ ପାଇବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଓଲଟା ପ୍ରଶ୍ନର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଲା । “ମୋତେ କାହିଁକି ଟାକ୍ସିରୁ ଓଲ୍ହାଇବା ମାତ୍ରେ ଫେରେଇ ନଥିଲୁ ?”

“ଧନ୍ୟବାଦ ଓ ଦୟାକରି” ଏହି ଦୁଇଟି ଛୋଟ ଶବ୍ଦ ମାଧ୍ୟମରେ ଆମେ ଜୀବନର ପଥକୁ ସରଳ କରିପାରିବା । ଆମେ ନିତିଦିନ ସାମ୍ନା କରୁଥିବା କିଛି ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷ ଯଥା କ୍ଷୀରବାଲା, ଖବର କାଗଜ ବାଲା ଆଦିଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ କହି ବିଦାୟ ଦେବା । ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ଆମେ ଆମ ନିଜ ସମ୍ପର୍କୀୟ ମାନଙ୍କ ସହିତ ମଧ୍ୟ ରଖିବା । କୃତଜ୍ଞତାର ସର୍ବଶେଷ୍ଠ ନିଦର୍ଶନ ଆପଣ ପାଇବେ, ଜେତେବେଳେ ଜାନିବେ ଯେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରତି ବର୍ଷ ବ୍ଲଡ୍ ବ୍ୟାଙ୍କ୍ କୁ ରକ୍ତ ଦାନ କରନ୍ତି, କାରଣ ସେ ନିଜେ ରୁଗ୍ଣ ଥିଲା ବେଳେ ଅନ୍ୟ କାହାଠାରୁ ରକ୍ତ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ଏହି କ୍ରମରେ ବିଜ୍ଞ ପ୍ରଶାସକ ଭି.ପି. ମେନନ୍ ଙ୍କ ଏକ କଥା ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ । ନିଜ ଜୀବନର ଆଦ୍ୟ ସମୟରେ ସେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ଗତି କରୁଥିଲେ । ସେପରି ସମୟରେ ଜଣେ ଶିଖ୍ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ତାଙ୍କୁ ୨୦ ଟଙ୍କା ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲେ । ଯେବେ ଫେରେଇବାର ସମୟ ଆସିଲା, ମେନନ୍ ବାବୁ ଟଙ୍କା ଫେରେଇବାକୁ ଗଲେ । କିନ୍ତୁ ସେହି ଶିଖ୍ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଟଙ୍କା ନ”ନେଇ ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷଙ୍କୁ ଦାନ କରିବାକୁ କହିଲେ ଯାହାରକି ଆବଶ୍ୟକତା ଥିବ । ନିଜ ଜିବନାବସନ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ମେନନ୍ ସାହେବ୍ ଏହି କଥା ମନେ ପକେଇ ନିଜ ଝିଅ ଦ୍ୱାରା ଜନୈକ ଭିକାରିକୁ ଦାନ କରିଥିଲେ । ଏପରି ଲୋକମାନେ ହିଁ ଚିର ନମସ୍ୟ ଓ ଚିର ଆଦରଣିୟ ।

ଓଁ

ଅଚ୍ୟୁତାନନ୍ଦ ପଲେଇ
ଗଣ୍ଡକୀ – ୩୯, ଅଣୁଶକ୍ତିନଗର

ଓଁ ହେଉଛି ପବିତ୍ର ଏକାକ୍ଷରୀ ମନ୍ତ୍ର । ଓଁ ହେଉଚି ଏକ ଗୂଢତରାତ୍ମକ ଅକ୍ଷର । ଓଁ ହେଉଛି ବିଶ୍ୱର ଆଶ୍ରୟ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଓଁ ରେ ନିବାସ କରୁ, ଓଁ ରେ ବିଚରଣ କରୁ । ଆମେ ଓଁ ରେ ପାଉ ଅନ୍ତିମ ବିଶ୍ରାମ, ଓଁ ରେ ପାଉ ଆମର ପରମ ଧେୟବସ୍ତୁ ।

ଓଁ ହେଉଛି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ପ୍ରତୀକ । ଓଁ ହେଉଛି ଶକ୍ତିର ସୂଚକ । ଓଁ ସକଳ ଜୀବଗଣଙ୍କର ଜୀବନ । ଓଁ ହେଉଛି ସବୁରି ଆତ୍ମାର ଆତ୍ମା । ଓଁ ସ୍ୱୟଂ ବ୍ରହ୍ମ । ଓଁ ହିଁ ସଚିଦାନନ୍ଦ । ଓଁ ଅନନ୍ତ । ଓଁ ସନାତନ । ଓଁ ଅମର ଅଜର । ଓଁ ସକଳ ବସ୍ତୁର ଆଧାର । ଓଁ ସକଳ ବେଦର ମାତା । ଓଁ ସକଳ ଭାପାର ଭିତ୍ତି । ଓଁ ରୁ ସକଳ ନାଦ ଜାତ ।

ଓଁ ହେଉଛି ଶ୍ରେଷ୍ଠତମ ମନ୍ତ୍ର । ଓଁ ହେଉଛି "ସୋ ହମ୍" । ଓଁ ହେଉଛି "ଓଁ ତତ୍‌ସତ୍" । ଓଁ ହେଉଛି ଆପଣଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକଟି ପଦକ୍ଷେପର ମାର୍ଗଦର୍ଶୀ ଦୀପଶିଖା । ଓଁ ଆପଣଙ୍କ ପଥକୁ ଆଲୋକିତ କରେ ।

ଓଁ ହେଉଛି ସକଳ ନାଦର ଆଧାର –

ଓଁ ସକଳ ନାଦର ଆଧାର । ଅ, ଉ, ଏବଂ ମ ଏହି ତିନୋଟି ଅକ୍ଷରକୁ ନେଇ ଓଁ ଗଠିତ । ଏବଂ ଶବ୍ଦତରଙ୍ଗ ସମସ୍ତ ବର୍ଗ ଏହି ତିନୋଟି ଉଚ୍ଚାରଣର ଅନ୍ତର୍ଗତ । ଚତୁର୍ବେଦର ସାର ହେଉଛି କେବଳ ଓଁ । ଯେ ଓଁ ବୋଲି ଆବୃତ୍ତି କରନ୍ତି, ଜଥାର୍ଥରେ ସେ ଜଗତର ସମସ୍ତ ପବିତ୍ର ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥ ଆବୃତ୍ତି କରନ୍ତି । ଓଁ ହେଉଛି ଜଗତର ସକଳ ଧର୍ମ ଓ ସମସ୍ତ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରର ମୂଳଉତ୍ସ ବା ଆଦିମାତା ।

"ଅ" ସ୍ଥୂଳ ଜଗତର ପ୍ରତୀକ; "ଉ" ମାନସ ଜଗତର, ସୂକ୍ଷ୍ମ ଜଗତର, ଆତ୍ମ ଜଗତର ତଥା ସମସ୍ତ ନଭୋମଣ୍ଡଳର ପ୍ରତୀକ ଏବଂ ସୁଷୁପ୍ତି ତଥା ଜାଗ୍ରତ ଉଭୟ ଅବସ୍ଥାରେ ଯାହାସବୁ ଜ୍ଞାନର ଅତୀତ, ଯାହାସବୁ ବୁଦ୍ଧିର ଅତୀତ, ସେ ସବୁର ପ୍ରତୀକ ହେଉଛି "ମ" । ଓଁ ସବୁକିଛିର ପ୍ରତୀକ । ଓଁ ହେଉଛି ଜୀବନର, ଭାବନାର ତଥା ବୁଦ୍ଧିର ପ୍ରତୀକ । ଓଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ, ଅତୀବ ମହିମାମୟ । ଓଁ ପୂଜନୀୟ । ଅତି ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ ଓଁ କାର ନାଦ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଅର୍ଥ ଓ ଭାବ ସହିତ ଅନ୍ତଷ୍କରଣରେ ଓଁ କାର ଜପ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଓଁ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଉଚିତ୍ ।

ଓଁ କାରର ଶକ୍ତି:- ଓଁ ଉଚ୍ଚାରଣ ସହିତ ନାଭି ପ୍ରଦେଶରୁ ପ୍ରଣବ ଶବ୍ଦ ଉଚ୍ଚାରଣ ହୁଏ ଏବଂ ସେହି ଶବ୍ଦକୁ ଅତି ଧୀରଗତିରେ ଶିରଶୀର୍ଷସ୍ଥ ବ୍ରହ୍ମରନ୍ଧ୍ର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଠାଇ ନେଇ "ମ" ରେ ସମାପ୍ତ କରାଯାଏ । "ମ" ର ତରଙ୍ଗକୁ କିଛି ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରଲମ୍ବିତ କରି ରଖାଯାଏ ।

ଯେତେବେଳେ ଆପଣ କ୍ଳାନ୍ତ ଅବସନ୍ନ ହୋଇପଡିବେ, ସେତେବେଳେ ପଚିଶଥର ଓଁ କାର ଆବୃତ୍ତି କରନ୍ତୁ । ଦେଖିବେ ଆପଣଙ୍କ ଭିତରେ ନୂତନ ଶକ୍ତି ଓ ନୂତନ ଉତ୍ସାହ ପୂର୍ଣ ହୋଇଯିବ । ଓଁ କାର ଆବୃତ୍ତି ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ପୁଷ୍ଟିକର ରସାୟନ ବାଟନିକ୍ । ଓଁ କାରର

ଛନ୍ଦୋମୟ ଉଚ୍ଚାରଣ ମନକୁ ପ୍ରଶାନ୍ତ ଏକାନ୍ତ କରିଦିଏ ଏବଂ ଆତ୍ମ-ସାକ୍ଷାତକାର ଲାଭ ପାଇଁ ଯେଉଁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଯୋଗ୍ୟତା ଆବଶ୍ୟକ, ଓଁ କାର ତାହା ଆଣିଦିଏ ।

ସର୍ବଦା ଓଁ କାର ସ୍ମରଣ କରନ୍ତୁ – ଓଁ ହେଉଛି ଏକ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାୟକ ଶବ୍ଦ । ଓଁ କାର ପ୍ରେରଣା ଓ ପ୍ରଜ୍ଞା ପ୍ରଦାନ କରେ । ଓଁ କାର ମନକୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତିରେ ଅମ୍ଳାନ ଗୌରବ ଓ ଅବିନଶ୍ୱର ମହିମାର ଶୀର୍ଷକୁ ଉତ୍‌ଥିତ କରିଦିଏ । ମନ ମଧ୍ୟରେ ଓଁ କାର ଜପ କରନ୍ତୁ । ଓଁ କାରରୁ ଶକ୍ତି ଆହରଣ କରନ୍ତୁ । ଓଁ କାରରୁ ଉତ୍ସାହ ଲାଭ କରନ୍ତୁ । ଓଁ କାରରୁ ବଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁ । ଓଁ କାରରୁ ପରମାନନ୍ଦ ପାନ କରନ୍ତୁ । ଓଁ କାର ଧ୍ୟାନ କରନ୍ତୁ ।

ବାର୍ଷିକ ଉତ୍ସବ ଅପ୍ରେଲ୍ ୨୦୧୭: କୁନି କଳାକାରଙ୍କ ନୃତ୍ୟ

ପିତା ଓ ମାତାଙ୍କ ସେବା

ଧୋବା ଗୌଡ

୧୨/ଅଳକାନନ୍ଦା, ଅଣୁଶକ୍ତିନଗର, ମୁମ୍ବାଇ

"ମା" ଦଶମାସ ଗର୍ଭରେ ଧରି ପ୍ରସବ ବେଦନା ସହି ଛୁଆଟିକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଥାଏ । ଜନ୍ମ ହୋଇ ଧରାପୃଷ୍ଠରେ ଛୁଆଟି ପହଞ୍ଚିବାପରେ କୁଆଁ କୁଆଁ କରି କାନ୍ଦୁଥାଏ । "ମା" ନିଜର ସମସ୍ତ ଦୁଃଖ ବେଦନାକୁ ଭୁଲିଯାଇ କୁଆଁ କୁଆଁ କରି କାନ୍ଦୁଥିବା ଛୁଆଟିକୁ ନିଜ କୋଳରେ ଧରି ସ୍ତନପାନ କରାଇଥାଏ । ଛୁଆଟିର ସେ ସମୟରେ "ମା" ଛଡା ଆଉ କେହି ନଥାଏ ସାହାଭରସା । ଛୁଆଟି ଟିକିଏ ବଡ ହୋଇଗଲା ପରେ ନିଜ ଗୋଡରେ ଚାଲିବା ଅରମ୍ଭ କରିଥାଏ ।କିନ୍ତୁ ଥରକୁ ଥର ଭାରସାମ୍ୟ ନସମ୍ଭାଳି ବରମ୍ବାର ଭୁଇଁରେ ପଡିଯାଇଥାଏ ।ଆଉ "ମା" "ମା" ବୋଲି କାନ୍ଦି ଉଠୁଥାଏ ।"ମା" ଛୁଆଟିକୁ କୋଳାଗ୍ରତ କଲାପରେ ଛୁଆର ସମସ୍ତ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୁଲିଯାଇ ନିରାପଦରେ ଶୋଇଯାଇଥାଏ । ଛୁଆଟିଏ କଥା କହିବା ଆରମ୍ଭ କରିଥାଏ ସେହି ଅମୁଲ୍ୟ ଶବ୍ଦ "ବାପା" "ମା" ଶବ୍ଦରୁ । ଯଦି ଛୁଆ ଛୁଆ ପରଷ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କଳହ, କଜିଆ କରିଥାନ୍ତି, ଯଦି ଗୋଟିଏ ଛୁଆ ଅନ୍ୟ ଛୁଆଙ୍କ ପାଖରେ ଟିକିଏ ଦୁର୍ବଳ ପଡି ଯାଇଥାଏ, ଆଗେ ଆଗେ ଛୁଆ କହି ଉଠିଥାଏ "ଆଜି ମୋ ପିତା ଓ ମାତାଙ୍କୁ କହିବି । ତୋତେ ଦେଖିବେ ରହ ।" କାହିଁକିନା ସାହାଭରସା କେବଳ ପିତା ଓ ମାତା । ଛୁଆଟିଏ ଟିକିଏ ବାଲ୍ୟ ଅବସ୍ଥାରୁ କିଶୋର ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସିବାପରେ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟ କରି କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇ ପଡିଥାଏ ।ଟିକିଏ ବିଶ୍ରାମର ଆଶ୍ରା ପାଇଗଲେ "ପିତା ଓ ମାତା" ଭଳି ଅମୃତ ଶବ୍ଦ ହିଁ ମୁହଁରେ ଲହରି ଯାଇଥାଏ । ଯାଉଥିବା ସମୟରେ ଯଦି ପଥର ଭୟଭୀତ ବସ୍ତୁ ଓ ଯାନବାହାନର ହଠାତ୍ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକ୍ଷଣି ସ୍ୱପ୍ରବୃତଭାବେ ସେହି ଅମୃତ ଶବ୍ଦ "ମା ଓ ବାପା" ହିଁ ତୁଣ୍ଡରେ ଆସିଯାଇଥାଏ । ହଠାତ୍ ଘଡଘଡି କିମ୍ବା ମେଘ ଗର୍ଜନର ଚିକ୍ରାର ଶୁଣିବା କ୍ଷଣେ କ୍ଷଣେ ହଠାତ୍ ମୁଖରେ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୋଇଯାଏ ସେହି ଅମୃତତୁଲ୍ୟ ଶବ୍ଦ "ପିତା ଓ ମାତା" । ଯଦି କେତେବେଳେ ମଣିଷଟିଏ ଜ୍ୱର, ମୁଣ୍ଡବ୍ୟଥା କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ଶରୀର ପୀଡାରେ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଥାଏ ତାରି ମୁଖରେ ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦ "ବାପା" କିମ୍ବା "ମା" ହିଁ ପ୍ରାଥମିକ ଯନ୍ତ୍ରଣା ନାମକ ଔଷଧ ସଦୃଶ୍ୟ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଥାଏ ।ଅହି ଅମୁଲ୍ୟ, ଆଦରଣିୟ, ଜଣା କିମ୍ବା ଅଜଣା ଅସଂଖ୍ୟ ଥର ର ବ୍ୟବହାରରେ ମନୁଷ୍ୟର ମୌଳିକ ଆବଶ୍ୟକତା ଓ କଷ୍ଟ ନାମକ ରୁପରେ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୋଇଥାଏ । ଅର୍ଥାତ ଏହି ଅମୁଲ୍ୟ ଶବ୍ଦ ଶରୀରରେ ଅର୍ନ୍ତନିହିତ ମାଂସ ଓ ରକ୍ତ ସହ ଜଡିତ ଏବଂ ମାତା ଓ ପିତା ଆମ ଶରୀରର ରକ୍ତ, ମାଂସରୁ ଅଭିନ୍ନ ଓ ଅଭିଚ୍ଛିନ୍ନ । ଏହି ପିତା ଓ ମାତା ହିଁ ଜୀବନ୍ତ ଈଶ୍ୱରର ପ୍ରତୀକ ।

ସମସ୍ତ ପିତା ଓ ମାତାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ସ୍ୱପ୍ନ । ନିଜ ପିଲାଟିଏ ବଡ ହୋଇ ଭଲ ମଣିଷଟିଏ ହେଉ ଏବଂ ସୁଚରିତ୍ର, ଆଜ୍ଞାଧିନ, ସଦ୍‌ବ୍ୟବହାର ଗୁଣ ହିଁ ମାତା ଓ ପିତାଙ୍କର ସ୍ୱପ୍ନ ଓ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖରେ ମାଗୁଣି । ପିତା ମାତା ହିଁ ନିଜେ ଝଡଝଞ୍ଜାରେ କଷ୍ଟ ସହି ଛୁଆଟିକୁ ବଡ କରିଥାନ୍ତି ଓ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଭବିଷ୍ୟତର ରାସ୍ତା ଦେଖାଇଥାନ୍ତି । ଅହି ସମସ୍ତ ଅମୁଲ୍ୟ ଅବଦାନ ଓ

ତ୍ୟାଗର ପ୍ରତିବଦଳରେ କୌଣସି ପିତା ଓ ମାତା ମଧ୍ୟ ଫେରନ୍ତା ଉପହାରର ଆଶାରେ ଦାବି କରି ନଥାନ୍ତି ।କେବଳ ମାତ୍ର ତାଙ୍କରି ମୁଖରେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରତିବିମ୍ବ ଭଳି ଆଶାର ଆଲୋକ ଭାବେ ନାଚିଉଠୁଥାଏ "ବୃଦ୍ଧାକାଳରେ ଟିକିଏ ସେବା" ।

ଜଦି କୌଣସି ସମୟରେ ମଣିଷଟିଏ ବୃଦ୍ଧା ପିତା କିମ୍ବା ମାତାଙ୍କର ହାତ ଧରି ଧରି ଯାଉଥାଏ, ନିଜ ଛାତିକୁ ଫୁଲେଇ ଗର୍ବରେ କହିବା କଥା "ହାତ ଧରି ଚାଲି ଶିଖେଇବା ବାପା ଓ ମା ଙ୍କର ହାତ ଧରି ନେବା ଭାଗ୍ୟ ପାଇଛି"। ସଂସାରରେ ପିତା ଓ ମାତାଙ୍କ ସେବାଠାରୁ ମହାପୁଣ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ହିଁ ନାହିଁ। ଯଦି କାହାରି ମନରେ ଟିକିଏ ଦ୍ୱିଧା ଆସିଯାଇଥାଏ, ସେହି ମହାନ୍ ପୁରୁଷଙ୍କ ସେବା ପାଇଁ, ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ ନିଜର ବାଲ୍ୟାବସ୍ଥାକୁ ଓ ନିଜର ବର୍ତ୍ତମାନର ପରିଚୟକୁ । ସେତେବେଳେ ରୁଗ୍‌ଣା ବୃଦ୍ଧା ପିତା ଓ ମାତାଙ୍କ ଆଖିରେ ଖୁସିର ଲହରି ଆସିଥାଏ ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ସନ୍ତାନ ଓ ସନ୍ତତି ଟିକିଏ ଗୋଡ ହାତ ମାଲିସ୍ କରିଦେଇଥାନ୍ତି କିମ୍ବା ମୁଠାଏ ଭାତ ବୃଦ୍ଧା ପିତା କିମ୍ବା ମାତାଙ୍କୁ ଖୁଆଇ ଦେଇଥାନ୍ତି । ମୋ ଜୀବନରେ ଘଟି ଯାଇଥିବା ଅଭୁଲା ଦିନର କଥା- ମୋ ବାପା ମୁମ୍ବାଇର ଯଶଲୋକ ହସ୍ପିଟାଲ୍‌ରେ ଚିକିତ୍ସାଧିନ ଥିଲେ। ଦିନେ ମୁଁ ତାଙ୍କରି ପାଦ ତଳେ ବସି ଗୋଡ ଚିପୁଥାଏ। ବାପା ନିଜର ଶରୀର ପୀଡାକୁ ଭୁଲିଯାଇ କହୁଥାନ୍ତି "ବାପ ମୋ ପାଇଁ କେତେ କଷ୍ଟ ସହିଲୁ"। ଟିକିଏ ସମୟ ପରେ ମୁଁ ଫଳରସ ଓ ଭାତ ମୁଠାଏ ଖାଇବାକୁ ନିଜ ହାତରେ ଦେଲି। ବାପା ତୁଣ୍ଡରେ କିଛି ସ୍ପର୍ଷ କରିବା ପୁର୍ବରୁ ଆପେ ଆପେ କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ "ବାପ ତୁ କିଛି ଖାଇଛୁ ତ"? ମୋର ବୋହୁ, ଅଳିଅଳ ନାତି ଓ ନାତୁଣି କିଛି ଖାଇଲେ କି ନାହିଁ? ଅର୍ଥାତ ସମସ୍ତ ପିତା ଓ ମାତା ନିଜର କଷ୍ଟ ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ ନ ଦେଖାଇ କେବଳ ସନ୍ତାନ ଓ ସନ୍ତତିଙ୍କର ସୁକାମନାରେ ଲାଗି ପଡିଥାନ୍ତି ।

କିନ୍ତୁ ଆଜି ସେହି ମହାନ୍ ସେବାରୁ ମୁ ବଞ୍ଚିତ । କାହିଁକି ନା ସେ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସେବା କରିବାକୁ ଚାହୁଁଚି, କିନ୍ତୁ ବଞ୍ଚିତ । ସମସ୍ତ ସୁଜନମାନଙ୍କୁ ହାତ ଯୋଡି ମୁଁ କହୁଚି, "ପିତା ଓ ମାତାଙ୍କର ସେବା କରିବା ହିଁ ମନୁଷ୍ୟର ପରମ ଧର୍ମ। ଆସ ସମସ୍ତେ, ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦରେ ସମସ୍ତେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ପ୍ରତିଶୃତି ଦେବା:

"ମାତା ଓ ପିତାଙ୍କ ସେବା କରିବା
ନିଜ ନିଜକୁ ଧନ୍ୟ ମଣିବା" ।

Pratyusha Rath, Class I

Amogh Tripathy, Class I

Pratyusha Rout, Class I

Pragnya Sahoo, Class VII

Pragnya Sahoo, Class VII

ବାର୍ଷିକ ଉତ୍ସବ ଅପ୍ରେଲ୍ ୨୦୧୭: କୁନି ନୃତ୍ୟକଳାକାର

କଳିଙ୍ଗ ମହୋତ୍ସବ ଅକ୍ଟୋବର ୨୦୧୬: ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ବି.ଜେ. ପଣ୍ଡା ଏବଂ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଶରତ ମହାପାତ୍ରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦୀପ ପ୍ରଜ୍ୱଳନ; ଅତିଥି ଓ ସମିତି ସଦସ୍ୟଙ୍କ ଦ୍ୟାରା ଅଣୁଲିପି ଉନ୍ମୋଚନ

ବାର୍ଷିକ ଉତ୍ସବ ଅପ୍ରେଲ୍ ୨୦୧୭: କୁନି ନୃତ୍ୟକଳାକାରଙ୍କ ଗହଣରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିକା

କଳିଙ୍ଗ ମହୋତ୍ସବ ଅକ୍ଟୋବର ୨୦୧୬: ସୋହିନି ମିଶ୍ରଙ୍କ ସଙ୍ଗିତରେ କୁନିପିଲାମାନଙ୍କ ନୃତ୍ୟ ଉପଭୋଗ

FREE- SPIRIT

Biswanath Mishra
Lecturer English (Retired), Puri

Independence is for the very few, it is a privilege of the strong. And who ever attempts it even with the best right but without inner constraint proves that probably he is not only strong, but also daring to the point of recklessness. He enters a labyrinth through which it becomes extremely difficult and confusing to find the right escape, he multiplies a thousand fold the dangers which life brings with it, loses his way, becomes lonely and is torn piecemeal by some strange dictates of conscience. Supposing one like that comes to grief, no one outside him understands his woe, they neither feel it nor sympathize. His tragedy multiplies as he cannot make a retreat any longer, nor can he go back to the pity of men. One has to test himself to see that one is destined for independence and command and do it in right time. One should not play clever tricks with his own tests, though they may be the most dangerous game one could play and are tests that are finally taken before no witness or judge but ourselves. Education, awareness, morality and constraint are but few essential fundamentals one needs to culture to be worthy of independence, a stallion that jumps barriers at will if controls let loose. Before we proceed any further, I feel it imperative that an aspirant of independence should be convincingly clear at heart and in mind as to what does the word truly envisage? What are its utilities for a common man in translating his dreams of life to reality and whether all his persistent endeavors are left incomplete and fruitless without it? How deeply noble and rightly deserving are his dreams? He needs to seek answers to these questions standing on the surface of this living earth inhabited by thousands of species and hundreds of millions like him of the gruesome totality of which he constitutes but an abysmally negligible entity. Unrestraint freedom, like an unbridled stallion symbolizes anarchy, destroys social harmony, ruins hope for

a better tomorrow and infuses fear among the weak, not merely that, it also does not spare the practitioner, rather in the maddened fury he transforms into a diabolic curse upon himself and the rest. In the modern context of the world squeezing every day and the distance between nations and people narrowing in rhythm, independence is an obsolete phenomenon and more so a dangerous philosophy. If we trace back the history of human civilization, we find a very strong individual or a smaller group with the support of the strong self-proclaimed fit and free to rule and prevailed upon the weak as God sent rulers and hence unaccountable. The morality of the ruling group, however, is the most alien and embarrassing to present taste. It accounts for a violent psychology and a gross abuse of individual right and is squarely responsible for the creation of class, the ruler and the ruled and paved the way to artificiality in conduct in both their parts. The ruler pretended to be caring and the ruled pretended to be loyal, while at heart each cultivated compounding hatred and intolerance for the other and began to corrupt itself as did the divine pair. The clever, the crafty and the masters of manipulations have outwitted the intelligent, the thinkers, the philosophers and the visionaries and have rejoiced their haunted will to power, generation after generation and centuries after centuries till date. One may justify when it is said that the majority is might but what is the rationality to claim that the majority is also right, and the most appropriate? It is not by speeches and majority resolutions that the most thwarting and imminent problems of the time are answered, but by instant decision of an iron head. The shortsighted and quick handed politicians who are at the top to-day with this insanity, without any inkling that their separatist policies weaken them from within though overtly they may celebrate victory and thus the most unequivocal portents are now being overlooked, or arbitrarily and mendaciously reinterpreted. It is a diabolic misfortune that the human race, cutting across the boundaries of nations and continents have been honouring this unreal conviction of "resolution by majority" and no thinker of mankind has yet questioned the authenticity of this universally acknowledged philosophy that has been misleading mankind globally. Similarly the idea of independence and freedom which are

both unreal and undesirable has been blindly and falsely conceived and the mankind has been very dearly paying and suffering inexplicable miseries on account of this wrong concept and bad learning.

We are on to a world that already existed since time immemorial inhabited by millions of species and millions of our class, our sojourn being a very normal day to day incident where entry and exit are extremely regular, though it may be personally considered a unique event. That we make this entry a memorable one for ourselves, it is essential that we acknowledge and honour all that pre-existed and all that are presently sharing this planet with us as our congeners. That being the ultimate truth of our emergence, what becomes all the more important for us is to effect and put to practice all our mettle and intellect in harmony with the scheme of things so that we neither collide with or crash land in other's domain and create situation of conflict, inconvenience to others and problems to ourselves. This being our mission, what we may bank on is not independence, but the principles of inter-dependence and a free spirit that can help us soar above the limited considerations of self to selflessness and universality. If we fall back on to the wise saws of the Vedas, we shall find how it prescribes it for an individual to practice spiritual morality for the well being of all the species that trade the planet with him and for him a desire of universal welfare and a free spirit to deliver all the best in him without restraint with malice for none. Personally, it is his individual responsibility to ensure that all his potentials have developed in full and wisely utilized optimally to fulfill his mission without drainage and wastage. He will have his expectations too. He wishes to give his free will a pair of wings that it can soar high and explore the possibilities of selfless discoveries for universal welfare and for the well being of mankind and expects a restraint free atmosphere for his free spirit to trade on. Knowing for certain that his individual capabilities alone, can not change the face of the world, he will also like co-operation from equals around him as an essential component for the success of his mission, but that again is beyond his reach and ability. The scheme of things must so provide, the system generated must so conform, and all his equals around must so realize and activate that the selfless

free spirit is allowed a luxuriant growth for the holistic advantage of this only living planet. The concept of free spirit remains unreal or utopian unless, the aforesaid agents voluntarily conform to the letter and spirit of the terms they symbolize and stand for. That both our survival and success, to a determinate measure depends on forces outside us, our claim to independence appears hypocritical and a political gimmick. The advocates and preachers of individual liberty should be held accountable for their shortsightedness, lack of wisdom and vision and above all for having infused a quest for unlimited freedom in the tender and unripe brains of our young learners, What nonsense do people speak on this sacred land possessed of a glorious culture; more than five thousand years' old; on the name of freedom of speech? The crown seems too large for the head.

Exploitation does not belong to a corrupt imperfect and primitive society, it belongs to the essence of what lives, as a basic organic function, it is a consequence of the will to power, which is after all the will of life. If this be an innovation as a theory- as a reality it is the primordial fact of all history. Man is the "as yet undetermined animal", the rare exception, but still worse, the higher the type of man that a man represents the greater the improbability that he will turn out well. It accounts for his inbuilt imperfection and the height he attains with the help of the evil concept of "majority opinion" accelerates his "will to power" and his unchecked passion to reach still higher and cling to the summit makes him devious so much so that he devours even the forbidden. He who has been preaching freedom is ultimately seen as practicing exploitation and feasting on others' freedom. It is an unequivocal portent that can neither be ignored nor delayed in taking appropriate remedial measures, if we have true concern for the well being of this planet and the mankind at large. At this crucial juncture, standing on the very edge of sustainability and extinction, where can we invest our commutative resources, where shall we rest our hope for a better and luxuriant tomorrow? Is it freedom or free spirit? We need to rebuild a system with an inbuilt mechanism for automatic correction, an atmosphere of fearlessness and promote a free will that sees neither left or right but the right destination and soars on till the goal is reached, exacts

the best out of every one and presses the dividends for the amelioration of the deprived We need to create an atmosphere that knows to protect the honest and uphold honesty as the most prized virtue, where the distressed almost every time finds a god brother standing by, ready to pull him out, where merit is encouraged and crime punished without delay. How to attain this goal?

Changing the mindset of each individual is the be all and end all of the process of purgation and to start with, it is the more powerful, politically, administratively, financially or otherwise to take the lead and set example for others to follow suit. It is certainly a gigantic challenge that flexes their muscle and jolts their mettle and why should they do that at the cost of disadvantage to themselves? Yes, they will be bound to offer their luxury in the altar of the unprecedented transformation for the sake of majority opinion without which they are deflated tyres and a useless mass. It is for the common man, the so called “majority of opinion” to break away from the shells of hibernation, realize their collective might and press it in the service of mass rejuvenation, their own up-lift and nation building. Their fortune beacons to them to join the war of “tryst with destiny”.

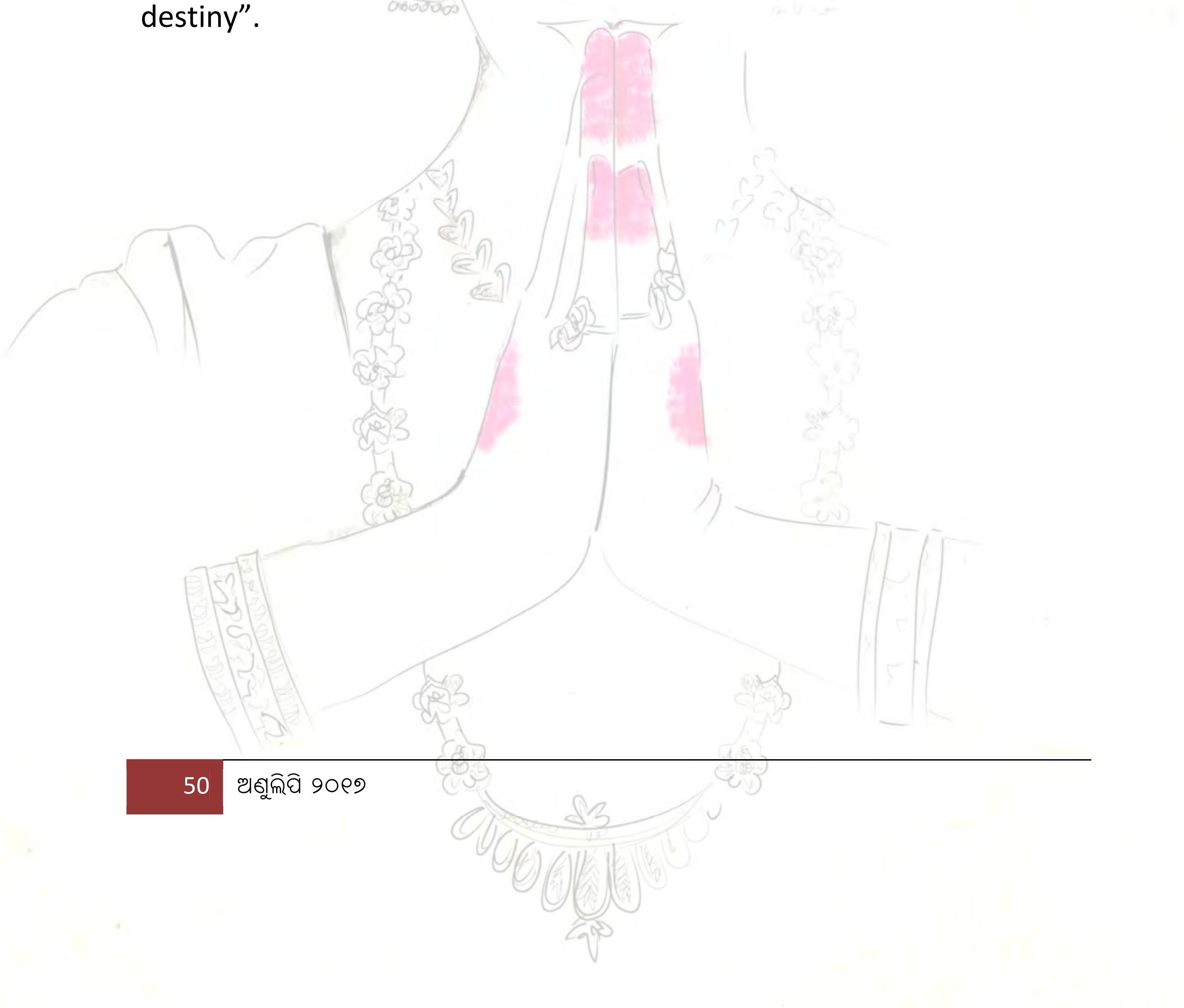

REFLECTION AND ECHO

Monalisa Sahoo
B-5, Ellora, Anushaktinagar

Once in a picturesque valley
I came across a scenic pool,
Surrounded by palm trees
And atmosphere so cool.
Standstill was the water in the pool
Portraying a molten mirror,
Displaying the picture of the surrounding
Gloriously in an inverted manner.
So thrilled was my heart
That I could not stop pondering at,
Did not know when and how
I was drawn towards its bank.
Water lilies coloring the scene
And palm trees as if floating on water,
With their heads towards me
And roots at a little farther.
Tempted to move still nearer
I advanced towards the edge of the water,
Eyeing down to see what else
I found myself looking at me with eager.
I jeered at my image
And it mocked back at me,
I was very curious to see
"What else it is going to be?"
Suddenly there was a sound"*Kabhoo*"
A frog jumped into calm water,
Ripples created on its surface
Distorted the glistening pictures.
I felt heart broken
And looked in despair,
Zigzag images of palm trees
Filled my eyes with tears.
With emotions beyond my control
I looked at the creature,
It was floating on water
Staring at me, without any fear.
Enraged with anger I shouted
"Who created you?",
I heard the same question
Within a second or two.
"How dare you ask me?"
Again I growled,
The same question returned back
As if the other end remained unperturbed.
"I will teach you a lesson"
I roared at the frog
And when I aimed it a stone
It simply escaped with another "*Kabhoo*"
"Who cares .."
I uttered in despair,
The same voice returned back
Sufficing the answer.

A road trip to Scotland With my grandparents

Spandan Sahu
9 years, 5th grade, England

This is about a road trip me, my Mum, Dad, Sister and grandparents, who have come for the summer, been on. We were going to a different destination every day, and our first stop was Blackpool, on the Scotland-England border. We (my family) were exploring Scotland over a period of five days. When we reached Blackpool, unfortunately, the weather was not promising. Luckily, in the morning, the weather was cold, but sunny. We snapped some shots and set of for our next stop: Sterling castle. It was quite cold, and we took a guided tour. Next, we travelled to our hotel in Greenock, which took place in Scotland.

On the way, we took a scenic drive, the mountains towering giants watching us from above. The river was snake with transparent skin slithering with us, eventually leaving us behind .One mountain looked like a baboon, looking at us over its shoulder. When we reached at Greenock, we saw the mouth of the river Clyde, emptying all of its rock and sand into the sparkling, glittering ocean.

The subsequent day, we travelled to Edinburgh, where we saw Edinburgh castle, which, like Sterling castle, lots of cannons and guards, the cannons huge with gigantic cannon-balls, and the guards, with the fierce and terrifying lion as their symbol. That day we stayed in our room and the following day we proceeded to Lake District, where we would sleep in a caravan next to a beautiful apple orchard, a field of sheep and a prune tree in the mountains. Lake district was my favourite visit.

I am proud of my dad for driving at least 2500 kilometre on the trip. If you ever visit Europe, then make sure you visit the scottish highlands!

YOGA KHYAMAM BHAYAMYAHAM

J. Pattanayak, Balasore

Life is a journey between Birth & Death. The passage is full of road- blues. Then question comes how to overcome the difficulties? BUDHA says 'the wish to take birth is the beginning of suffering.' BUDHISM follows eight-fold Path to get Nirvana /freedom from rebirth.

But the question arises how to attend this state in the modern world where everything is target –oriented and time bound. Hence the individual runs out of his/ her capacity and falls into the net of STRESS.

STRESS is the cause of maximum disease. We do not feel at EASE for doing our work. The word DISEASE= (Dis+Ease) generates stress and is the result of TENSION. Tension again is a repeated pressure on Nerves. As Nerves carry the pulse to every cell division of our body it may carry either POSITIVE or Negative IMPULSES for a GAINFUL dividend or pushes our spirit to enervating gloomy frustration. Stress of negativity may ruin the person /Profession /INSTITUTION OR Organization.

The famous Sanskrit scholar Kalidasa has mentioned in his famous "KUMAR SAMBHAM" the famous quotation "Sarira madhyam khalu dharma sadhanam" which means body is the vehicle to carry us to our GOAL. This is only possible through YOGA. The etymological meaning of 'yoga' is to yoke all the facets of an individual- Body, Mind& Soul to achieve Perfect BALANCE/ equilibrium.

Yoga is an ART of controlling our MIND, BODY &' Breath'. The wave and frequency of breath is controlled by our MIND. Nearly 60,000 to 70,000 thoughts come to our mind every day. Therefore our mind should be alert to reasonably select the generous ones and reject other negative ones. To push out the unwanted thoughts we should have the capacity to reason out either to accept or resist them / defeat them for retaining vitality , the positive energy.

The 8 stages of Yoga Yama, Niyam,Asana, Pranayam. Pratyahara, Dhyana, Dharana, Samadhi are explained in Vedic scriptures for the BLISSFUL living of the human being. Though all the stages cannot be achieved by the ordinary individual still the extent of practices will

yield potential returns according to Maharshi Patanjali. The mastery over yogic practices will enhance the SKILL & Efficiency of the individual in every field. This concept has been well accepted by UNO and the importance of YOGA is recognised throughout the world today. International Yoga Day is celebrated every year to apprise the benefit for stress-ridden modern man.

The famous version of Bhagvat Geeta “Karmenya badhikaraste maa phaleshu kadachanam” sends a strong message how to be “Stress Free”. The result always worries us. Lord Krishna advises Arjuna to do his duty as a warrior, i.e. to kill the enemy without being caught by the dichotomy of an ordinary individual’s interpretation of-papa/punnya. Skill can be achieved by any individual if s/he is committed to the job assigned without violating the rightful path. As the crown of victory can only be worn by the leader/ king ,the fellow soldiers are considered as the part of ‘ victory’.

As we have body, Mind, and Soul we get stressed at the first two stages It can be retained by yogic practices to RELAX, in order to protect the “SOUL”, the vital spirit. The spirit of our living is grounded in our FAITH & Belief**.** Stress in this stage disturbs our equanimity that gives a challenge to our LIVING with DIGNITY.

Therefore Yoga is a ‘life style’. It will relax our Tension in everyday life in the phraseology “YOGA KHYAMAM BHAYAMYAM” and perfect meaning to living.

Lord Jagannath: The Ancient, Existing and Future of Mankind

Banamali Mohapatra
Bira Narasingh Pur,Puri

Lord Jagannath is for all of us and for the entire Universe. He belongs to all caste creed and religion. Irrespective of cast creed and religion, He receives the devotion of everybody. He fulfils our all desire if only gives his hearty devotion to the Lord.

"Jagannath Culture" is synonymous with the culture of the people of the state of Odisha and their traditions. According to legends, the magnificent temple of the Lord was built by the king 'Indradyumna' who was a premier devotee of Lord Vishnu (Jagannath). After the completion of the temple, the Lord was very much pleased with the king. It is said that, pleased with the king's devotion, the Lord wanted to fulfil his wish; whatever the king may ask for. But strangely, the king's only wish was the abolition of his own dynasty after him. After hearing his words, Lord Jagannath was surprised. Then the king convinced the Lord explaining the meaning of his wish. If the king's future generations survive, they may demand and claim the temple as theirs. Thus nullifying the very idea of Jagannath Culture which says that the Lord belongs to everybody.

Thanks to king "Indradyumna". How great was the thought!! What greatness!!

Because of this one act the Lord belongs to everybody, entire creation. He is for everybody, poor, rich, brahmin, shudra, king, servant, sinner and saint. He will be with us for all time, for all of mankind.

I pray to him to bestow peace and prosperity on us.

IS YOGA ESSENTIAL FOR MODERN LIVING?

Praveer Pattanayak
Yamuna F 15, Anushaktinagar

Yoga is not a new concept. And for Indians it is like a handy assurance without much R&D required. Though time has changed we have never cared much about its importance in our personal life and social life. Hence we are under the jaws of "STRESS" leading India to be the Diabetic Capital of the world in near future.

Let's try to know the cause of 'STRESS'. Stress is the by-product of our bewildered thoughts unprocessed through 'Get-Quick- Mania'. For everything we need time to settle down. Contrary to the established gestation period or saturation of new ideas/ imported theories fails quite often in our soil. The over-flow of unfiltered information sometimes creates cluster-phobia leading to failures and frustration.

Therefore thorough analysis of any idea may be done before accepting as "Agreed" or Copy Paste. To agree or not should be checked through stringent measure of "NEED" or "GREED". As countries or characters differ with Time factor in the background we should observe its long-standing validity and viability. One idea may click at one place but may not hold good at other. The success story is a gaga all the time but its failure is a hang-over indeed, a trend setter for "stress"

As man is a rational animal we think much more than we try to do it practically. Sometimes the gap between our thoughts and actions brings frustration. In order to build a bridge we have to adopt a process of cleansing & cleaning. Yoga is one of the process .Take 'body-mind-limbs' combination for realizing its alchemy. God has created every human being with almost the same material. The individual has to utilize it wisely through body –mind combination. Our' Brain' decides everything. Every actions and re-actions are the sum total personality of an individual. We like certain action/reactions or discard it. When we are not able to discard our

“dislikes” the devil of “anger” leads us to ‘anguish’. This is the main cause of our “STRESS”. The ghost of stress can be reduced by the magic wand of YOGA.

In order to curb the “ANGER” we have to control our mind. Mind can be controlled in a “fit body” only .And the FIT body is an alignment of Psycho-somatic behavior. Patanjali’s ASTANG Yoga has Eight stages like Yama,Niyama, Asana,Pranayam,Pratyahara,Dhyan, Dharana & Samadhi which leads to a sure solution to the endemic “ STRESS’ like UFO.. First five are called bahiranga-Yoga (External) and the last three as Antaranga-yoga. Bahiranga –Yoga (INTERNAL). First five practices can be noticed to others but antaranga –yoga is purely a personal achievement of the yogi, the practitioner.

Through yogic practices one can manage “ANGER” like demon training under proper teacher is a must. Yoga facilitates to develop tolerance. The increased capacity to cope-up with stress is Possible by coordination of ‘HEAD-HEART-& HAND’ propounded by Gandhiji in his “NAI TALIM”. Head can think superior which is explained in “Gyana-Yoga’. Heart can nurse -made the emotional qualities like “Love, Compassion, Forgiveness “well explained in Bhakti-Yoga for a successful social life. Karma yoga at the practical field helps us to do our work at the elementary level. Let’s do our work assigned to us without questioning for its result. Once the chain of “ HAND-HEART-Head” starts working in unison the ghost of “STRESS” will fade away making every one to live with ‘ananda/ Bliss’.

The Power of Faith

(Originally recounted by Sri Mridul-Krishnaji Maharaj, and is based on a true event) Recalled by → DR Hota, RED/BARC

Once a Brahmin man was getting married. After the marriage-ceremony was over, there was the Return ceremony. It was probably an event of the 19th century. The couple was returning in a horse-wagon. The groomsmen joining the return-procession accompanied the couple's wagon for some distance and then gradually, one after another, took to different roads, so as to come back to their own homes. So, the couple's wagon in which the couple and a few relatives were there, proceeded alone, followed by a goods wagon that carried the dowry.

Unfortunately, some robbers were eyeing on the wagons from a distance. Soon, they came in the guise of gentlemen and approached the couple's wagon, offering juice, to alleviate the scorching heat of the Sun on the highway. The couple and the relatives enjoyed the juice and thanked the "gentlemen" for having offered the drink so delicious.

The "gentlemen" took this opportunity to brainwash the couple and the relatives.

Pseudo gentlemen → Sir and madam, can you see how terrible the sun is? All throughout the highway, you will be being exposed to this gruesome heat and may get sun-stroke. So, why don't you take to the yonder forest-road, which is full of cooling shade of trees?! Also, the forest-road would be short-cut and you can reach your home early!

Groom → (objecting) No, No! We are not going via the forest-road. I have heard that the forest-road is quite unsafe – the travellers are attacked by robbers there.

The pseudo gentlemen tried their best to convince the groom, but the groom was adamant – he won't agree. Finally, the pseudo gentlemen tried to convince the bride. Unfortunately, the bride was persuaded.

Bride → (to her husband) Oji, I feel that these "gentlemen" are honest. So, what is the harm if we took to the cool forest road, instead of suffering through the merciless heat of the summer sun?!

Moreover, as these gentlemen are saying, there is a temple of Ramji on the way in the forest. So, we can have darsan of the Lord before reaching home. Ramji is there with us. So, what to worry?!
Finally, the groom agreed, though reluctantly.

So, the couple's wagon and the dowry-wagon wended their way into the forest road, and the pseudo gentlemen joined the "Barat" (groomsmen). The pseudo gentlemen were guiding the wagon drivers. On the advice of the pseudo gentlemen, they gradually entered into a sideways lane deep into the forest, instead of the clear-cut main road there. When asked whether they were going in the right direction or not, the pseudo gentlemen replied that the Rama-temple was in that subway and not on the main road.

Doubts arose in the minds of the couple and all the relatives. After the wagons moved to certain more distance, the pseudo gentlemen stopped the vehicle and got down.

Bridegroom → (to the pseudo gentlemen) What happened gentlemen? Why did you stop the vehicles?!
The pseudo gentlemen opened their own bags and drew daggers. Seeing this, the couple and the relatives started shivering in fear.

Groom → (to his wife, with an angry, impatient voice) I was telling you. I was telling you. One should not trust in the sweet words of strangers. But, you did not pay any heed to my words. You thought yourself to be very intelligent. Now, only Ramji knows what is going to happen! Before the groom finished his words, one of the robbers caught hold of his throat and was going to push the dagger-tip into the belly of the groom, when the wife and the relatives pleaded earnestly to spare them, for the sake of God.

Bride and the relatives → (to the robbers) Please take all the wealth from us, but have mercy on us and spare our lives!

Robbers → (laughing in disdain) Do you think we are fools. If we let you go, you will inform the police and then "our" lives will be in danger, instead of "yours". The wise says that one should not put his life in danger, for the sake of the flowery assurance of others, however convincing that may appear to be.

Saying this, the cruel robbers killed the groom along-with all the accompanying relatives and the wagon drivers. They, however,

did not kill the bride. They kidnapped her in the same wagons, though not on the main road.

The robbers were very jolly, having so much wealth and a beautiful woman for their enjoyment. They were drinking, blabbering and laughing smugly from time to time, while the wagons kept sauntering on the desolate forest road. However, the bride, afflicted heavily at heart, was looking back again and again, peeping out of the wagon. Seeing this act of the bride, one of the robbers contemptuously asked her, "Oh beautiful lady, why are you looking back vainly? And what are you looking for?! Your husband is gone. Your relatives are gone. You belong to us now".

Bride → I am looking for that very person in whose name you falsely convinced us to give up the safe highway and take to this unsafe forest-road instead – I am looking for Ramji!

No sooner the words of the bride were finished, than there was heard a thunderous sound, like a bolt from the blue! Everyone was dazed to hear the sound, and no one could guess from where the sound came. When the robbers were looking here and there to know the source of the horrific sound, all on a sudden, appeared on the scene with bang, the Supreme Lord, Sri-Rama, with His glowing, mighty Kodanda in hand, and looking ferociously majestic!

Upon seeing Lord Rama, the robbers could not believe what they were seeing. Frantically, they started running away in a confused and disorderly manner. However, the unfailing arrows released from the Kodanda of the Supreme Lord moved faster than one could imagine, with tremendous swishing sound, and, in the next moment, the severed heads of all the robbers were seen rolling on the ground, with scattered blood-drops staining the wagons and the beautiful sari of the Brahmin lady!

The Brahmin lady, who was dazed on seeing the indomitable, heroic form of the Lord, was brought to normalcy by the kind words of the Husband of Mother Sita.

Lord Rama → Ask a boon of your choice, O' daughter, for My darsan never goes in vain.

Brahmin lady → (bowing her head reverentially) Salutations and salutations to You, O' Master of Existence, and salutations to You again, crores of times. After losing my greatest wealth, my husband, I

have no desire left to achieve anything else, from this material world of sorrows. My life was finished just when it started. My husband is gone, due to my own folly. How inauspicious I am! Now, all my relatives and the people in general will blame me with words that are too painful to hear. Please give my husband back to me again, along-with all those who accompanied us. That is all I want.

In a blink of the eye, the Supreme Lord took the newly wedded Brahmin lady to the place where her husband lay dead along-with his relatives. And, casting a benign glance full of nectar-power, the Lord brought all the dead men to life! The dead men rose as if from a deep sleep, and were flabbergasted to see the Supreme Lord face to face! They prayed the Lord with voice choked with transcendental emotion. The Lord assured all of them high longevity, faith and prosperity and then vanished!(Om, Om, Om)

କଳିଙ୍ଗ ମହୋତ୍ସବ ଅକ୍ଟୋବର ୨୦୧୬

PRAGNYA SAHOO
VII - F

Cross-Word Puzzle (16x14 grid)

14

C	K	A	G	L	O	T	F	B	D	L	I	L	Y
S	X	A	T	O	C	U	Y	P	D	V	F	B	W
U	I	I	M	A	N	G	O	L	I	T	C	H	Q
N	U	L	T	S	U	N	F	B	O	G	G	R	A
F	P	E	C	Q	Z	Z	S	U	P	T	R	P	R
L	M	A	H	R	A	N	I	J	R	O	A	B	A
O	S	N	E	S	I	R	I	S	O	S	P	E	G
W	H	A	R	F	L	O	W	E	L	R	E	B	E
E	G	O	R	M	A	N	F	L	O	I	S	L	O
R	R	G	Y	R	D	A	S	F	T	F	E	A	L
C	P	O	O	I	R	O	I	S	U	S	U	M	I
F	A	M	O	G	R	A	F	L	S	G	R	A	T
T	O	F	W	E	R	L	I	M	O	M	G	R	C
A	J	C	H	E	R	L	Y	O	R	A	N	G	H
O	R	O	I	R	I	O	L	I	L	S	U	N	I
O	R	A	N	G	E	S	A	N	N	G	O	E	Y

16

Flowers

Iris
Sunflower
Mogra
Lily
Lotus

Fruits

Mango
Grapes
Orange
Litchi
Cherry

304 Akashdeep, Anushakti Nagar

କଳିଙ୍ଗ ମହୋତ୍ସବ ଅକ୍ଟୋବର ୨୦୧୬: ବନ୍ଧୁ ମିଳନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଏବଂ ଅତିଥିମାନଙ୍କ ସହିତ ଦର୍ଶକବୃନ୍ଦ

ବାର୍ଷିକ ଉତ୍ସବ ଅପ୍ରେଲ୍ ୨୦୧୭: ଯୁବ କଳାକାରଙ୍କ ସଙ୍ଗୀତ ଓ କୁନି କଳାକାରଙ୍କ ନୃତ୍ୟ

ବାର୍ଷିକ ଉତ୍ସବ ଅପ୍ରେଲ୍ ୨୦୧୭: କୁନି କଳାକାରଙ୍କ ନୃତ୍ୟ

ବାର୍ଷିକ ଉତ୍ସବ ଅପ୍ରେଲ୍ ୨୦୧୭: ମହିଳା ଓ କୁନି କଳାକାରଙ୍କ ନୃତ୍ୟ

ବାର୍ଷିକ ଉତ୍ସବ ଅପ୍ରେଲ୍ ୨୦୧୭: ମହିଳା କଳାକାରଙ୍କ ନୃତ୍ୟପ୍ରଦର୍ଶନ

ବାର୍ଷିକ ଉତ୍ସବ ଅପ୍ରେଲ୍ ୨୦୧୭: କୁନି କଳାକାରଙ୍କ ନୃତ୍ୟ ଓ ଫେସନ୍ ସୋ

Members of Anushaktinagar Oriya Association
(As on 01/10/2017)

LM: Life Member; AM: Annual member for the year 2016-17

	Name		Res Address	Res Tel	Mobile	Office
1	Achary S.N.	LM	4C, Badrinath		9969617826	25592328
2	Acharya Ashutosh	LM	75, Mussoorie	25527049	9969283241	25591148
3	Acharya Celin	LM	912, Akashratna	25513425	9833977532	25592256
4	Acharya Raghunath	LM	21, Girnar	25561468	9619229135	25594590 / 4384
5	Acharya Ranjit Prasad	LM	6D, Almora	25569467		
6	Acharya Satyanarayan	LM	10-A, Nandadevi	25527743	9969607413	25593355
7	Agarwala Sandeep K		1503, Nilgiri		9870086830	25596051
8	Behera Goura Mohan	LM	Sukur Residency, Thane		9821410478	25990317
9	Behera Rita		310 Nilgiri		9757341101	
10	Behera Santosh Kumar		32-Grishma	25527050	9869118034	25591388
11	Behera Shiba Prasad	LM	1108, Nilgiri		9022383727	
12	Behera Simanchal			9930643628	9892933204	
13	Bhainsa Kuber C	LM	C-04, Ranjani		9324447784	25592763
14	Binod B Sahu		E-22, Takshasila		9757424977	25593344
15	Biswal Diptimayee		1903, Nilgiri		9757424959	25595419
16	Biswal Jayashree	LM	909, Akash ganga		9969613154	
17	Chaudhury Satyajeet	LM	C-10, Darbari	25583886	9969602261	25594542
18	Choudhury R K	LM	3, Suyash Co-op. Hsg. Soc., Sec-2, New Panvel		9920248075	27465672
19	Das Amindra Kumar	LM	B-5,Bhima		9867838513	25591391
20	Das Ashwini Kumar	LM	22,Bhagirathi		9869268533	25590264
21	Das Bikram Kishora		A-14, Surabhi	25506762		25592640
22	Das Dev Ranjan	LM	03, Bhairavi	25503113	9969053627	25595697
23	Das Gopal Krushna	LM	109, Nilgiri	32032343		25591880
24	Das Madhusmita	LM	711, Akashratna		9664800679	25593845
25	Das Ramesh Chandra	LM	7-B, Sarang	25574830	9757040233	25593266/3220
26	Das Rohit	LM	12, C- Almora	25562763	9969555600	25522835
27	Dash Ashutosh	LM	13-A, Udayagiri		9323791910	25595372
28	Dash Shantanu		D-2, Takshashila			
29	Dash Sharma P.K.	LM	9-C, Everest	25527145	9769761269	25990663
30	Dash Smruti	LM	3D, Udayagiri	25566045	9892958477	25592470
31	Dass Ramkishor A.		D-2,Takshashila		9869643532	25593516
32	Dey T.K.		Kamet		9819708016	25594716
33	Dhoba Gouda	LM	12, Alkananda		9869582899	25590193
34	Dikshit Biswaranjan	LM	3-D, Almora	9969617504	9969160805	25595084
35	Dung Dung Susama	LM	A-16, Chenab	25564304	9867654304	25598022
36	Hota Deepti Ranjan	LM	14-MALHAR		7738538263	25591606
37	Jena Dipti Prakash		A-14, Sarang	9869695546	9969283753	25994138
38	Jena Shuvendu	LM	1710 Nilgiri		8767816825	25590341
39	Kar Soumitra	LM	311, Akash Ganga	25578850	9324561671	25595602
40	Khatua Kartik Ch.	LM	B-11, Namdev			25590088 / 89
41	Niraj Kumar		Yamuna L-14		9923351094	
42	Kujur Rajendra	LM	A-14, Indrayani		9892679528	
43	Lakra Debdas		B-02, Indrayani		9969259645	25591127
44	Lenka Pradyumna	LM	B-11, Indrayani		9699435320	25598278

	Name		Res Address	Res Tel	Mobile	Office
45	Lenka Raja Kishora	LM	48, Mussorie	25578810	9324039410	27887182
46	Mahapatra Umakant		A2, Divyajyoti CHS, Plot No 51, Sec 29, Vashi		9820781735 9769568940	27667976
47	Majhi Brajaraj		D-14, Brahmaputra		9969728862	25590088
48	Mallik Ramesh Ch.	LM	71, Mount Abu	25514314		25487324
49	Meher Kishore	LM	Mohana, Raagmala			
50	Mishra Bibekananda	LM	C-1202, Hard Rock Bldg., Sec-7, Kharghar		9819912587	25990652
51	Mishra Bibhuti Bhusan	LM	A-402, Nandanvan Apts., Deonar Farm Road, Borla, Chembur-43		9833900172 25572206	25590569/70
52	Mishra Dipak Kumar	LM	401, Akash ganga	25580705	9969283290	25597547
53	Mishra Elina		C1/10, Kendriya Vihar, Kharghar		9969544127	25593943
54	Mishra G.P.	LM	D-16, Ajanta	25575747		25594459
55	Mishra Jitendra Kumar	LM	67, Venkatgiri	25527659	9819279425	25590162
56	Mishra Nigamanada	LM	01, Bhairavi			25598161 /66
57	Mishra Pradipta K	LM	A-8, Sarang	25527351	9869325207	25591714
58	Mishra Prasanna K	LM	B-15, Udayagiri	25553545	9869440602	25575766
59	Mishra Prasanta K	LM	3A Dhawalgiri	25572150	9969656194	25591660
60	Mishra Priyabrata		B-23, Rajanigandha	25585939		25595434
61	Mishra Ratikanta	LM	4A, Kailas	25527191	9869194825	25592460
62	Mishra Shakti K				9870086848	25591035
63	Mishra Suchismita	LM	2,Mohana	25569025	9869079025	25598271/72
64	Mishra Sushama	LM	18-Kalyani	25552290		25592750
65	Mohanty Ananya	LM	Flat no.704, Runwal hills building, Deonar farm road.		9969556094	25990576
66	Mohanty Ashutos	LM	910,Akashganga	25561838	9869937126	25591873
67	Mohanty Jyotirmayee	LM	C-8, Sarang	25527028	9892354791	25593771
68	Mohanty Mahendra K	LM	Pune		7008517660	
69	Mohanty P R	LM			9869485434	25565434
70	Mohanty Saroj Kumar		D-15, KAMET		9769539064	9773217764
71	Mohanty Trupti	LM	510,Akashdeep		9821745340	27887184
72	Mohapatra C.		11-C, Malayagiri		9490146877	25487532
73	Mohapatra Kedarnath	AM	J-1, Yamuna		9221720900	
74	Mohapatra Manoj	LM	47, Mussorie	25565426	9969377524	25594698
75	Mohapatra P. K.		10-B, Everest	25560663		25594571
76	Mohapatra Sriharsa	LM	207, Akashdeep	25573225	9869845143	25995873
77	Mukhi Chhabila		C-15 Sanchi		9969799801	25486139/37
78	Naik Haladhara		76-Shantiniketan	9820426357	996915970	25594569
79	Nayak Arun Kumar	LM	57, Mount Abu	25553887		25591557
80	Nayak Ashok Kumar		D-15, Vindhya		9320505988	25591102
81	Nayak Basanta Kumar	LM	3A, Udaygiri	25527326	9969195347	25592609
82	Nayak Bishnupriya	LM	811, Nilgiri		9969463515	
83	Nayak Janardan		B-II, Varsha			
84	Nayak Malaya Kumar	LM	902,Akashganga	25580706	9969616875	25593829
85	Nayak Shrinibas	LM	10B-Surabhi	25561210	9869623978	24171872
86	Dash Anyuna		106, Neel Siddhi CHS, Jai Balaji Apartment, Nerul (W)		9920944380	25590648
87	Padhy Manmath	LM	KH3/4/102, Sector-16, Khargar		9869989979	
88	Pal Hemanta		B1, Ranjani	25555360	9757180136	25592965

	Name		Res Address	Res Tel	Mobile	Office
89	Palei Achyutananda	LM	39,Gandaki		9869420216	25598338
90	Pallavee V. Krushna	AM	Deonar			
91	Panda Ashis Kumar	LM	610, Akashratna	25512596	9969540056	25990403
92	Panda G.B.				9321793229	
93	Panda Gopal Krushna	LM	501, Sai Raj Heights,Plot#68,Sec 20, Roadpali, Kalmboli		9869650098	25990660
94	Panda P.K.	LM	44, Mussoorie	25517608	9322226504	25592855
95	Panda Pratap Kumar	LM	D-18, Ellora		9969480701	25486307
96	Panda Shakti Prasad		1007, Akashdeep			
97	Panda Sibabratta	LM	43, Sabarigiri	25527114	9969747008	25592152
98	Panigrahi Saroj R		C-3 Rajanigandha		9757178084	25991720
99	Panigrahi Ramakrishna	LM	31-Gandaki	22992858	9869551900	25590038
100	Panigrahi Santosh K	LM*	K-5 Old Mandala	25594528	8652622358	
101	Parida Baikuntha	LM	Sharad-16	25563615	9920633299	25594200
102	Parida Suresh Chandra	LM	52, Mussoorie		9870214822	25594875
103	Patel Sanjay Kumar	LM	12 A, Indraprasta		9405659303	
104	Pati Prasanta K.	LM	212, Akashratna		9969628186	25994239
105	Patnaik S.K.	LM	51, Venkatgiri	25576270	9869834289	25593820
106	Patra Madan Mohan		26, Sabarigiri,	25584968		25993262
107	Patra Rajendra Prasad	LM	P-01, Old Mandala, BARC Qtrs.		8895008833	25595333
108	Patro Birija Sankar		Mountabu	9969283293	9969283293	25592399
109	Patro Mohanrao Banko	LM	8/A, Vindhya	25527893	9322783068	25590130
110	Pattanaik Ashit	AM	Krishna Residency, Flat no. B-306, Sector 20, Khargar, Navi Mumbai		7738321650	25595061
111	Pattanaik Biswaranjan	LM	B-04, Surabhi	25572854	9869128667	25592854
112	Pattanayak Jagannath		15-F, Yamuna	25565044		
113	Pradhan Arun Kumar		D-23, Kapilvastu		9004174493	25592570
114	Pradhan Deepak K	LM	12-A, Chandrabhaga		9323147379	
115	Pradhan M.K.		Rose 1101, Regency Garden, Sector-6, Khargar. Tel: 27741019		9819456210	25591284
116	Padhan Manoj Kumar		C-203, Krishna Apt., Plot No.10, Sect-36, Kamothe		9029015318	25594910 /4757
117	Pradhan Santosh K	LM	B-26 Indraprastha		9869793431	25990466
118	Pradhan Srikrushna K	LM	1-A, Kedarnath	25580074	9869420221	25990551
119	Pradhan Swarupananda	LM	10A, Kailash	25589335	9869843010	25590234
120	Pujari P.K.	LM	17-Shriniketan	25587590	9969264398	25594575
121	Rath Ashok Kumar	LM	D-6, Indrayani		9324640391	25591883
122	Rath Bibhu Narayan	LM	A-06, RANJANI		9819410380	25594042
123	Rath Biswajiban	LM	D/8, Vindhya		9969130903	25596183
124	Rath D.P.	LM	Q-6, BARC QTRS, Chembur			25593272
125	Rath Devashish	LM	A11, Hastinapur	25587053		25592693
126	Rath Lalit Kumar		B-4, Ellora	25480754	9619052915	25591087
127	Rath Madhaba C.	LM	9, Mohana	25552815		25590297
128	Ray M. K.	LM	1-B Kapilvastu	25558953	9892850938	24146059ext 237
129	Rout Biswanath	LM	A/17, Yamuna		9869153285	25592952
130	Rout Prakash Chandra	LM	A11, Darbari	25585049	9869815799	25593462

	Name		Res Address	Res Tel	Mobile	Office
131	Rout Prashant Kumar		18-A, Sutluj		9969465441	
132	Rout Rabindra Kumar	LM	1502, Sawan Highness, Plot No. - 6A, Sector - 6, Kharghar, Navi Mumbai – 410210,Tel: 27744169		9920534470	25592154
133	Rout Sabyasachi	LM		9224247706	9757105126	
134	Sahoo A K		B-15, Chandrabhaga		9969849642	25590823
135	Sahoo Akhil Chandra		B/1,Takshashila		8898191910	25595475/2153
136	Sahoo Amiya Ranjan	LM	Flat No. 44, Vatika CHS Ltd., Deonar Baug, Mumbai		9969733701	
137	Sahoo Baishnab Ch	LM	51, Godavari		9869879273	25505222/2222
138	Sahoo Bijay Kumar	LM	708, Akashratna	9321371724	9323811738	25598655
139	Sahoo Bindu Bhusan	LM	1110, Akashratna		9869715933	25591072
140	Sahoo Chinmaya P	LM	16, Malhar	9820531839	9969315153	25522451
141	Sahoo Damodar	LM	C-4, Surabhi	25508482	9969564211	25592311
142	Sahoo Deepak Kumar	LM	403 Akashratna	25568406	9969758914	25595682
143	Sahoo Dhiren Kumar	LM	16-Lalit		9819446398	27887304
144	Sahoo Gouri Shankar	LM	701, Nilgiri		9969808607	25598760
145	Sahoo Laxmidhar	LM	16-D, Sanchi		9869806394	25595424
146	Sahoo N.K.	LM	45, Shriniketan	25566221	9969006267	25593871
147	Sahoo Rabindra K.		B-20 Kamal	25502137	8898971121	
148	Sahoo Sridhar		304, Akashdeep		9869279925	25598654
149	Sahoo Srikanta	LM	A-20, Chandrabhga	25573468	8268910303	25590326
150	Sahu A K		B-1,Takshashila		8898191910	
151	Sahu Aditya Kumar	LM	B-5, Ellora		9869442003	25487505
152	Sahu Akshaya Kishore	LM	7C, Dhavalgiri	25582457		25594679
153	Sahu Ashok Kumar	LM	58, Girnar	25569512	9819239512	25590496
154	Sahu Balakrushan R.	LM	39,Alkananda	9322258939	9323181615	25486605/6603
155	Sahu Binod B.	LM	E-22, Takshashila	25527568	9757424977	25593344
156	Sahu Duryodhan		B-5, Namdev		9029520219	
157	Sahu Manasa K.	LM	11/B, Gulmarg	25582571	9969039273	25992643
158	Sahu Manjulata	LM	7 Venkatagiri	25573301	9969053301	25592417
159	Sahu Narasingha	LM	B-10, Sahyadri	9870066002	9757204799	25580552
160	Sahu Patitapaban	LM	3, Chidambaram	25575863	9969025863	25994747
161	Sahu S K		Chakra C2	7045288404	9869638723	
162	Sahu Sanjay	LM	Kapilavastu	25581801	9869010409	25592200
163	Sahu Shivshankar K.		C-11, Mansarovar		9322264476	25594289 /4325
164	Samal N. B.	LM	4, Golconda		9323612915	22862708
165	Santra Satyaranjan	LM	55, Sabarigiri	25583617	9969872430	25593587
166	Sarangi Nirmal		B209, Arihant Krupa CHS, Sec 27, Kharghar, Navi Mumbai-410210		8080206878	25595026
167	Sarangi Rabi Narayan	LM	41, Venkatgiri	25527570	9969085241	25994108
168	Senapati Manas R	LM	D3 Indrayani		9757397434	
169	Sengupta Nabarun	LM	58, Sabarigiri	25502462	9757091058	25995560
170	Sha Rajib Lochan	LM	912 Nilgiri		9757341078	
171	Singh C.K.		A-11, Tapti		9323944127	25591097
172	Singh P.C.		A 35, Hemant	25527867		25590101
173	Sukla Jitendra	LM	A-11, Kapilvastu	25559648	9969682003	25593435
174	Swain Hemanta K	LM	206, Akashratna	25558620	9969650100	25590155

	Name		Res Address	Res Tel	Mobile	Office
175	Swain Kallola Kumar	LM	42, Sabarigiri	25571131	9757293621	25590320
176	Swain Seetanshu S	LM	704,Akashratna	25580385	9869990385	25591035
177	Tripathy Braja Kishore	LM	3A, Kedarnath	25518305	9819151688	25591625
178	Tripathy Manoj K	LM	1106, AkashGanga		9969112667	25594251
179	Tripathy S.P.	LM	406, Akashratna		9820334035	25598629
180	Tudu Chambru	LM	E-19,Takshashila	22983449	9969704367	25505222/2222
181	Yadav Rajesh Kumar	LM	11-B, Ranjani	25564160	9869408370 9833004118	25990672